esenul
n covor

Vladimir Sorokin

Inimile celor patru

Ideea desenului din covor nu putea să nu apară în mintea romancierilor, inventatori ai atâtor vieți paralele. Dincolo de orice filosofie, intuiția lor creatoare nu putea să nu stabilească anumite conexiuni între existența unui individ (personaj) și destinul său. Existența acestuia, spectaculoasă sau ternă, este o succesiune de evenimente și stări, de „noduri și semne", al căror rost personajul însuși probabil că nu-l va înțelege niciodată. Această existență e scrisă pe *dosul covorului*, cu încâlceala lui de fire. Dar romancierul, ca orice demiurg, are acces la „semne" și la sensurile lor în virtutea cărora își proiectează, de altfel, personajele. El e singurul care vede fața covorului și „desenul" – adică destinul.

Proza contemporană – căreia îi este dedicată această colecție – vă oferă propriile ei „covoare" și „desene".

Descoperiți desenul din covorul țesut de Vladimir Sorokin.

Vladimir Sorokin

Inimile celor patru

Colecția Desenul din covor

VLADIMIR GEORGIEVICH SOROKIN (n. 1955, Moscova) este cel mai popular şi cel mai controversat scriitor rus contemporan. A fost publicat mai întâi în Occident, în Rusia fiind editat abia după ce în Germania se scriseseră două teze de doctorat despre literatura sa. După ce a absolvit Institutul de Petrol şi Gaze „Gubkin" din Moscova, a lucrat un an în redacţia revistei *Smena*, de unde a fost demis pentru că a refuzat să intre în Comsomol. A participat la multe expoziţii de pictură şi a alcătuit şi a ilustrat aproximativ 50 de cărţi. Primele scrieri literare ale lui Vladimir Sorokin datează de la începutul anilor '70. În 1972 a debutat ca poet în revista de mare tiraj *Za kadry neftyanikov*. Ca scriitor s-a format în cercul pictorilor şi al scriitorilor *underground* din anii '80.

În 2002, a fost, alături de Viktor Pelevin şi Viktor Erofeev, ţinta unei campanii publice agresive iniţiate de organizaţia Calea Comună, aripa de tineret a Partidului Prezidenţial Rusia Unită (cunoscută drept şi „Tineretul lui Putin"), prin care s-a solicitat arestarea scriitorului pentru pornografie şi arderea cărţilor sale în pieţele publice.

În ciuda aspectelor sociale atinse de romanele sale, Sorokin neagă aspectul moral al romanelor sale şi nu vede literatura decât ca pe o categorie strict estetică, pentru el viaţa şi literatura fiind două realităţi paralele.

Cărţile lui au fost traduse în engleză, franceză, germană, italiană, olandeză, finlandeză, suedeză, poloneză, japoneză, coreeană ş.a.

Alte titluri de Vladimir Sorokin: *Coada* (1985), *A treizecea iubire a Marinei* (1995), *Slănina albastră* (1999), *Ospăţul* (2000), *Gheaţa* (2002), *Ziua opricinicului* (2006) ş.a.

În septembrie 2001 Vladimir Sorokin a obţinut Premiul Naţional pentru Literatură, iar două luni mai târziu i s-a decernat premiul Andrei Beliy „Pentru merite deosebite în literatura rusă". I s-a mai decernat Premiul Ministerului Culturii din Germania şi Premiul Liberty (2005).

Vladimir
Sorokin

Inimile celor patru

Traducere din limba rusă
de Mihail Vakulovski

EDITURA
ART

Redactor: Andrei Gamarţ, Ionuţ Sociu
Corector: Mariana Muşuroiu
Tehnoredactor: Nicolae Poantă
Design copertă: HighContrast.ro
Foto copertă: Alexandru Pecican
DTP copertă: Alina Adăscăliţei

u.c.s. 2021

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SOROKIN, VLADIMIR
Inimile celor patru / Vladimir Sorokin; trad.: Mihail Vakulovski. – Bucureşti: Art, 2008
ISBN 978-973-124-236-1

I. Vakulovski, Mihail (trad.)

821.161.1-31=135.1

Владимир Сорокин
Сердца четырех

© 1993, by Vladimir Sorokin

© GRUPUL EDITORIAL ART, 2008, pentru prezenta ediţie

Oleg a împins uşa cu piciorul şi a intrat în magazinul de pâine. Nu era multă lume. S-a dus la stativ, a luat două pâini albe, de douăzeci de copeici, şi o jumătate de pâine neagră. S-a aşezat la rând, în spatele unei femei. A ajuns la tejghea repede.

— Cincizeci, a zis casiereţa căruntă.

Oleg i-a întins o rublă.

— Restul dumneavoastră, cincizeci de copeici, a spus casiereţa.

S-a îndreptat spre ieşire, strângând pâinea la piept. Ieşi în stradă şi scoase o pungă de plastic, în care încercă să pună pâinea. Franzela i-a alunecat din mâini şi a căzut într-o băltoacă.

— Drace...

Oleg s-a aplecat şi a ridicat-o. Era murdară şi udă. S-a apropiat de tomberon şi a aruncat franzela. Apoi a prins mai bine punga şi a luat-o la pas spre casă.

— Hei, băiete, stai un pic! a strigat cineva din spate.

Oleg s-a uitat în urmă. Un bătrân înalt s-a apropiat de el, sprijinindu-se într-o cârjă. Era îmbrăcat într-un palton gri, ponosit, iar pe cap avea o căciulă militărească, cu urechi. În mâna stângă ţinea o sacoşă în care se afla o franzelă neagră. Bătrânul avea faţa slabă şi un aer liniştit.

— Ia stai un pic, a repetat bătrânul, cum te cheamă?

— Pe mine? Oleg! a răspuns băiatul.

— Iar pe mine, Henrich Ivanîci. Spune-mi, Oleg, te grăbeşti tare?

— Nu, nu prea...

Bătrânul a dat din cap:

— Atunci e bine. Probabil că locuieşti în turnul acela. Am ghicit?

— Aţi ghicit, a zâmbit Oleg.

— Bun aşa, foarte bine. Iar eu – ceva mai departe, lângă Ocean, a surâs bătrânul. Uite ce e, Oleg, dacă într-adevăr nu te grăbeşti, haide să ne plimbăm împreună, pe drumul nostru comun, cum s-ar zice, şi să discutăm puţin. Am o vorbă cu tine.

Cei doi au luat-o din loc, mergând unul lângă celălalt.

— Ştii ceva, Oleg, dacă urăsc ceva pe lumea asta sunt cei care fac pe lupii moralişti. Niciodată n-am respectat astfel de oameni. Îmi amintesc cum, înainte de război, m-au dus pe vară la o tabără de pionieri. Şi ne-am pomenit acolo cu un instructor... un adevărat moralist. Ne tot învăţa pe noi, puştanii, cum ar trebui să fim. Şi, pe scurt, am fugit din tabăra aceea...

O vreme bătrânul a mers în tăcere, scârţâind din proteză şi uitându-se sub picioare. Apoi iarăşi începu să vorbească:

— Când a început războiul eu împlineam paisprezece ani. Tu câţi ani ai?

— Treisprezece, a răspuns Oleg.

— Treisprezece, a repetat bătrânul. Tu ai auzit de Blocada Leningradului[1]?

— Păi, da, am auzit...

— Ai auzit, a repetat bătrânul, a oftat şi a continuat să povestească. Atunci eu rămăsesem cu bunica şi cu surioara mai mică, Verocika. Pe tatăl meu l-au terminat în

[1] Blocada Leningradului – bătălie din cel de-al Doilea Război Mondial. (n.r.)

prima zi, pe douăzeci şi două iunie, lângă Brest. Şi pe fratele mai mare – lângă Harkov. Iar pe mama – în Vasilevsk, au îngropat-o într-un adăpost de bombe. Şi-am rămas noi, de la mic la mare. Bunicuţa s-a angajat la spital. Pe Verocika o lua cu ea la serviciu, iar eu m-am dus să lucrez la uzină. M-au învăţat, Oleg, să fac o muncă deloc copilărească – să asamblez ghiulele pentru Katiuşa. Şi în doi ani şi jumătate am montat atâtea ghiulele, încât ar fi ajuns pentru o întreagă divizie fascistă. Uite-aşa! Dacă n-ar fi fost şefuleţii noştri păduchioşi, în frunte cu Jdanov, oraşul ar fi putut să reziste fără probleme. Dar ei gândeau pe vremea aia cu cururile, imbecilii dracu', şi ne-au pus-o la toţi: n-au avut grijă să păstreze alimentele necesare şi n-au putut face rost de altele. Nemţii au bombardat imediat depozitele de produse alimentare Badaev[2]. Ardeau, iar noi, ţângăii, râdeam. Nu înţelegeam ce ne aştepta. A ars totul: făina, uleiul, zahărul. Apoi, iarna, se duceau acolo bătrânele, scormoneau pământul, îl fierbeau şi-l treceau apoi prin sită. Se spune că ieşea o fiertură dulce. De la zahăr. Şi, în general, celor care munceau li se dădeau câte 200 de grame de pâine, iar celor care trebuiau întreţinuţi – câte 125 de grame. Cum a îngheţat Ladoga, pe Verocika am trimis-o pe continent, pe „drumul vieţii". Cu mâinile mele am urcat-o în autocamion. Bunicuţa îşi făcea cruce şi plângea: măcar ea să rămână în viaţă. Iar după aceea, după ce s-a terminat blocada, am aflat că Verocika n-a mai ajuns la destinaţie. Au năvălit nemţii cu avioanele, au bombardat şi cele

[2] Badaev, A.E. (1883-1951) – activist de partid şi om de stat rus, membru al Pardidului Comunist din 1904. A îndeplinit numeroase funcţii în partid şi în guvern, atât înainte, cât şi după revoluţie. Ani de-a rândul a fost preşedintele Uniunii Centrale a Cooperativelor de Consum şi al altor foruri centrale legate de aprovizionarea populaţiei cu produse alimentare.

şase autocamioane, pline cu copii şi răniţi, s-au scufundat sub gheaţă...

Bătrânul s-a oprit, a scos o batistă mototolită. Şi-a suflat nasul în ea.

— Iată, Oleg, ce situaţie era atunci! Dar eu voiam să-ţi povestesc o întâmplare. A avut loc în a doua iarnă a blocadei. Cele mai grele vremuri. Poate că eu am trecut peste toate astea fiindcă eram un mucos. Bunica a murit. Vecinii au murit. Şi nu doar ei. În fiecare dimineaţă cineva era dus la groapă pe săniuţă. Iar eu mergeam la uzină. De cum intri în secţia de turnătorie, te încălzeşti. Şi te duci iar la treaba ta, la montat ghiulele. Uite-aşa. Şi în ajunul Anului Nou vine la mine un coleg de arme cu tata, Vasili Nikolaevici Koşelev. El mai trecea din când în când pe la noi, ne mai aducea conserve, crupe. M-a ajutat s-o îngrop pe bătrână. Trece într-o bună zi pe la mine şi zice: *Hei, stahanovistule*[3]*, îmbracă-te!* Eu îl întreb unde mergem. *E secret, îmi zice. Cadou de Anul Nou.* M-am îmbrăcat. Am plecat. Şi mă aduce el la o fabrică de pâine. M-a condus pe la intrare şi am mers direct în cabinetul său. El era secretarul de partid al fabricii. A încuiat uşa. Deschide seiful, scoate nişte pâine tăiată felii şi un borcan de stufat. A turnat într-o cană apă fierbinte cu zaharină. *Mănâncă, stahanovistule*, îmi zice. *Nu te grăbi.* Eu m-am repezit la carne şi la pâine. Iar pâinea aceea, Oleg, tu probabil că nici n-ai recunoaşte-o ca fiind pâine. Era neagră ca cernoziomul, grea, udă. Dar pentru mine atunci era mai dulce ca un tort. Am mâncat tot, am băut fiertura şi

[3] Stahanovist – de la Stahanov, erou al cincinalelor sovietice, care în anii '30 bătea toate recordurile la extragerea cărbunelui. De fapt, lucra toată brigada pentru „recordurile" lui, dar nu asta era important, ci mişcarea care-i purta numele – stahanovismul – mişcarea fruntaşilor care băteau recordurile în diferite sectoare ale muncii socialiste.

pur şi simplu am ameţit, am căzut şi acolo am rămas. M-a ridicat şi m-a pus pe salteaua de lângă calorifer. *Dormi*, zice, *până dimineaţă*. El lucra acolo zi şi noapte. Am adormit buştean, m-a trezit abia dimineaţa. Mi-a dat din nou de mâncare, dar mai puţin. *Iar acum*, zice, *să mergem, îţi voi arăta gospodăria noastră*. M-a condus prin secţii. Am văzut mii de franzele, mii. Pluteau pe banda rulantă ca în somn, ca într-un vis. Nu voi uita niciodată. Apoi m-a dus în depozit. Acolo era o ladă. O ladă cu firimituri de pâine. Ştii, această ladă era pusă la capătul benzii rulante şi firimiturile cădeau acolo. Uite-aşa. Şi văd că Vasili Nikolaevici ia făraşul, adună firimituri şi mi le bagă în pâslari. Aşa a făcut – mi-a turnat în pâslari firimiturile alea. Şi-mi zice: *La Mulţi Ani, apărător al Leningradului! Pleacă acasă, nu te opri la ieşire!* Şi m-am dus. Mergeam prin oraş, prin zăpadă, printre mormane şi blocuri doborâte. Iar în pâslari scârţâiau firimiturile. Mi-era cald aşa. Mi-era bine. Am împărţit firimiturile acelea şi le-am mâncat timp de-o săptămână. Le mâncam cu măsură. De aceea am şi supravieţuit, fiindcă el mi-a presărat firimiturile acelea în pâslari. Iată, Oleg, aceasta este toată întâmplarea. Iată şi casa ta, zise bătrânul arătând cu cârja spre blocul-turn.

Oleg tăcea. Bătrânul şi-a aranjat căciula cu urechi, a tuşit:

— Uite ce chestie, Oleg! Mi-am amintit de toate astea acum, când tu ai aruncat franzela aia albă în coşul de gunoi. Mi-am amintit de acele firimituri, de bunica rebegită de frig. De vecinii morţi, umflaţi de foame. Mi-am amintit de toate acestea şi m-am gândit: dracu' să mă ia, viaţa e, totuşi, o chestie complet sărită de pe fix. Atunci eu mă rugam la firimiturile acelea de pâine şi vânam şobolani, iar acum, uite, franzelele albe sunt aruncate la coşul de gunoi. De râs şi de plâns. Pentru ce toate chinurile acelea? La ce bun au murit atâţia oameni?

El tăcu.

Oleg a încetinit pasul, apoi a rostit:

— Păi... ştiţi. Eu... cum să vă zic... Deci... mai pe scurt, aşa ceva nu se va mai repeta.

— Serios? a zâmbit trist bătrânul.

— Îhîm.

— Promiţi?

— Promit.

— Ei, slavă Domnului! Căci eu, trebuie să recunosc, am avut emoţii când m-am hotărât să vorbesc cu tine. Îmi ziceam în gând – îl va asculta, îl va asculta băiatul acesta pe bătrânul băşinos şi apoi va fugi, cum am fugit şi eu atunci, din tabăra de pionieri!

— Da de unde, nici vorbă de aşa ceva! Am înţeles totul. Pur şi simplu... din prostie s-a întâmplat asta. Nu voi mai arunca niciodată pâinea.

— Ei, excelent! Bine. Nu ştiu ce cred alţii, dar eu cred în generaţia voastră. Am încredere în voi. Voi veţi salva Rusia. Sunt convins. Nu te-am reţinut prea mult?

— Nu-nu, nici vorbă...

— Atunci, poate acum mă conduci şi tu până acasă? Ia', până la blocul acela.

— Bineînţeles că vă petrec. Daţi-mi să duc eu sacoşa dumneavoastră.

— Ei, mulţumesc! bătrânul i-a întins zâmbind sacoşa cu pâine, i-a pus mâna rămasă liberă pe umăr şi au mers aşa, unul lângă altul.

— Şi unde aţi fost rănit? a întrebat Oleg.

— Te referi la picior? Asta-i altă poveste. La fel de gravă, ai putea scrie un roman după ea... Dar ajunge cu lucrurile grele. Tu în ce clasă eşti?

— În a şasea. Iată, în şcoala aceea.

— Aha! Cum merge învăţătura?

— Bine.

— Ai prieteni adevăraţi?

— Am.

— Dar prietene?

Oleg a strâns din umeri şi a râs.

— Nu-i nimic, deja e timpul să te simţi bărbat. La vârsta asta trebuie să înveţi să faci curte fetelor. Iar peste vreun an şi jumătate poţi să te şi fuţi. Sau crezi că ar fi devreme?

— Păi nu, a râs Oleg. Nu cred asta.

— Corect. Nici eu, pe atunci, nu gândeam altfel. Ştii câte fete şi femei au rămas fără bărbaţi după blocadă? Se întâmpla să mergi pe bulevardul Nevski, iar ele să se tot uite ţintă la tine... Languros, seducător. Odată m-am dus la un film. Primul film pe care l-am văzut după blocadă. Rula *Aleksandr Nevski*... Lângă mine stătea o femeie. Şi deodată, pe la mijlocul filmului, simt cum îmi pune mâna pe genunchi. Eu – nimic. Ea mi-a deschis şliţul şi m-a apucat de penis. Şi tremura de mama focului... Eu şedeam neclintit. Iar ea s-a aplecat şi-a început să mi-o sugă. Ştii ce plăcut e? Într-o clipită am terminat la ea în gură. Iar pe ecran – bătălia pe gheaţă! Ea îmi şopteşte – să mergem la mine. Şi am plecat la ea. Pe Liteinîi. Ne-am futut zile şi nopţi întregi. Ce n-a făcut ea cu mine! Dar ştia s-o sugă, pur şi simplu, mai bine decât oricare alta. Aşa, tandru-tandru, hopa-hopa şi i-ai şi dat drumu'. Ţie ţi-a supt-o cineva?

— Păi nu..., a clătinat Oleg din cap.

— Nu-i nimic, mai ai timp! Iată c-am ajuns!

Bătrânul s-a oprit lângă un bloc cu cinci etaje.

— Iată satul meu natal, iată şi casa mea dragă[4]. Îţi mulţumesc pentru plimbare.

— Păi, n-aveţi pentru ce! spuse Oleg şi îi dădu bătrânului sacoşa.

— Ha! Ce mai e şi asta?

---

[4] Aluzie la un cântec sovietic.

Bătrânul făcu semn cu bastonul, spre un vagonet verde pentru construcţii, care sta lângă bloc, sub copaci. Vagonetul avea uşa întredeschisă.

— Eu, ca pirat bătrân, nu pot trece pe-alături pur şi simplu. După mine, musule! strigă el fluturând sacoşa şi porni şontâcăit spre vagonet.

Oleg îl urmă.

— Uşa este deschisă, nu e nici un lacăt, lumina nu-i aprinsă. Or fi fost pe aici pieile roşii!

S-au apropiat amândoi de vagonet. Bătrânul a urcat scările şi a intrat. Pipăi cu degetele peretele şi apăsă pe întrerupător:

— Aha! Nu-i lumină. După mine, Oleg!

Oleg a intrat după el. Înăuntrul vagonetului era strâmt. Mirosea a vopsea şi a rahat. Felinarul de stradă lumina prin ferestruică masa, scaunele, borcanele cu vopsea şi nişte cârpe.

— Uite, a bălmăjit bătrânul şi deodată, aruncând într-o parte cârja şi sacoşa, s-a lăsat în genunchi în faţa lui Oleg, trăgându-şi incomod după el proteza. Mâinile lui au înşfăcat mâinile lui Oleg:

— Oleg! Dragule, ascultă-mă... eu sunt un om bătrân, nefericit, invalid al războiului şi al muncii... dragule... unicele mele bucurii sunt pâinea şi margarina... Oleg, băieţelul meu drag, te rog, permite-mi să ţi-o sug, dragule, permite-mi, pentru Dumnezeu!

Oleg s-a tras spre uşă, dar bătrânul îl ţinea strâns de mâini:

— Drăguţule, drăguţule, îţi va fi atât de bine, atât de gingaş... vei înţelege imediat... şi vei învăţa, şi cu fetiţele îţi va fi deodată mai uşor, permite-mi puţin, dragule, eu imediat îţi voi... şi, uite, îţi voi da zece ruble, na, zece ruble!

Bătrânul a băgat mâna în buzunar şi a scos de acolo un teanc de bancnote mototolite:

— Uite, ia, zece... douăzeci, douăzeci şi cinci, dragule! Pentru Dumnezeu!

— Şi ce..., Oleg îşi smuci mâinile şi ţâşni pe uşă, răsturnând de pe masă un borcan cu chiştoace.

Pierzându-şi echilibrul, bătrânul se prăbuşi pe podea şi rămase aşa întins o vreme, plângând cu sughiţuri şi bălmăjind.

Deodată, în uşă s-a arătat o figură de băieţel.

— Oleg! Te implor! s-a smucit bătrânul.

— Nu-i Oleg, a răspuns încet băieţelul, intrând.

— Seriojka? Mă urmăreşti, mă urmăreşti... Dumnezeule...

— Henrich Ivanîci, să ştii că îi voi povesti totul lui Rebrov, a rostit băieţelul, închizând uşa.

Bătrânul se opinti, încercând să se ridice:

— Pui de căţea, ia uite la el ce pui de căţea!... Canalii şi pui de căţele... Dumnezeule, ce nemernici...

Băieţelul s-a apropiat de fereastră şi a început să-l privească pe bătrân. Acesta şi-a găsit cârja, a adunat banii şi, sprijinindu-se într-un genunchi, băgă banii în buzunarul de la palton:

— Şi toţi sunt împotriva mea! Toţi şi toate cele! Dar eu nu sunt clovn, pentru Dumnezeu...

— Dumneavoastră doar aţi semnat o înţelegere – zise băiatul – dar văd că din nou...

— Serioja... Serioja! exclamă bătrânul şi se târî spre el, cuprinzându-i picioarele şi lipindu-şi faţa de geaca lui. Oameni... fără suflet...

Deodată s-a retras şi aproape a ţipat:

— Uite ce, cretinule, să nu mă înveţi tu pe mine!

— Eu n-o să vă învăţ, nu! Rebrov o să vă înveţe...

— Mi se rupe, să-mi bag picioarele! s-a scuturat bătrânul. Mă cac şi mă piş pe voi! Mă cac şi mă piş! Nemernicilor! Eu sunt responsabil şi singur! Eu însumi!

— Noi cu toţii – noi înşine..., murmură băieţelul, uitându-se pe fereastră.

— Uite ce-i, Serioja! a rostit răspicat bătrânul. Tu să nu te contrazici cu mine!

Băieţelul suflă în fereastră şi şterse cu degetul locul aburit:

— Dar eu nu mă contrazic!

— Ia haide!, bătrânul a început să-l descheie la pantaloni.

Băieţelul a oftat nemulţumit şi-a început să-l ajute. Apucându-l pe băieţel de fesele goale, bătrânul a prins cu gura organul micuţ şi a încremenit, gemând. Serioja a răsuflat pe geam şi a desenat pe porţiunea acoperită de abur o svastică. Bătrânul gemea. Degetele lui vânjoase strângeau fesele lui Serioja. Băieţelul l-a luat de cap şi-a început să se mişte, ajutându-l. Bătrânul a început să geamă şi mai tare. Proteza lui atârnând tremura, lovind în piciorul mesei. Băieţelul a închis ochii. Buzele lui s-au dezlipit.

— Mai strâns, a spus el.

Bătrânul a început să ragă.

— Mai strâns, mai strâns..., a şoptit Serioja. Mai strâns... hai... mai strâns...

Bătrânul zbiera. Băieţelul a tresărit de două ori şi a încetat să mai facă mişcări. Bătrânul i-a dat drumul, s-a lăsat pe spate şi-a început să respire adânc, plângând cu sughiţuri.

— Ah... ah... dulceaţă... ah...! bâigui el.

Băieţelul s-a aplecat şi şi-a ridicat pantalonii.

— Oh...! Rouă dumnezeiască... micuţule...!

Bătrânul i-a sărutat organul, şi-a şters buzele şi s-a ridicat anevoie de pe podea. Serioja şi-a încheiat şliţul, şi-a îndreptat geaca şi a scos din buzunar un ceas cu lanţ:

— E şapte fără trei minute.

— Futu-i pizda mă-sii... imediat, imediat... ptiu...!

Bătrânul se sprijini de nişte lăzi, luându-se cu mâna de piept.

— Stai să răsuflu... oh...!

— Dar gazul? N-aţi uitat? a întrebat Serioja.

— Totul... totul este în regulă... vai! Cum m-am ridicat aşa iute, m-a pocnit fix în cap... pfuu... haide...!

Bătrânul s-a smucit de pe lăzi, a ieşit pe uşă şi a început să coboare atent scările. În timp ce se pregătea să iasă şi el, Serioja a observat sacoşa cu pâine:

— Henrich Ivanîci, dar pâinea?

— A, las-o-n pula mea de pâine! a bălmăjit bătrânul.

Bătrânul a sunat la uşă: trei sunete scurte şi unul lung. Uşa a fost deschisă imediat, el şi Serioja au intrat repede.

— Henrich Ivanîci, cum trebuie înţeles acest lucru? a întrebat Rebrov, încuind uşa cu lanţul. Serioja?

— Cum trebuie înţeles, cum trebuie înţeles, a bălmăjit bătrânul, descheindu-şi nasturii la palton. Trebuie înţeles că nu mai am treizeci şi cinci, ci şaizeci şi şase...

— Viktor Valentinîci, ora de vârf încă nu s-a terminat; Serioja şi-a scos şapca şi a aruncat-o în cuier.

— Douăzeci de minute! Ce mai poţi face? a zis Rebrov, ajutându-l pe bătrân să se dezbrace de palton.

— Ei, nu-i nimic, nu-i nimic, bolmojea bătrânul, scoţându-şi galoşii cu capătul cârjei.

Trecând prin coridor, intrară într-o cameră goală şi mare. Pestreţova stătea pe pervaz şi fuma.

— Ştaube, dragă! Seriojenka! ea a sărit jos, s-a apropiat şi i-a sărutat pe amândoi.

— Bine aţi venit, Olga Vladimirovna, bine aţi venit, a râs bătrânul.

— Olka! a zâmbit băieţaşul.

— Indisciplinaţilor! a izbucnit ea în râs.

— Prieteni, asta nu e de râs, e trist; Rebrov s-a aplecat deasupra geamantanului deschis. Dacă va necesita totul speze – scuip pe toate. Omul drag mie e în Kiev.

— Vitea, nu exagera, a zis Pestreţova, aruncând ţigara pe podea şi strivind-o cu cizma. Mai avem un vagon de vreme.

— Şi unde... unde, de fapt, să ne grăbim? Ce, pleacă trenul sau ce? – Ştaube a aruncat o privire în geamantan. – Oho-ho... Viktor Valentinovici, n-aţi pierdut timpul degeaba.

Geamantanul era plin cu diverse instrumente, detalii metalice, bare şi lamele.

— N-am pierdut timpul, a zis Rebrov, scoţând o daltă lată de tâmplărie cu mâner de plexiglas şi un ciocan, pe care le-a aşezat pe podea. Sprayul e la dumneavoastră?

— E la mine, a zis Ştaube, băgând mâna în buzunar.

— Ţineţi-le la dumneavoastră. – Rebrov a închis geamantanul, s-a îndreptat din şale. – Aşa. Vă rog să fiţi atenţi.

Apoi s-a apropiat de fereastră, a tras şi mai bine transperantele murdare, s-a întors şi a început să vorbească, frecându-şi mâinile:

— Deci. Ceea ce se va întâmpla astăzi, luaţi aminte, nu e Acţiunea Nr. 1, ci Preacţiunea Nr. 1. Prin urmare, rândul înclinat, capitalistul şi orbitorul vor fi reduse. Să începem.

Toţi au început să se dezbrace, aşezându-şi hainele pe podea.

Pestreţova l-a ajutat pe bătrân să-şi scoată proteza de pe ciuntitură. Rebrov, gol puşcă, s-a apropiat de cubul mare care se afla într-un colţ al camerei. Cubul era făcut din furnir gros şi într-o parte avea lipite patru şţreanguri de piele. Rebrov s-a aşezat lângă cub, şi-a băgat mâinile în şţreanguri şi s-a ridicat, ţinând cubul în spate.

Olga şi Serioja l-au condus la cub pe Ştaube.

— Capacul, a comandat Rebrov.

Olga a luat partea superioară a cubului şi a aşezat-o pe podea. Apoi ea şi Serioja l-au ajutat pe dezbrăcatul Ştaube să pătrundă în cub.

— Este..., a bălmăjit din cub Ştaube.

Olga a aşezat la locul ei partea superioară a cubului, acoperindu-l pe Ştaube. Serioja i-a dat ciocanul şi patru cuie. Ea a pus cuiele în cele patru orificii din colţurile de sus ale cubului, le-a bătut, unind acoperişul cu restul cubului.

— Cum e? s-a auzit înfundat din cub.

— Ţin, ţin, a răspuns Rebrov, desfăcându-şi mai larg picioarele.

Olga s-a întins între picioarele lui, cu faţa în jos. Serioja s-a întins pe Olga, cu spatele lipit de spatele ei.

— Gata! a rostit tare Rebrov.

Ştaube a terminat de tuşit şi-a început să vorbească:

— 54, 18, 76, 92, 31, 72, 72, 82, 35, 41, 87, 55, 81, 44, 49, 38, 55, 55, 31, 84, 46, 54, 21, 13, 78, 19, 63, 20, 76, 42, 71, 39, 86, 24, 91, 23, 17, 11, 73, 82, 18, 68, 93, 44, 72, 13, 22, 58, 72, 1, 83, 24, 66, 71, 62, 82, 12, 74, 48, 55, 81, 24, 83, 77, 62, 2, 29, 33, 71, 99, 26, 83, 32, 94, 57, 44, 64, 21, 78, 42, 98, 53, 55, 72, 21, 15, 76, 18, 18, 44, 69, 72, 98, 20.

Apoi a început să vorbească Olga:

— Ste, ipu, aro, ste, ciae, poi, ste, goe, uva, ste, ogo, ano, sghe, zae, heu, ste, acia, loe, ste, eje, iti, ste, avu, ubo, ste, ene, olo, ste, odo, ave, ste, ije, asa, ste, uko, lao, ste, şuia, sai, ste, nae, iako, ste, dia, sae, ste, ira, sio, ste, iava, iuko, ste, zao, mio, ste, huo, dîa, ste.

După Olga a vorbit Serioja:

— Albastru, albastru, galben, oranj, albastru, roşu, verde, verde, galben, violet, bleumarin, roşu, verde, violet, galben, bleumarin, albastru, verde, oranj, oranj, roşu, violet, galben, galben, albastru, bleumarin, roşu, verde, albastru, violet, bleumarin, oranj, oranj.

Apoi a început să cânte Rebrov:

— Sol, do, fa, fa, sol, mi, re, la, fa, fa, si, sol, do, do, si, sol, fa, re, la, la, mi, si, do, re, re, fa, sol, si, la, do, la, fa, sol, mi, fa, la, la, do, re, mi, si, fa, la, sol, re, mi, la, do, mi, la, la, sol, do, fa, la, si, re, do, si, si, re, fa, mi, si, do, sol, sol, do, fa, la, si, mi, mi, la, re, do, mi, si, si, do, fa, la, sol, mi, si, re.

Serioja s-a ridicat. S-a ridicat şi Olga. Ei l-au ajutat pe Rebrov să lase cubul la podea. Rebrov şi-a scos mâinile din ştreanguri, a luat dalta şi a deschis acoperişul bătut în cuie.

— Hopa! spuse Ştaube şi a sărit din cub într-un singur picior spre proteză. Olga l-a ajutat să-şi aşeze proteza şi a ridicat de pe podea chiloţii lui verzi lungi.

— Cu asta mă descurc singur, Olga Vladimirovna. Mulţumesc.

El a luat de la ea chiloţii, s-a rezemat de perete şi i-a îmbrăcat cu îndemânare.

— Totul e minunat. Rebrov a smuls din furnir cuiele, a pus faţa superioară a cubului la loc. – Totul, totul este în regulă, atâta doar că tu, Serioja, trebuie să rosteşti cuvintele mai limpede, să nu mai înghiţi terminaţiile.

— Îhî.

Serioja, stând pe podea, îşi trăgea şosetele.

— Şi tăria, tăria glasului, a observat Ştaube. Tare şi clar. Pam! Pam! Pam!

După ce s-au îmbrăcat cu toţii, Rebrov s-a uitat la ceas:

— Aşa, deci. Gata de plecare.

Ieşind în coridor, au început să-şi pună hainele groase.

— Henrich Ivanîci, spray-ul, a spus Rebrov.

Ştaube a scos din buzunar trei spray-uri.

— Unul – la dumneavoastră, două – nouă, mie şi Olgăi Vladimirovna. Rebrov a luat un spray, Olga – pe celălalt.

— Dar cârpele? a întrebat Serioja, punându-şi şapca.

— Da! Zdrenţele! şi-a dat seama Rebrov. Sunt în cadă.

El a intrat în baie, întorcându-se cu patru cârpe de lână ude:

— Iată. Pentru fiecare. Şi vă rog să fiţi atenţi. Cu mâna stângă, deci, le puneţi acum în buzunarul stâng. Acum... – susţinerea?

Olga s-a bătut cu palma peste buzunarul interior de la geacă:

— E aici.

Ştaube şi-a băgat mâna în buzunarul de la palton:

— Da, da.

— Excelent. Rebrov şi-a pus pe cap chipiul de piele. Cheia?

Serioja i-a transmis brelocul cu cheia.

— Gata? – Rebrov s-a uitat în ochii Olgăi...

Ea a dat afirmativ din cap.

— Atunci, să mergem, a spus el, deschizând uşa...

— Cu Dumnezeu înainte, a şoptit Ştaube, a ieşit şi a pornit pe scări în jos. Ceilalţi au coborât după el.

În curte Rebrov şi Olga s-au îndreptat spre Jiguliul cenuşiu, bătrânul şi băiatul au trecut pe sub arc, ieşind în stradă. Rebrov a pornit maşina, a întors-o şi a plecat. Ştaube şi Serioja s-au urcat şi ei după un popas lângă chioşcul de ziare cu geamurile sparte.

— Serioja, de cât timp eşti în urmărire generală? a întrebat Rebrov, virând pe centura Sadovoie.

— De trei luni şi şase zile, a răspuns băiatul.

— Trei luni! a clătinat din cap Ştaube. Ce repede trece timpul...

— Înseamnă că lângă blocul tău orice câine te-ar recunoaşte, a spus Rebrov.

— M-ar recunoaşte, a dat din cap Serioja, bătrânele de pe bancă m-ar recunoaşte cu siguranţă.

— Banca asta e la intrarea în bloc?

— Nu-i nimic, îl voi însoţi eu.

Olga a aprins un chibrit şi a tras din ţigară.

— Dar poate ar fi bine noaptea? a propus Ştaube.

— Nebunie curată. Toată lumea doarme, se aude totul...

— Dar îl voi însoţi eu, aşa că nimeni n-o să-l recunoască!

— Ei, aş.

Au trecut de Piaţa Zubovskaia şi înainte de podul Crimeea au cotit-o spre splaiul Frunze.

— Atunci iată cum vom proceda, a zis Rebrov. Mai întâi voi trece eu, apoi Henrich Ivanîci. Abia după asta veţi trece voi – dumneata şi Serioja.

— Cum spuneţi, a oftat Ştaube.

— Serioja, acum spune-mi...

— Imediat, iată Gastronom-ul, şi următorul este blocul nostru. Al meu. Îhîm. Păi, să oprim pe aici.

Rebrov a virat şi a parcat maşina pe marginea drumului, după o Volga de culoare bej.

— Încă o dată, s-a întors el. Să nu uitaţi de cârpe. Şi de susţinere, în caz că va fi nevoie. Olga Vladimirovna, aici îmi pun speranţa în dumneavoastră.

— Nu-ţi face griji, a zâmbit Olga.

— Scara trei. Acolo – la dreapta, a precizat Serioja.

Rebrov a ieşit din maşină şi a intrat în curtea blocului. Lângă intrarea în scara trei stăteau pe bancă două bătrâne. El şi-a ridicat gulerul de la palton şi a intrat repede în bloc. A urcat până la etajul trei şi s-a oprit lângă conducta pentru evacuarea gunoaielor menajere.

După vreo patru minute a venit Ştaube cu liftul. Aproape imediat după el au apărut Olga şi Serioja.

— Aşa.

Rebrov a făcut un semn cu capul şi ei s-au apropiat cu toţii de-o uşă capitonată cu gust. Rebrov a scos cheia, dar a pus-o repede înapoi în buzunar:

— Nu. Sună tu.

— După al doilea? a întrebat Serioja.

— Da, Olea.

Olga şi-a deschis fermoarul la geacă. Serioja a sunat la uşă.

— Cine e acolo? s-a auzit de după uşă o voce de femeie.

— Mamă, eu sunt, a răspuns Serioja.

S-a deschis uşa şi Serioja s-a aruncat imediat la gâtul unei blonde nu prea înalte:

— Mămică! Mamă!

— Serghei! Serghei! Serghei! a strigat femeia, strângându-l în braţe pe Serioja. Kolea! Kolea! Serghei!

La ei a venit în fugă un bărbat subţirel, a apucat capul lui Serioja cu mâinile, s-a lipit de el.

— Serghei! Serghei! Serghei! striga femeia.

— Mămică, tată, aşteptaţi... eu nu sunt singur...

— Serghei! Serghei! Eu nu pot!... Eu nu pot!... tremura femeia.

Bărbatul plângea înăbuşit, fără zgomot.

— Mămică... sunt aici, sunt viu, aşteaptă, mămică.

— Lidia Petrovna, liniştiţi-vă, totul a rămas în urmă, a rostit Rebrov, zâmbind.

— Da. Slavă Domnului, a râs Ştaube.

— Nu pot! Serghei! tremura femeia, lipindu-se de Serioja.

— Mamă... aşteaptă, acesta e... aceştia sunt Viktor Valentinovici şi Olga Vladimirovna de la miliţia judiciară... mamă...

Primul şi-a revenit bărbatul:

— Intraţi, intraţi... vă rog..., şi-a şters faţa cu palmele, a tras-o pe femeie de mână. Lida, calmează-te, totul e-n regulă, linişteşte-te!

— Mamă... ei, mămico, aşteaptă...

— Da, da, treceţi înăuntru... Serioja, vai, Serghei!

Îl cuprinse pe Serioja şi se trase cu el într-o parte.

Rebrov, Olga şi Ştaube au intrat înăuntru. Bărbatul a închis uşa după ei.

— Dar eu chiar ieri am sunat la ăsta al vostru... ei, cum îi zice... Fedcenko, – a rostit cu greu bărbatul. Iar el îmi zice... asta... căutăm, căutăm.

— Ieri nu-i azi, a zâmbit Rebrov.

— Vai, mi se rupe inima! Femeia şi-a dus mâinile la tâmple şi-a început să clatine din cap. Serghei, Serghei... ce-ai făcut cu noi?

— Păi, nu doar el e vinovat, zise Rebrov.

— Toţi s-au dovedit a fi vinovaţi, a adăugat încet Olga.

— Vai... dar treceţi, de ce staţi aşa?

Fără să-i dea drumu' lui Serioja, femeia a intrat în cameră.

— Intrăm doar pentru o clipă, a zis Rebrov şi toţi păşiră în cameră.

— Dar unde ai fost, unde ai putut fi? clătina din cap femeia.

— Da. Ai făcut tu destule chestii... Bărbatul s-a lăsat pe divan, dar, luând seama la ce face, s-a ridicat imediat.

— Tovarăşi, aşezaţi-vă, ce mai...

— Mulţumim, n-avem timp să stăm. Rebrov şi-a băgat mâinile în buzunarele paltonului.

— Serioja, hai spune-le acum. Despre surpriza noastră.

— Da, mamă, noi avem o surpriză.

Serioja s-a eliberat din îmbrăţişarea mamei.

— Iată, mamă, şi tu, tată, aşezaţi-vă aici, pe divan şi ascultaţi. Doar că, uite..., nu ne întrerupeţi.

— Va fi greu să nu intre în vorbă, a râs Olga.

— Vom încerca.

Femeia s-a aşezat pe divan, trăgând aer în piept. Bărbatul s-a aşezat lângă ea.

— Acum cârpele, a rostit liniştit Rebrov.

Toţi patru au scos cârpele ude pe care şi le-au pus pe faţă, acoperindu-şi cu ele nasul şi gura. Rebrov îşi îndreptă brusc mâna dreaptă spre ei, pulverizând spray paralizant în faţa bărbatului şi a femeii. Ţipând neputincioşi,

aceştia şi-au acoperit faţa cu mâinile şi au alunecat pe podea.

— Înapoi, mai departe de ei! a comandat Rebrov, fugind de lângă cei doi căzuţi, şi toţi s-au adunat lângă fereastră.

Trupul bărbatului şi cel al femeii au avut câteva convulsii, apoi au încremenit în poziţii incomode.

Fără a-şi lua cârpa de la faţă, Rebrov a pus sprayul în buzunar:

— Olea. Fără prea multă gălăgie!

Cu mâna stângă apăsând cârpa pe faţă, Olga a scos din buzunarul interior al hainei un revolver sport cu mâner complicat şi cu cilindrul amortizorului de zgomot la capătul ţevii. Se apropie de cei doi care zăceau pe jos.

— Nu trebuie să-i împuşti de aproape, a sugerat Ştaube.

Ţintind iute şi cu îndemânare, Olga a tras în capetele celor doi de pe podea.

— Şi încă o dată, a comandat Rebrov.

S-au mai auzit două sunete înăbuşite. Capetele celor căzuţi pe jos s-au clătinat, tuburile goale ale cartuşelor s-au rostogolit pe podea.

— Şi încă jumătate de minut, a spus Rebrov.

A mai aşteptat un pic, apoi şi-a băgat cârpa în buzunar.

— Acum se poate.

Toţi şi-au luat cârpele de pe faţă. Olga a ascuns revolverul, Serioja a cules de pe podea cele patru cartuşe goale.

Rebrov şi-a desfăcut partea stângă a paltonului. Din diferite buzunărele, a scos nişte foarfece chirurgicale mari, o eprubetă cu capac, un flacon cu un lichid incolor.

— Mai întâi mama, a zis Rebrov, întinzându-i lui Ştaube eprubeta şi flaconul. Olga şi Serioja au întors cadavrul femeii pe spate. Faţa ei era plină de sânge, ochiul îi era smuls din orbită.

— Henrich Ivanîci, a bălmăjit Rebrov, aplecându-se şi apropiind foarfecele de faţa cadavrului.

Ştaube a scos capacul şi i-a întins eprubeta. Rebrov a tăiat repede buzele şi le-a lăsat să cadă în eprubetă. Ştaube a turnat în eprubetă lichid incolor din flacon şi-apoi a astupat-o.

— Aşa, zise Rebrov ştergându-şi mâna pătată de sânge de flaneaua cadavrului, acum tatăl.

Olga şi Serioja au întors cadavrul bărbatului, i-au descheiat şliţul, i-au scos pantalonii şi l-au dezbrăcat de chiloţi.

— Serioja!

Rebrov a tras pielea de pe penis, i-a retezat capul şi l-a băgat repede în gura lui Serioja, care între timp se aplecase deasupra lui. Serioja a început să sugă căpşorul penisului, rotindu-l încet prin gură. Olga i-a şters buzele cu o basma.

— Lădiţa e-n dormitor?

Rebrov a luat basmaua din mână Olgăi şi a şters cu ea foarfecele.

Serioja a dat din cap şi-a fluturat din mână. Olga a ieşit. Rebrov a luat eprubeta în care se aflau buzele şi-a pus-o în paltonul său, apoi făcu la fel cu flaconul şi foarfecile. Olga s-a întors cu o lădiţă arăbească în mâini. Rebrov a scos din buzunar o pungă neagră de nailon. Olga a aşezat acolo lădiţa.

— Aşa, zise Rebrov uitându-se în jur. Gata?

— Gata, doar să beau nişte apşoară, răspunse Ştaube şchiopătând spre bucătărie.

— Tu nu vrei să iei nimic? l-a întrebat Rebrov pe Serioja.

Serioja sugea concentrat căpşorul...

— Serioja?

Olga îl scuturâ pe băiat de umăr. El s-a uitat la ea şi-a dat din cap în semn că nu. Dar după asta a ieşit iute din

cameră şi s-a întors repede cu un crocodil de pluş. Crocodilul era vechi şi rupt în câteva locuri.

— A-aha-a! Păi, da, zise Rebrov dând din cap în timp ce privea spre cadavre. Ei, să ne cărăm.

Părăsiră toţi camera şi ieşiră în hol.

— Henrich Ivanîci, mai staţi mult?

Rebrov s-a apropiat de uşa de ieşire.

— Hai că vin, vin.

Ştaube a ieşit din bucătărie.

— Deci, acum ieşim noi doi şi apoi, Olga cu Serioja.

Rebrov a deschis uşa şi-a ieşit. În urma lui, a ieşit Ştaube.

Olga a închis uşa după ei şi s-a sprijinit cu spatele de ea. Serioja cerceta crocodilul, sugând în continuare căpşorul penisului.

— Ţi-a fost dor de el? îl întrebă Olga.

El a dat din cap.

— Îl ai de mult?

Serioja a arătat trei degete.

— De trei ani? Şi de ce e atât de învechit?

— E de la bu... nica, a vorbit el cu greu.

Olga şi-a lipit urechea de uşă, ascultând. Serioja se lipi şi el de uşă.

— Gata, să mergem, a zis Olga şi a deschis uşa.

Au ieşit. Apoi Olga a închis cu atenţie uşa, l-a luat pe Serioja de mână şi l-a condus pe scară în jos.

— Când vom ajunge jos, să faci la fel, a bălmăjit ea.

La ieşirea din bloc, Serioja îşi încleştă mâinile în Olga şi începu să zbiere.

— Vitea, încetează! a rostit ea cu voce tare.

Serioja îşi lipi faţa de geaca ei, urlând şi mai tare.

— Vitea, Vitea, râse ea, doar nu eşti mic, încetează!

Au ieşit din scara blocului, trecând pe lângă bătrânele care stăteau pe bancă. Ningea foarte tare, cu fulgi mari.

Au străbătut îmbrăţişaţi curtea din faţa blocului şi au pornit spre maşină. Când îi văzu, Rebrov porni motorul şi începu să dea cu spatele.

— Ei, nu te-ai înecat? întrebă Olga, deschizând uşa din spate a Jiguli-ului.

— Îhîm, a răspuns Serioja, urcând în maşină, cu crocodilul în mână.

Olga s-a uitat în jur fără grabă, apoi a urcat şi ea.

— Totul e-n regulă? o întrebă Rebrov în timp ce schimba viteza.

— Totul e-n regulă, răspunse Olga răsuflând uşurată şi-şi lăsă capul pe speteaza banchetei.

— Aţi stins lumina?

— Nu.

— Păcat!

Rebrov a întors volanul spre splai.

— Dar nu ne-ai zis!

Olga scoase tabachera şi o deschise.

— Olga Vladimirovna, a mormăit Ştaube, doar nu sunteţi copil!

— Nu sunt copil!

Olga şi-a aprins o ţigară şi începu să fumeze.

— Daţi-mi şi mie una, zise Rebrov şi întinse mâna.

Olga îi puse o ţigară între degete.

Rebrov a tras un fum şi l-a suflat repede afară:

— Cam nasol. Ei... lasă, ce mai contează acum.

— M-aş putea întoarce, a râs Olga.

— Ete-na! făcu Ştaube. Să vă întoarceţi! Acum asta e, las-o aşa, Olga Vladimirovna.

— Serioja, când a zis că va veni unchiul? întrebă Rebrov.

Băiatul scuipă căpşorul de penis în palmă:

— De Anul Nou.

Rebrov a dat din cap. Ieşiră pe centura de pe Sadovoie.

Olga scoase revolverul, extrase încărcătorul şi înlocui cele patru cartuşe lipsă cu altele noi. Serioja cerceta curios căpşorul.

— Haide, suge-l ca lumea, zise Olga trăgând siguranţa.

Băieţelul băgă căpşorul în gură şi începu să rotească crocodilul în mâini.

— Astăzi am fost la târgul din Ceremuşinsk, a spus Rebrov.

— E scump? a întrebat Ştaube.

— Carnea e de la cincisprezece la douăzeci şi cinci. Castraveţii muraţi – şapte. Perele – zece.

— Mda, clătină din cap Ştaube. Hoţie pe faţă.

— Da´măceşe ai cumpărat? întrebă Olga în timp ce îşi punea revolverul de-o parte.

— Da.

— Olga Vladimirovna, cum a fost călătoria în Petersburg? întrebă Ştaube.

— Groaznică.

— Serios? Ce s-a întâmplat?

— Ei, e o istorie tristă, zise Rebrov cu faţa încreţită de la fumul care-i intrase în ochi. Istoria nesimţirii umane, a indiferenţei, a urâţeniei.

— Ajunsesem de dimineaţă în Petersburg. L-am vizitat pe Boris, am luat banii. Apoi am trecut pe la Ilia Anatolievici, i-am dat smoala topită şi pe cel de-al patrulea. Ilia Anatolievici locuieşte în afara oraşului, aşa că până am ajuns acolo, până una-alta... Am obosit ca dracu'. Şi, ca de obicei, m-am dus pe la bunicuţa. Mă gândeam cum o să intru în cadă, cum o să bea un coniac mic...

— O, da, sunteţi mare amatoare! a început să râdă Ştaube.

— Am ajuns la ea, am sunat la uşă. Nimeni. Am sunat vreo oră la uşă. Apoi m-am dus la vecini. Locuiesc de cincisprezece ani alături, dar o cunosc pe bunicuţă doar

din vedere. Au zis că n-au mai văzut-o de mult. Îi dau un telefon Mariei Markovna, singura ei prietenă. Aflu că a trecut deja o lună de când n-a mai prins-o la telefon. Zice: sun, sun, dar nimeni nu ridică receptorul. Maria Markovna are tot optzeci şi doi de ani, dar nu iese deloc din apartament. Pe când bunicuţa făcea singură totul, ieşea şi la magazine. Aşa. Apoi m-am dus la administratorul blocului. Am chemat poliţistul de sector, lăcătuşul, am adus martori şi am spart uşa. Ei, şi ne-am dat seama imediat, după miros. Intrăm, şi...

— Olga Vladimirovna, nu trebuie, vă rog frumos.

Ştaube îşi astupă urechile cu palmele.

— Ei, şi... pentru prima oară în viaţă am văzut un om plin de viermi. O bunicuţă plină de viermi. Rămăsese doar pielea, iar înăuntru erau viermi, care se mişcau şi părea că bunicuţa vrea să se târâie. Au venit de la morgă şi-au cerut o muşama, ca s-o ridice pe bunicuţa. Şi când au cărat-o...

— Olga Vladimirovna! Olga Vladimirovna! Vă rog frumos! strigă Ştaube, strângându-şi şi mai tare palmele peste urechi. Dacă eu vă rog frumos, dacă vă rog foarte tare! De ce?! Ei!

— Scuzaţi-mă, Ştaube, dragă. Pur şi simplu am obosit, zise Olga întinzându-se pe banchetă. Vin aici direct de la înmormântare.

— Groaznic, groaznic, continuă Ştaube clătinând din cap. Şi nu vine nimeni, măcar să te vadă, nimeni nu te sună. În ce hal au ajuns totuşi oamenii. Doamne Dumnezeule!

— Da, oftă Rebrov. Şi ne mai mirăm de nesimţirea tineretului nostru. Deşi noi înşine suntem vinovaţi de asta.

— Nici chiar aşa, doar îmi amintesc de anii din timpul războiului şi anii de după război!

Ştaube şi-a scos şapca, şi-a netezit părul cărunt.

— Ce greu era, ce rău trăiam! Dar nu-mi amintesc deloc ca oamenii să fi fost indiferenţi! Erau de toate: mitocănie, zgârcenie, sălbăticie, dar indiferenţă – în nici un caz! Orice, numai indiferenţă nu!

Serioja a scuipat căpşorul de penis în palmă:

— Dar eu nu sunt indiferent?

— Cu tine totul e-n regulă, a zâmbit Rebrov.

— Tu eşti pur şi simplu Timur[5] al nostru! a izbucnit în râs Olga. Ce-i drept, fără echipă. Ce, ai obosit să-l sugi? Atunci dă-mi-l mie...

Aplecându-se, ea luă cu buzele căpşorul de penis din palmele lui Serioja şi începu să-şi legene capul.

— E bine? a întrebat Serioja.

Olga a dat din cap.

Au întors pe bulevardul Păcii. Ningea cu fulgi mari şi deşi. Au trecut pe şoseaua Iaroslavsk, după care au virat la dreapta. Drumul ducea printr-o pădure înzăpezită şi, după vreo trei kilometri, s-au oprit în faţa unei porţi cu o îngrăditură verde de trei metri înălţime.

Rebrov a claxonat.

— Uf-f... chiar am ajuns? a zis Ştaube piţigăiat, punându-şi şapca.

— Victor Valentinovici, dar de ce aici e întotdeauna mai multă zăpadă decât în Moscova? a întrebat Serioja.

— E mai spre nord. E mai frig.

De lângă intrare se deschise o uşă, pe unde ieşi un miliţian, cu o manta aruncată pe umeri.

Rebrov a lăsat fereastra în jos.

— Bună seara! Nu v-a îngropat zăpada?

— Salutare!

Miliţianul s-a apropiat, s-a uitat, s-a întors şi a dispărut după uşă.

---

[5] Personaj din povestirile patriotice sovietice, care, făcându-şi o echipă de vârsta sa, îi ajuta pe cei mai în vârstă; cea mai cunoscută povestire este *Timur şi echipa sa*.

Porţile s-au deschis lin. Maşina a pornit încetişor.

— N-aveţi ceva de fumat? îi întrebă miliţianul care stătea acum lângă clădirea mică a gărzii.

— Se găseşte, zise Rebrov frânând. Ninocica, unde-s ţigările noastre?

Olga îi întinse portţigaretul. Rebrov îl deschise şi i-l oferi miliţianului.

— Mulţumesc. Igor Ivanovici nu va veni?

— Nu. Slabă nădejde să vină până la Anul Nou.

Miliţianul a scăpărat un chibrit. Au mers mai departe pe şoseaua dreaptă înzăpezită. În pădurea deasă de conifere se vedeau umbre rare de vile. Au întors spre dreapta şi iar au dat de-un gard cu porţi. Rebrov a ieşit, a deschis şi a împins porţile:

— Serioja, închide porţile.

Intrară. Serioja a sărit din maşină, a închis porţile şi a urcat sprinten înapoi în maşină. Peste vreo sută de metri s-a arătat printre mesteceni o casă mare cu două etaje. Maşina s-a oprit în faţa ei. Au început să coboare.

— Vai! exclamă Ştabe, strâmbându-se şi şchiopătă spre casă. Victor Valentinovici, ar trebui să curăţăm cărarea...

Rebrov a luat două genţi din portbagaj:

— Mâine, lăsăm totul pe mâine.

Serioja a făcut un bulgăre de zăpadă şi l-a aruncat în spatele Olgăi. Fără să se întoarcă, Olga i-a arătat pumnul.

Au intrat în casă. Ştaube a aprins lumina. S-au dezbrăcat în holul spaţios şi au atârnat hainele în nişte coarne imense de ren. Rebrov i-a întins Olgăi o geantă maronie:

— Pe asta – direct la bucătărie. Şi faceţi-ne ceva de mâncare.

— Da, Olga Vladimirovna, faceţi ceva de mâncare, pregătiţi ceva, vă implor, ceva de mâncare, zise Ştaube în timp ce îşi scotea atent galoşii. Eu am luat masa pe la

douăsprezece, într-o bombă groaznică. Sunt flămând ca un lup.

— Iar eu în genere n-am mâncat deloc, zise Serioja aruncând cu dibăcie şapca în coarne. Victor Valentinovici, pot să mă uit la Voronţov?

— Aşteaptă un pic, vom merge cu toţii.

— Ei, la o adică pot să mă duc eu!

— Nu, nu. Acum am nevoie de tine. Să mergem în cabinet!

Rebrov, cu o geantă neagră în mâini, a început să urce scările largi, acoperite cu un covor.

— Uf..., lovindu-se cu crocodilul peste picior, băiatul l-a urmat fără nici o poftă.

La bucătărie, Olga zdrăngănea vasele. Ştaube se închise în toaletă.

Rebrov a intrat în cabinet, a aprins lampa de birou, a scos lădiţa din geantă, a pus-o pe masă. A scos şi eprubeta cu buzele şi s-a uitat la ea, ţinând-o în lumină.

— Aşa.

Serioja cerceta cotoarele nenumăratelor cărţi.

— Victor Valentinovici, dar ce-i aia termodinamică?

— Termodinamică? răspunse Rebrov punând eprubeta în casetă, alături de celelalte. Să-ţi spun sincer, nu ştiu sigur... vino mai încoace, te rog.

Rebrov a descuiat lădiţa. Serioja s-a apropiat. În lădiţă zăceau documente, bani, o cutie cu scrisori, cutiuţe cu obiecte de colecţie, un binoclu de teatru, lucrat în sidef.

— Anişcenko Nicolai Nicolaevici, citi Rebrov din paşaport. Mai povesteşte-mi o dată despre mustăţi.

— Mustăţi avea când ne-am mutat de la Mohova, apoi a avut de două ori barbă, dar nu şi mustăţi. Şi ultima dată, adică în ultimul an, a avut doar mustaţă.

— Aşa, zise Rebrov deschizând caietul, notând ceva în el.

Apoi luă foarfecile şi începu să taie fotografiile din paşaport.

— Şi zi-mi încă o dată despre şah.

Serioja a pus crocodilul pe marginea mesei şi i-a îndoit coada. Apoi zise:

— Păi, în fiecare duminică, în Parcul Culturii, în pavilionul de şah. Acolo mai era Serghei Ivanîci, apoi Kostea, apoi un oarecare Tolic.

— Cu reumatism articular?

— Îhîm.

Rebrov a băgat fotografiile în plic.

— Dar eu pot să iau binoclul? a întrebat Serioja.

Rebrov a dat din cap dezaprobator:

— Nu-i voie... Pentru astăzi ajunge. Mâine vom vorbi despre grăsun şi despre coaste. Du-te şi uită-te la desene animate.

Băieţelul a ridicat crocodilul deasupra capului şi-a ieşit.

Pentru cină Olga a pregătit carne de vită cu gutuie călită şi cartofi prăjiţi. Au băut o sticlă de şampanie. Rebrov mânca şi bea în linişte. Ştaube povestea despre porumbeii poştali şi despre călătoria lui pe Volga cu şalupa „Maxim Gorki". După îngheţata cu miez de nucă şi ceai, Rebrov a fumat, şi-a trecut obosit cu mâna peste frunte:

— Păi, da... mulţumim, Olga Vladimirovna. Să ne ducem la Voronţov?

— Da, da! a tresărit Ştaube, ştergându-şi buzele cu un şerveţel. Să mergem, că se face târziu şi, în general... nu e bine.

— Henrich Ivanîci, zise Olga arătând spre căpşorul de penis care plutea într-un pahar cu apă.

— Da, da, făcu Ştaube luând căpşorul şi băgându-l cu atenţie în gură.

Toţi se ridicară de la masă.

— Duceţi-vă, că vin şi eu! Olga îşi aprinse o ţigară şi se îndreptă spre bucătărie. Rebrov, Ştaube şi Serioja au trecut în camera întunecoasă, aşezată în imediata vecinătate a bucătăriei. Toţi cei patru pereţi ai camerei erau acoperiţi de rafturi, încărcate până la refuz cu conserve, băuturi alcoolice şi alte provizii. În mijlocul camerei, în podea era capacul unui beci, închis cu zăvorul. Rebrov a tras zăvorul şi a ridicat capacul. Din groapa întunecoasă a ieşit miros de rahat uman. Beciul era acoperit cu gratii metalice. Rebrov a luat din raft o lanternă electrică şi a luminat în interior:

— Andrei Borisovici, bună seara.

La fundul sacului adânc de beton se întorcea de pe-o parte pe alta un om. Nu avea picioare şi îi lipsea mâna dreaptă şi zăcea în propriile excremente, care acopereau consistent podeaua buncărului. Avea pe el o pufoaică şi-un fel de zdreanţă, amândouă murdare de rahat. În colţ, stătea o maşină dinamo cu mâner şi cu un încălzitor electric unit la ea.

— Dar eu..., rosti Voronţov cu voce răguşită, privind în sus.

Faţa lui nebărbierită era slabă şi maronie de la rahat.

— Ce mai faceţi? Rebrov l-a luminat pe Voronţov. Maşina funcţionează? Nu înghe̦ţaţi?

— Ei... toate astea... funcţionează şi funcţionează ca lumea, rosti Voronţov, după care tăcu, ca să înceapă din nou să vorbească repede şi neclar. Eu, eu, Gheorghii Adamovici, eu mereu frec şi sunt oricând gata să învârt, na, atunci când este şi necesar, totul va fi şi deja funcţionează, eu ştiu toate, ei, ca să zic aşa, posibilităţile şi data trecută eu am asimilat şi sunt gata să mă corectez, sunt gata pentru, iată, pentru multe, sunt gata să fiu într-o condiţie bună şi să ştiu ceea ce vouă şi mie şi ce trebuie să cunoşti, ce e obligatoriu să ştii, eu sunt gata.

— Minunat, a dat din cap Rebrov. Ciuntitura nu sângerează?

— Dar eu... eu asta..., a scuturat din cap Voronţov. Dar eu... iată... iată... cum e necesar totul...

A scos grăbit din buzunarul pufoaicei o bucată din mână mototolită într-o zdreanţă şi le-o arătă.

Rebrov dădu din cap schimbând priviri cu Ştaube. Ştaube i-a arătat degetul mare.

A intrat Olga cu o strachină mare cu cartofi fierţi, deasupra cărora mai era o bucată de pâine şi una de slănină. Olga a lăsat strachina pe gratii şi scutură scrumul de la ţigară în buncăr:

— Salut, Voronţov.

Voronţov s-a mişcat, s-a târât spre peretele opus, uitându-se neîntrerupt în sus:

— A, Tatiana Isacovna... eu... pur şi simplu...

— Ce e cu el, iar fără papaveracee? a întrebat Olga.

Rebrov a dat din cap afirmativ. Serioja a luat un cartof şi i l-a aruncat jos. Voronţov căzu pe podea, acoperind cartoful cu mâna, îl trase spre el şi începu să clefăie.

— Aşa, Rebrov bătu din palme. Să începem. Andrei Borisovici, data trecută dumneavoastră ne-aţi dezamăgit. Ne-aţi dezamăgit în aşa măsură încât eu, trebuie să recunosc, eram gata să las totul baltă. Şi aş fi făcut asta, vă asigur, dacă nu aveam o configuraţie interioară de om bun şi blajin. Asta în primul rând. Iar în al doilea rând, continuă el privind spre Ştaube, aş fi renunţat dacă Boris Ivanovici nu v-ar fi luat partea.

Ştaube a dat afirmativ din cap.

— Aşa că astăzi, Andrei Borisovici, aveţi ultima şansă. Luaţi-o în serios. Înţelegeţi că viitorul dumneavoastră e în mâinile dumneavoastră.

— În capul dumneavoastră, a adăugat Olga.

— Da, da, a dat din cap Rebrov şi întrebă mai tare ca până atunci: Aşadar, Voronţov, sunteţi gata?

Voronțov s-a târât pe podea până la mijlocul buncărului şi s-a aşezat:

— Eu da. Eu da.

— Atunci, vă rog, Nr. 1.

Voronțov şi-a dres vocea şi a început să vorbească, străduindu-se să pronunțe cuvintele cât mai clar:

— Dacă eu iubesc marea şi tot ce aduce a mare, şi mai mult decât toate, când ea mă contrazice mânioasă, dacă în mine există acea bucurie a exploratorului, care goneşte corabia spre lucruri încă necunoscute, dacă în bucuria mea există bucuria călătorului pe mare, dacă triumful meu n-a avut când să exclame: malul a dispărut, acum au căzut de pe mine ultimele lanțuri, nemărginirea din jurul meu e zgomotoasă, spațiul şi timpul strălucesc departe de mine, atunci hai, înainte, inimă bătrână. O, cât de înflăcărat să jinduiesc spre eternitate şi spre inelul inelelor de căsătorie, către inelul reîntoarcerii. N-am întâlnit încă niciodată o femeie de la care aş fi vrut să am copii, în afară de femeia aceea pe care o iubesc. Or, eu te iubesc pe tine, eternitate.

El tăcu, uitându-se continuu în sus:

— Nr. 2, a comandat Rebrov după o mică pauză.

— Eu asta, asta da... iată. Actul defecării e o complicată acțiune reflexivă, la care participă scoarța cerebrală a creierului uman, căile conducătoare ale măduvei coloanei vertebrale, nervii periferici ai intestinului subțire, musculatura abdominală şi a intestinului gros. Reflexul defecării apare în intestinul subțire în timpul iritării lui de către materia fecală şi, prin urmare, el nu este doar un tub digestiv prin care trece, ci şi locul unde temporar se adună cantitatea fecală. Se diferențiază câteva categorii de defecări: monomomentan şi bi-, sau multimomentan. În cazul primei categorii de defecare totul are loc momentan, într-o singură etapă, repede: după câteva concentrări ale muşchilor abdominali este aruncată afară

toată cantitatea de fecale adunată în intestinul subțire și-n sigma...

— Dar ce e sigma? a întrebat tare Olga.

— Sigma... sigma – asta este o parte a intestinului gros, care se află deasupra rectumului și este o prelungire a părții inferioare a intestinului gros. În cazul defecării din categoria a doua, bimomentane, în prima parte se aruncă în exterior doar o parte a conținutului adunat în rectum. După câteva minute de la aruncarea primei porții de materii fecale, următoarea mișcare peristaltică împinge conținutul din sigma în rectum și în urma acestei acțiuni apare o nouă necesitate de defecare.

Rebrov a oftat și s-a uitat la Olga. Ea s-a șters obosită la tâmple și a căscat. Ștaube sugea căpșorul de penis cu o figură supărată. Serioja, mișcând din buze, citea inscripțiile de pe sticlele străine.

— Nr. 3, a spus Rebrov.

Voronțov începu să vorbească repede și cu ușurință:

— Spargerea artificială a bazei craniului are drept scop, după cum se vede, accesul mai ușor la creier. Astfel de exemple sunt văzute ca manifestări ale canibalismului. În stânga – un craniu din Steinheim, în dreapta – un craniu al unui neandertalian din Monte Circeo, mai jos e un craniu contemporan al unui papuaș din Noua Guinee și unul preistoric din Moravia. O adunătură de cranii mezolitice, găsite în urma săpăturilor în peșterile din Greea du Kaviion, Grimaldi, Italia. Trei arme grele de piatră, de tip arhaic, făcute din substanțe vulcanice întărite. Australia de Nord. Un unic harpon micuț cu trei rânduri de drepte...

— Ei, ajunge, ajunge, ajunge, la urma urmelor! Cât se poate! a țipat deodată iritat Ștaube, scuipând căpșorul în mână.

Voronțov a amuțit.

— Victor Valentinovici! a spus plin de indignare Ştaube. Dacă dumneavoastră permiteţi să fiţi luat în derâdere, dacă permiteţi ca cineva să-şi bată joc de sufletul dumneavoastră, atunci fie-vă milă măcar de sufletele noastre!

— Şi de urechile noastre, a completat încetişor Olga.

Apoi a continuat, oftând adânc:

— Groaznic, cât de groaznice sunt toate astea...

— Ce e... stepă? s-a întors spre ei Serioja.

— Nu trebuie să fii prea îngăduitor faţă de nemernici, nu se poate! Sunt un om bătrân, Victor Valentinovici, eu pot să înţeleg şi să iert multe slăbiciuni omeneşti, eu sunt creştin! Pot să iert ignoranţa, mitocănia, cruzimea, chiar şi laşitatea! Dar nu şi mişţocăria faţă de sufletul omenesc! Niciodată! Iar tu..., se aplecă deasupra gratiilor. Tu... eşti un nemernic! Dacă tu... dacă tu scuipi, nu ţii seama de părerea cuiva, dacă tu..., lui Ştaube începu să-i tremure vocea. Dacă tu... tu... tu să ştii... oh, nu! Doamne...

S-a întors şi-a ieşit din magazie.

Olga a stins chiştocul de marginea unui raft, l-a aruncat în buncăr şi-a ieşit şi ea.

— Cum, iarăşi – stepă? întrebă Serioja şi se apropie de Ştaube.

— Serioja, zise Rebrov luând de pe gratii strachina cu cartofi. Te rog, du asta la bucătărie.

— Vă ascult şi mă supun.

Serioja a luat strachina şi a ieşit.

Rebrov tăcu un timp, cu mâinile la piept şi capul aplecat. Apoi spuse:

— Mda. Aşadar, Andrei Borisovici, să tragem concluziile. În aceste patru zile n-aţi luat decizii, n-aţi ajuns la nici un rezultat – asta în primul rând. Eu am supraapreciat pornirile dumneavoastră morale – asta în al doilea rând. N-am luat în seamă pragmatismul dumneavoastră plebeu. Asta în al treilea rând. Să vă pedepsim cu o a patra amputare e banal şi, în această situaţie, e lipsit de

orice sens. Hotărârea noastră vă era cunoscută din timp.

Rebrov a trântit zgomotos capacul buncărului şi l-a încuiat cu zăvorul. A ridicat lanterna electrică de pe podea, a aşezat-o pe-un lemn şi-a ieşit.

Ştaube, Olga şi Serioja îl aşteptau în bucătărie. Olga strângea vesela murdară de pe masă, moşneagul sugea căpşorul de penis cu o figură supărată, Serioja învârtea cubul Rubik.

Rebrov s-a apropiat de masă, cu o privire absentă, a luat din fructieră un măr şi a muşcat din el.

— Te-am prevenit şi eu, şi Henrich Ivanîci, a zis Olga.

Rebrov s-a retras lângă fereastră. În partea cealaltă a ferestrei era întuneric şi cădea zăpada.

— Olea, n-a arătat şi el cu degetele, n-a făcut cu mâna? a întrebat Serioja.

Olga a dat din cap, negând.

— El e pur şi simplu un bulanpulangiu! zise Ştaube scuipând căpşorul în mână. Eu, Victor Valentinovici, v-am vorbit despre asta chiar cu o lună în urmă, când făceaţi prima probă! Tipul ăsta e lipsit în genere de moralitate! Ăsta e un animal care gândeşte! Acest netrebnic s-a folosit de îngăduinţa dumneavoastră cu un sânge rece incredibil, cu o neruşinare de-a dreptul diabolică!

— De indulgenţa noastră, a pus punctul pe i Olga.

— Şi apoi – ce-i cu tonul ăsta, ce-i cu ieşirile astea? Oare de ce, de exemplu, atunci, înainte de sărbători, el tăcea şi arăta – trei? Şi acum de ce fute toată treaba? De ce nu sunt falii? De ce suntem iarăşi luaţi de proşti?

Rebrov mesteca bucăţi de măr, uitându-se pe fereastră.

— Ştiţi ceva, interveni Serioja privind la cubul Rubik făcut, Henrich Ivanîci şi astăzi a ademenit mucoşi.

Rebrov s-a întors. Olga încremeni cu o farfurie în mâini. Ştaube se ridică din fotoliu, strângând în pumn căpşorul de penis.

— Henrich Ivanîci, a zis Rebrov şi, aruncând mărul, se repezi la Ştaube.

— Nu! Muistule! ţipă Ştaube şi îşi făcu vânt să-l lovească pe Serioja cu cârja, însă Rebrov îl prinse la timp de mână, întorcându-i-o la spate. Olga i-a înşfăcat şi mâna stângă:

— Căpşorul! Daţi-mi căpşorul!

— Muistul! Muistul! Ticălosul! striga Ştaube.

Rebrov l-a strâns de gât până celălalt gemu şi se prăbuşi într-un genunchi. Rebrov i-a aruncat cârja într-o parte. Între timp Olga desfăcu degetele bătrânului şi băgă imediat căpşorul în gura larg deschisă a lui Serioja.

— Serioja — plasturele şi cătuşele! a comandat Rebrov.

— Voi... voi numai să batjocoriţi ştiţi... nu vă permit..., horcăia Ştaube în mâinile lui Rebrov.

— Dar dumneavoastră aţi semnat! Aţi semnat! Cum aşa?! Olga Vladimirovna, canapeaua... canapeaua...

Olga a tras canapeaua îngustă din piele, de lângă perete.

Serioja a intrat în viteză, cu plasturele şi cătuşele.

— Nu... ca... naliile... doar voi înşivă... nu, horcăia Ştaube.

Rebrov şi Olga l-au târât spre canapea şi l-au întins pe ea, cu faţa în jos.

— Serioja, a ordonat Rebrov.

Serioja i-a lipit bătrânului plasturele pe gură. Apoi, năvălind toţi trei peste el, l-au înşfăcat pe bătrân, i-au luat mâinile de pe canapea şi i-au pus cătuşele. Rebrov s-a aşezat pe piciorul lui Ştaube, Serioja l-a apucat strâns de proteză.

— Olga Vladimirovna, la mine în cabinet, în masă, în raftul de jos. În stânga. Şi – pe cercul plitei, aşa se va înfierbânta mai repede.

— Ştiu, zise Olga ieşind repede.

— Unde s-a întâmplat asta? a întrebat Rebrov.

— Acolo... pe Novatorov. Când... după Borisova. Eu am fugit după cauciuc, apoi m-am întors. Iar Henrich Ivanîci s-a dus la magazinul de pâine...

Rebrov a dat din cap încruntat. Ştaube răsufla doar pe nări, gemând.

— Henrich Ivanîci, a vorbit rar Rebrov, astăzi dumneavoastră m-aţi întristat foarte tare. Foarte tare. Să primeşti asemenea cuţite în spate... asta, să ştiţi, e dureros. E scârbos.

El s-a ridicat şi a început să-l desfacă pe Ştaube la pantaloni. Ştaube începu să mugească. Serioja îl ajută pe Rebrov. I-au tras bătrânului pantalonii negri, jerpeliţi, până la genunchi şi i-au tras jos chiloţii. Rebrov i-a ridicat pe spate puloverul şi cămaşa. Pe buca stângă, Ştaube avea două semne de mărimea unei monede de-o rublă – două cruci încercuite. Unul din semne era foarte vechi, iar celălalt, de culoare liliachiu-închis părea destul de recent.

— Uniunea noastră, prietenia noastră, Henrich Ivanîci, se bazează nu doar pe iubire reciprocă, ci şi pe îndatoriri bilaterale, absolut concrete. Jignindu-vă şi înjosindu-vă, dumneavoastră ne jigniţi şi ne înjosiţi şi pe noi. Serioja, pişă-te în ceaşcă.

Băieţelul a lăsat proteza, s-a apropiat de masă şi s-a pişat puţin în ceaşcă.

A intrat Olga, ţinând în mâini un săculeţ şi o vergea groasă de fier cu mâner de lemn, la capătul căreia era sudată o cruce în cerc de metal, înroşită în foc.

Ştaube începu să se zbată şi să geamă. Rebrov i-a strâns şi mai mult piciorul de canapea:

— Lângă cel din Borodinsk, aici... Serioja! Proteza...

Serioja a pus ceaşca cu pişat pe podea şi a apucat proteza. Olga a ochit şi-a lipit crucea înroşită de buca bătrânului. Metalul încins a sfârâit, scoţând puţin fum. Ştaube se zvârcoli pe canapea. Olga a ridicat bucata de fier, a

luat ceaşca şi a turnat pişatul peste metalul purpuriu. Apoi a deschis săculeţul, a scos din el o sticluţă cu ulei de măceş, vată şi-a început să ungă cu atenţie locul ars:

— Iată... Ştaube, dragule... şi acum totul a rămas în urmă...

Capul bătrânului tremura şi din ochi îi curgeau lacrimi.

— Şi un somnifer, Olga Vladimirovna, repede un somnifer, a bălmăjit Rebrov.

Olga a închis fără grabă sticluţa, a luat şi-a desfăcut o seringă de unică folosinţă, a desigilat şi-a introdus acul.

— Serioja, ţine-i capul...

Băieţelul a lipit capul lui Ştaube de canapea. Olga a tras un bobârnac fiolei, a spart-o şi a extras conţinutul ei cu seringa. Ştaube mugea şi plângea.

— Imediat, dragule...

Olga i-a introdus acul cu îndemânare în artera cefalică, şi i-a injectat încetişor lichidul incolor. Ştaube s-a cutremurat din tot trupul, a gemut slab, a tuşit pe nas. Serioja i-a eliberat din strânsoare capul, care a rămas întins pe-o parte. Rebrov s-a ridicat de pe piciorul bătrânului şi i-a scos cu atenţie plasturele de pe gură.

— Pân' la... pe spirală... , rosti bătrânul cu o voce din ce în ce mai stinsă. Voi... voi nu... nasol...

Rebrov i-a scos cătuşele. Olga a acoperit rana cu o bucată de tifon îmbibat cu ulei, pe care l-a lipit cu plasture. Ştaube dormea. L-au dezbrăcat până la piele, i-au scos proteza şi l-au cărat în dormitor, unde l-au îmbrăcat cu o pijama şi l-au aşezat în pat.

— Las' să doarmă mâine cât poate, zise Rebrov acoperindu-l pe Ştaube cu o plapumă matlasată groasă.

— Păi, cine să-l trezească? zise Olga, în timp ce-l mângâia pe bătrân pe cap.

Serioja a scuipat căpşorul în mână:

— Păi, eu mă duc să mă uit la film.

— Ce film, Serioja? întrebă Rebrov uitându-se la ceas. E deja ora unu. La culcare, chiar acum. Mâine avem multă treabă.

Băieţelul îi întinse căpşorul, cu un oftat:

— Noa bu.

— Noapte bună.

— Noapte bună, Seriojenca, îl sărută Olga.

Băiatul ieşi.

— Am obosit...

Rebrov îşi masă tâmplele.

— Vrei un păhărel de coniac? îl întrebă Olga.

El a dat din cap absent.

— Hai lângă şemineu.

— Lângă şemineu?

Rebrov privi mai întâi căpşorul, apoi la Ştaube, care dormea, şi zise.

— Să mergem.

Olga a stins lumina, Rebrov a băgat căpşorul în gură. Rebrov stătea întins în fotoliu şi se uita la şemineul în care ardea focul. Olga, stând pe covor turceşte, turna în pahare a doua porţie de coniac.

— Pe unde secera vioaie se plimba şi spicul cădea, acum e pustiu totul... pur şi simplu peste tot..., a bălmăjit Rebrov şi a oftat obosit. Da, da, da. Dacă joi nu vom ajunge la Kovşov mă las de toate şi – la dracu'! Şi plec la Kiev!

— Şi noi? Olga i-a întins paharul.

— Voi? Voi... îşi lipi paharul de buze. Nu ştiu, nu ştiu. Vă veţi duce singuri, singuri veţi ajunge.

— Ce vorbeşti? zâmbi Olea. Cum adică să ajungem singuri?

El a dat din cap iritat:

— Olga Vladimirovna! Eu deja de trei luni mă dau cu capul de toţi pereţii. Eu i-am pierdut pe Golubovski, Lidia Moiseevna, pe familia Ţvetkov. Noi am pierdut un bloc. Henrich Ivanovici a ars serele. Dumneavoastră aţi

abandonat al treilea echipament. Serioja nu ţine minte nimic despre Denis şi am impresia că nici n-o să-şi mai amintească. Asta înseamnă că vom fi nevoiţi să primim banii, să primim piesele prin Leningrad. Doar prin Leningrad. Iată lista pierderilor noastre. Dar ce-am câştigat? Un atelier prăvălit, absolut distrus? Legături absolut inutile? Socotelile fără nici o logică ale lui Naiman? Şase milioane fără nici un folos?

— Dar Kovşov a promis...

— Kovşov? A promis? Dumneavoastră l-aţi văzut măcar o singură dată? Nu. Nici eu nu l-am văzut. În situaţia noastră să ai încredere într-o discuţie telefonică e clar o prostie. Dar una impusă. Din cauza asta am căzut la înţelegere. Nu, nu avem nimic, în afară de paliative. O cale întreagă de dependenţe şi de mişcări făcute de nevoie.

— Vitea, dar noi doar am terminat-o cu metalul! Şi Naiman a spus că băieţii au reuşit.

— Băieţii au reuşit! Da! Dar asta nu înseamnă deloc că şi noi vom reuşi. Dacă sunteţi atât de convinsă c-o să ne iasă totul bine, atunci de ce aţi votat împotrivă? Din principiu? Sau, totuşi, din cauza nesiguranţei?

Olga a sorbit tăcută din pahar. Rebrov a băut dintr-o înghiţitură coniacul şi a pus paharul pe podea:

— Optimismul e bun, bineînţeles. E exact ceea ce nu ne permite să lăsăm mâinile în jos. Atâta timp cât lucrăm, facem ce putem. Dar trebuie să ne bazăm, totuşi, pe calculul probabilităţilor, pe calculul sigur. Şi să aruncăm la gunoi toate fanteziile curcubeice. Odată şi pentru totdeauna.

El tăcu, uitându-se la foc, apoi spuse:

— Olga Vladimirovna, haideţi să ne futem.

Olga a ridicat mirată din sprâncene:

— Ce... chiar acum?

El a dat din cap. Olga s-a uitat chiorâş la falusul lui întărit, a zâmbit şi a început să se dezbrace. Rebrov s-a

ridicat, şi-a dat jos pantalonii şi chiloţii. După ce s-a dezbrăcat şi ea, Olga s-a apropiat de Rebrov. El a întors-o cu spatele spre el, iar ea s-a rezemat cu coatele de spatele fotoliului din piele. Rebrov a intrat în ea pe la spate şi a început să se mişte fără răbdare, gemând zgomotos. Olga se lipi cu o sprânceană de spetează şi se uită la foc. Rebrov a început să se mişte mai repede, s-a lăsat mai pe spate, apoi a apucat-o pe Olga de umeri, s-a lipit de ea, a înmărmurit urlând în părul ei.

— Vitea... a şoptit ea şi a zâmbit.

— Vai... mi-au curs şi balele ...

Rebrov şi-a şters gura cu mâna, s-a îndepărtat şi a căzut extenuat pe divan.

— Vai... Olga Vladimirovna... iertaţi-mă... Vă rog...

— Ei, pentru ce?

Ea s-a atins între picioare şi şi-a mirosit mâna.

— Iertaţi-mă... iertaţi-mă pentru toate, bâiguia Rebrov.

— Mă întorc imediat.

Ea a ieşit şi s-a întors peste vreo cinci minute, legând din mers cordonul halatului ei alb şi gros.

Rebrov dormea pe divan. Olga a adus o plapumă, l-a acoperit, şi-a luat hainele, paharul cu căpşorul şi s-a dus în camera ei.

Serioja s-a trezit înaintea tuturor. Afară strălucea soarele. Ceasul arăta 9,22. Serioja ieşi de sub plapumă, se întinse şi se ridică în picioare. Purta chiloţi roşii şi un tricou alb cu emblema formaţiei Rolling Stones. El a ieşit în hol, s-a apropiat de uşa de la camera Olgăi şi a întredeschis-o încet. În cameră era întuneric din cauza perdelelor violete trase de tot. Olga dormea. Serioja a intrat încet, a închis uşa în urma lui, s-a apropiat de pat şi a început să tragă încet plapuma de pe Olea:

— Odată, înconjurând împrejurimile, părintele Onufrie a găsit-o pe Olga goală.

Olga a oftat.

— Seriojenca...

— Olga, dăruieşte-mi-te, te voi scălda în aur.

Serioja îi pipăi sânii.

Ea căscă, se întoarse pe spate şi deschise ochii:

— Cât e ceasul?

— Douăzeci şi cinci îl fut pe zece.

Mâna lui Serioja a alunecat spre regiunea inghinală.

Olga l-a plesnit peste mână şi s-a ridicat în fund:

— Deschide astea... perdelele...

Serioja a tras de şiret, perdelele s-au deschis, soarele a inundat camera.

— Vai, ce minunăţie, exclamă Olga, mijindu-şi şi frecându-şi ochii. Ne vom duce la schiat... Victor s-a trezit?

— N-o să-ţi spun.

Ea s-a întins după halat, dar Serioja l-a înşfăcat şi s-a aşezat pe pervaz:

— Piu, piu, piu.

— Căcăciosule... oooiaaa! ea s-a întins, trosnindu-şi oasele.

— Olenka noastră are amândouă ţâţele goluţe.

Olga s-a ridicat din pat. Abia în clipa asta, Serioja îi aruncă halatul şi fugi spre uşă. Olga s-a uitat la căpşorul care plutea în paharul cu apă şi zise:

— Eu te întreb serios, s-a trezit Victor?

— Olika are pizda roşcată!

Olga şi-a îmbrăcat halatul şi s-a repezit la el. Serioja ţâşni pe uşă. Lăsând uşa vraişte, ea se năpusti să-l ajungă. L-a ajuns lângă toaletă, i-a întors cu multă măiestrie mâna la spate, i-a strâns gura cu palma şi l-a împins cu genunchiul gol în baie:

— Uite, acum vom căli băieţelul!

Serioja a început să ragă. Olga l-a dezbrăcat, s-a băgat cu el în cadă, i-a strâns capul între pulpele ei, l-a lovit zgomotos peste fundul slăbănog:

— Lui Serioja Anişcenko i se recomandă proceduri acvatice.

Ea a îndreptat duşul spre fundul lui Serioja, a deschis robinetul cu apă rece. Stropii au lovit zgomotos fundul lui Serioja. Serioja a început să scheaune şi Olga a închis duşul.

— Mai vrei sau îţi ceri iertare?

— Iertare, iertare!

Ea i-a eliberat capul şi, stând deasupra lui cu duşul în mână, şi-a desfăcut picioarele lungi:

— Sărută-mă.

Stând în genunchi, Serioja i-a sărutat organul genital, peste care crescuseră şuviţe de păr de culoare luminoasă.

— Încă.

Serioja a sărutat-o.

— Sărută-mă mai tare.

Serioja a sărutat-o, ţocăind tare.

— Oh, purceluşule! a zâmbit Olga, apucându-l de păr.

— Ce e cu ţipetele astea? Rebrov, gol, a intrat în baie.

— Creştinarea pruncului, a zâmbit Olga. Permiteţi-mi să mă interesez cum aţi dormit?

— Minunat...

Rebrov s-a apropiat de chiuvetă, s-a uitat în oglindă, şi-a trecut mâna peste obraji.

Serioja a ieşit din cadă, şi-a luat hainele şi a ieşit din baie, tăcând supărat. Olga a deschis robinetul cu apă rece şi a început să facă duş.

— Mda... că doar din ceva mic creşte ceva mare, a bălmăjit Rebrov, luând maşina de bărbierit de pe raft şi începînd să se bărbierească.

— Vai! Ah, ce bine-i! a tresărit sub duş Olga.

— Aşa, să-ţi zic la ce m-am gândit. Noi nu-l vom suna pe Kovşov. Lasă să stea şi să aştepte un telefon de la noi. Iar în acest timp, Naiman se va duce la cooperatori. Cu lingoul. Şi-l va pipăi pe Kovşov la uger.

Olga închise duşul:

— Cum?

— Radiotelefonul e la cooperatori. Ţi-e clar?

Rebrov se uită la ea.

— Genial! exclamă Olga dând din cap şi bătând din palmele ude. Genial!

— Aşa vom învinge.

Rebrov a turnat în palme nişte parfum şi l-a întins repede pe obraji.

Au luat micul dejun, ca de obicei, în oranjerie.

— Henrich Ivanovici, cum vă simţiţi? a întrebat Rebrov, amestecând cafeaua.

— Minunat, răspunse Ştaube, mâncând cu poftă ouă prăjite cu şuncă. Somnul este cel mai bun leac. Avicena are dreptate.

— Nu vă doare?

— Absolut deloc. Olga Vladimirovna, porumbiţo, mai turnaţi-mi un pic de suc.

Olga s-a ridicat şi-a început să toarne tuturor suc de portocale dintr-un ulcior de cristal. Când a ajuns la Serioja el şi-a acoperit paharul cu palma şi-a spus răutăcios:

— Eu nu vreau.

Olga întinse către el mâna stângă, cu degetul mic îndoit. Fără nici un chef, Serioja s-a apucat cu degetul mic de degetul îndoit al Olgăi.

— Pace, pace, pace, şi-altădată nu mai face, zise Olga.

— Şi dacă vei face, eu te voi muşca tare, bombăni Serioja.

Olga l-a sărutat în creştetul capului şi i-a turnat suc. Rebrov şi-a terminat cafeaua, şi-a şters buzele cu un şervețel:

— Prieteni! Cu permisiunea voastră, mă voi folosi de această clipă liberă şi vă voi aduce la cunoştinţă o mică veste. Nu v-am spus aseară, dar, cred, aşa a ieşit mai bine. Brichetele de la Golubev n-au ajuns.

Olga a amuţit cu paharul în mână. Ştaube a încetat să mai mestece:

— Cum... cum n-au ajuns?

Rebrov a dat negativ din cap.

— Şi Maşa? întrebă Olga punând paharul pe masă.

El a clătinat din nou din cap.

— Dar... Victor Valentinîci, eu nu înţeleg! a ridicat vocea Ştaube. Atunci cum ar trebui să înţelegem declaraţiile dumneavoastră de duminică? Şi Maşa? Iese că suntem duşi de nas, nu-i aşa? Eu nu mai înţeleg nimic, lămuriţi-mă!

Rebrov a oftat:

— Dragă Henrich Ivanîci, eu am vorbit duminică despre pedagogi. Ar trebui să vă amintiţi asta.

— Da! Eu chiar ţin minte! a şuierat Ştaube. Ţin minte! Cum aţi lăsat-o pe această fiară, cum i-aţi permis acestei... căţele nefutute să promită! Să promită şi să avem încredere în ea! Cum mai râdea, cum a căzut de acord! Curva asta! Şi dumneavoastră, dumneavoastră i-aţi ţinut parte lui Mişanea! Dumneavoastră! Dumneavoastră!

El s-a ridicat repede şi neîndemânatic, răsturnând paharul cu suc.

— Şi eu, eu v-am zis! Eu v-am zis că îl urăsc pe Mişanea! Mă cac pe cei din Orlovsk. Mă cac şi mă piş pe antrenamentele dumneavoastră cu el! Mă piş pe banii aceştia puturoşi! Ei, vă daţi seama, ne-au pus nouă condiţii! Au trecut câteva bile negre! Binevoitorii! Nu! bătu el cu degetul în masă. Dumneavoastră nu veţi termina cu al

treilea! Nu, nu! Şi nu-mi mai trebuie amănunte! Nu-mi trebuie aceste scamatorii cu mandibulă! Eu nu sunt clovnul vostru, Victor Valentinîci! Eu nu sunt Naiman! Nu ăsta... nu-s animalul ăsta! Curva asta! Uhh, târfele!

Faţa lui Ştaube păli şi în ochii lui luciră lacrimile.

— Eu, eu sunt bătrân! Bătrân! Şi eu, după părerea voastră, trebuie să pătimesc din cauza animalului ăstuia turbat şi futut?! Da?! Eu, un invalid, un om bolnav?! Să-i fac pe plac lui Zlotnikov? Să merg la prefectură? Să iau? Să merg cu nătărăii ăştia?! Da?! Da?! Şi ciuntiturile?! Da? Şi plăcile? Eu?! Şi voi sunteţi de acord cu asta? Voi?! Voi?!

Rebrov i-a ridicat capul plecat şi a rostit încet:

— Blocul intermediar e la mine.

Ştaube a amuţit:

— Cum aşa?

— Încă de pe cincisprezece. Stă la Tamara Alexeevna.

Ştaube şi-a mutat privirea stupefiată pe Olga. Ea a dat din cap, confirmând.

— Ei... făcu Ştaube, ridicând din umeri, atunci...

El a tăcut, uitându-se fix la masă, şi a bălmăjit:

— Atunci... iertaţi-l pe bătrân.

— Ei, lăsaţi, răspunse Rebrov, apoi se uită la ceas. Aşadar, la ora douăsprezece fix – pornirea. Vă rog pe toţi să fiţi pregătiţi sută la sută pentru repartiţie. Şi cu mai mult profesionalism decât data trecută. Mâine va fi acţiunea Nr. 1. Vă rog să nu uitaţi de asta. Şi de piezişă.

— Nu vom uita.

Ştaube a acoperit băltoaca de suc de pe masă cu un şerveţel, a mirosit aerul şi s-a aplecat peste Serioja, care stătea lângă el.

– Pfuu! Dar tu chiar te-ai băşit!

Serioja, uimit, a tras aer pe nas:

— Eu... nu...

— S-a băşit şi tace ca mutu'! A, Victor Valentinîci?

Rebrov s-a ridicat:

— Vă aştept la douăsprezece.

Repoziţionarea o făceau într-o cameră mică de lângă cabinetul lui Rebrov. Când s-au aşezat cu toţii pe scaune, la colţurile unui pătrat desfăşurat pe podea, Rebrov a aruncat bila de ebonită în mijloc. Bila s-a oprit la „bucurie". Olga şi-a acoperit faţa cu mâinile.

— Nu-i nimic, nu-i nimic, a zâmbit liniştitor Rebrov.

Ea şi-a pus ambele plăci pe 6. Ştaube a atins roşul cu sceptrul. Serioja a însemnat „zăvorul-perete". Rebrov a tras a doua oară, a mutat segmentul spre „cal", a mişcat bila. Bila a arătat „difuziune".

Olga a mutat placa stângă pe 27. Ştaube a trecut cercul pe galben şi „bork". Serioja a trecut cu creta până la „peretele-far". Rebrov a tras în şase şi nouă-cruce, a mutat segmentul la „jder", a mişcat bila. Bila a arătat „încredere". Olga a mutat placa dreaptă la 18. Ştaube a mişcat albastrul cu sceptrul şi şi-a încheiat spirala. Serioja a şters „zăvorul-perete", a însemnat „Peretele-obstacol". Rebrov a tras în doisprezece, a mutat segmentul pe teren, a mişcat bila. Bila a arătat „înţelegere". Ştaube a aruncat iritat sceptrul. Olga plângea. Rebrov a deschis manuscrisul, a găsit pagina necesară:

— 9, 46, 21, 82, 93, 42, 71, 76, 84, 36, 71, 12, 44, 47, 90, 65, 55, 36, 426.

Ştaube şi-a desfăcut larg braţele:

— Doar vaga, stri şi vop.

Rebrov a dat din cap şi a închis cartea. Olga plângea în hohote.

— Ei, acum pot să plec? s-a ridicat Serioja de pe scaun.

Rebrov a dat din cap. Serioja a ieşit. Ştaube s-a ridicat şi-a şchiopătat în urma lui. Rebrov a privit-o pe Olga, care nu se putea opri din plâns:

— Olga Vladimirovna, veţi fi nevoită să...

— Ştiu, ştiu! bocea Olga.

Rebrov a tăcut, a luat bila, segmentul, sceptrul şi a ieşit.

Până la prânz, Rebrov şi Ştaube au muncit la primul bloc, iar Olga şi Serioja s-au dus în pădure cu schiurile. După ce au parcurs vreo trei kilometri de pădure de brad, s-au oprit în mijlocul unei poieniţe.

— Haide aici, s-a uitat în jur Olga şi şi-a înfipt beţele în zăpadă.

Serioja şi-a dat jos rucsacul mititel şi-a început să-l dezlege. Olga şi-a desfăcut geaca şi a scos revolverul ei sportiv cu amortizor la capătul ţevii.

— Le vei atârna uite-acolo, la fiecare zece paşi.

— Paşi de schi? a izbucnit în râs Serioja, scoţând din rucsac bucăţi de carne, fiecare de câte trei kilograme, atârnată în cârlige. Atunci nu paşi, ci alergări!

— Bine, alergări.

Olga şi-a aruncat geaca pe zăpadă şi-a rămas într-un costum de schi al echipei olimpice a URSS.

Serioja a plecat şi-a pus multă vreme carnea la atârnat, pe crengile de jos ale brazilor.

— Sunt gata!

El s-a întors, s-a aşezat un pic în urma Olgăi, a extras cronometrul. Carnea roşie strălucea la soare, pe fundalul verde. Olga a tras piedica şi-a început să împuşte repede în bucăţile de carne, care au început să se legene în cârlige, zdrobindu-se în fâşii. S-a terminat încărcătorul, Olga l-a schimbat cu altul şi continua să tragă. Trăgea fără oprire, schimbând încărcătoarele până când pe cârlige nu mai rămase nimic.

— Cât?

— Cincizeci... şi trei.

Ea a scuturat nemulţumită din cap:

— Naşparliu. Va trebui astăzi să ne mişcăm serios.

— Oli, dă-mi şi mie... De trei ori...

— Drăguțule, doar e făcut pentru mâna mea. Tu nici măcar n-ai putea să apeşi bine pe trăgaci. Îți voi da să împuşti dintr-un Makarov.

— Hai, Olia, haide, măcar o dată!

— Ei, haide, fie! Doar să-l apuci cu ambele mâini. Uite, trage în bradul acela.

Serioja a ridicat revolverul, a ţintit lung, a tras.

— Bravo, ai nimerit. Haide, încă o dată!

Serioja a împuşcat şi a nimerit din nou. A mai împuşcat o dată şi a dat greş.

— Nu-i nimic, vei învăța să împuşti din Makarov, zise Olga şi îi luă revolverul din mână.

— Acesta e greu.

— E greu. În schimb loveşte ca o fiară. Mergem până la râuleț?

— Îhîm.

Olga şi-a luat geaca pe ea, Serioja şi-a luat rucsacul. Au pornit încet unul lângă celălalt.

— Acolo e o pârtie de schi, a spus Olga. Probabil că e îngropată sub zăpadă.

— Olia, dar ia zi, Rebrov are pulă mare? a întrebat Serioja.

— Obişnuită.

— Mai mică decât a lui Farid?

— Sigur că da. Uite!

O veveriță a sărit de pe-un mesteacăn pe-un brad. Câțiva fulgi de zăpadă au zburat în jos.

Au luat cina la opt. După curca prăjită cu fructe marinate, Olga a adus la masă budincă de ciocolată. A sunat telefonul. Rebrov a luat receptorul cu antenă scurtă, care stătea pe masă:

— Da. Da. Permiteți-i să treacă.

El a pus receptorul, a luat cu lingura budincă din bolul de sticlă:

— Henrich Ivanîci, asta-i special pentru dumneavoastră.

— Ce? şi-a ridicat capul Ştaube.

— Kartaşov Victor Afanasievici a trecut de intrarea principală şi vine cu Volga spre noi.

— Cum? Cum... Staţi un pic... Ştaube s-a înecat, a tuşit, a aruncat lingura.

— Probabil cu un cadou.

— Dumnezeule... staţi un pic..., tuşind, Ştaube s-a ridicat. Dar... cum? Ce mai e şi asta?

— Liniştiţi-vă, Henrich Ivanîci. Noi nu vă vom da de gol.

— Da. Ei, dar...

Ştaube, care pălise la faţă, a dat din umeri.

— Duceţi-vă sus, a spus calm Rebrov.

Ştaube şi-a luat bastonul şi-a ieşit din bucătărie.

— Să-l întâmpinăm la intrare, zise Rebrov.

Apoi şi-a aprins o ţigară şi a început să fumeze.

– Serioja, adu-mi din biroul meu geanta cafenie.

Băieţelul a ieşit.

— Iată, zâmbi Rebrov spre Olga. Nu sunt doar pierderi.

— Ai nevoie de ajutor? a întrebat Olga.

— Nu va fi nevoie.

A sunat la uşă. Rebrov şi Olga au ieşit în hol. Rebrov a deschis uşa. În prag stătea un bărbat de înălţime medie, îmbrăcat într-o geacă cenuşie, umflată şi c-o şapcă sport albastră. Avea un geamantan în mână.

— Salut!

Omul a intrat şi-a pus geamantanul pe podea.

— Salutare, Victor Afanasici, a spus sec Rebrov, închizând uşa după Kartaşov.

— Păi eu... cum să zic, am sunat la Odoevski, dar acolo nu-i nimeni.

Kartaşov s-a uitat la Serioja, care cobora scările.

Rebrov a suflat fumul, i-a pasat Olgăi ţigara şi a luat geanta de la Serioja. Kartaşov îşi suflă nasul şi îşi băgă mâinile în buzunarele gecii.

Rebrov a deschis geanta, a scos din ea un obiect de metal şi i l-a întins lui Kartaşov.

— Îhîm, făcu mulţumit Kartaşov luând obiectul în mână şi ascunzându-l imediat în buzunar.

— Vă vom suna noi, zise Rebrov şi închise uşa.

— Îhîm. La revedere!

Kartaşov ieşi, Rebrov încuie uşa, luă geamantanul şi începu să urce scările. Olga şi Serioja l-au urmat. La etaj, în hol, stătea Ştaube.

— Vă rog, Henrich Ivanîci, zise Rebrov punând geamantanul în faţa lui Ştaube.

Lăsându-se într-un genunchi, Ştaube deschise geamantanul, care se dovedi a fi plin cu haine feminine boţite şi lenjerie de corp.

— Aşa, aşa, aşa!

Ştaube a început să arunce hainele pe podea, uitându-se la ele în fugă. Sub haine a găsit o cutie veche de vioară. Ştaube a deschis-o. În cutie era un obiect lunguieţ, învelit într-o sacoşă de celofan. Ştaube a deschis sacoşa şi-a scos din ea o mână de femeie, tăiată brutal de la cot. Pe degetul inelar era o verighetă de aur, iar de pe degetul mic pielea era smulsă. Ştaube a încremenit, uitându-se la mână, apoi a aruncat-o în geamantan, i-a prins mâna lui Rebrov, care stătea lângă el, şi a pupat-o.

— Cum, nu vă e ruşine? şi-a tras mâna Rebrov şi s-a pornit spre scară.

— Victor Valentinîci, hulubaşule! Ştaube s-a ridicat din genunchi.

— Ceai, să mergem să bem ceai, zise Rebrov şi începu să coboare scările.

— Vai... Dumnezeule!

Ştaube îşi şterse transpiraţia de pe frunte.

— Dumneavoastră ce vreţi: coniac, valeriană? a zâmbit Olga.

— Eu? Coniac, coniac.

Retraşi în sala de biliard, Rebrov şi Ştaube jucau „piramida". Ambele lustre cu câte şase lumânări erau aprinse, pe dulăpior era o sticlă de coniac armenesc pe jumătate goală.

— A treia de la bord în stânga, zise Ştaube, după care ochi şi lovi bila. Ho-pa! În ritmul ăsta, am să vă las în pielea goală... nouă la mijloc.

— Dacă dumneavoastră, Henrich Ivanîci, aţi lucra aşa şi la repartiţie, răspunse Rebrov terminându-şi de băut coniacul, atunci noi am fi fost deja în Krasnoiarsk.

— Repartiţia-i repartiţie, dar iată... începu să zică Ştaube şi mai băgă o bilă. Faptul că noi i-am dat papucii cretinului ăluia şi ne-am pus bine cu cei din partid, asta, nene, e o chestiune superimportantă, cum ar zice chelul[6].

— Cei de la raikom[7], printre altele, şi ce se întâmplă acolo e în întregime problema dumneavoastră.

Rebrov a scos bilele din pungile de biliard şi le-a pus pe poliţă.

— Dacă Gherasimov nu va merge la schimb, intermediarul nostru nu va face doi bani.

— Va merge, n-are de ales, zise Ştaube uitându-se la masă în timp ce-şi ştergea tacul cu mied. Gherasimov

[6] Unul dintre cuvintele des folosite de Mihail Sergheevici Gorbaciov, ultimul preşedinte al URSS.

[7] Comitetul Raional.

depinde de Kovalenko, Kovalenko – de Bolşakov. Iar lui Bolşakov, în orice oră a zilei îi putem spune: atuu, Serghei Sergheici. Cinci, paisprezece la dreapta.

— Problematic, a bombănit Rebrov.

Ştaube rată.

— Mereu alegeţi varianta cea mai la îndemână..., zise el.

— În legătură cu Gherasimov, mai e o subtilitate... cinci la dreapta!

Rebrov nimeri bila şi ocoli masa.

– Închipuiţi-vă varianta aceasta: dumneavoastră îl presaţi pe Kovalenko prin Bolşakov, el îşi convinge schimbul, Gherasimov semnează, noi primim discurile. Tanea se duce în Piter[8], eu cu Naiman ne ducem să ne vedem cu mucoşii, care, la modul cel mai onest, cad de acord, la fel de onest îndeplinesc muncile de refacere, şi la fel de onest... şapte în centru... îi arată Rîbnikovăi listele, iar aceasta îi raportează imediat lui Gherasimov, încheind, astfel, un circuit închis sigur. Iar Gherasimov...

— Iar Gherasimov ia rapoartele Rîbnikovăi, le pune sub fundul său mare şi gras şi tace ca un calcan. Asta pentru că Bolşakova deţine nu doar scrisoarea, ci şi almatra.

— Sunteţi sigur?

— Am văzut cu ochii mei.

— În acest caz e altă treabă, a căzut pe gânduri Rebrov.

— E altă treabă, altă trea-a-a-bă-ă-ă, a cântat Ştaube, învârtindu-se în jurul mesei. Pe „bunicul" de la bord – în centru. Ho-pa! Aţi rămas cu aţa mămăligii, Victor Valentinîci. Jucăm până la capăt?

— Păi nu, zise Rebrov şi puse tacul pe masă. Când veţi lua legătura cu Tanea?

---

[8] Piter – Petrograd –Leningrad – Sankt Petersburg.

— Chiar şi mâine, răspunse bătrânul şi-şi turnă coniac. O voi suna imediat ce terminăm. Sau doriţi acum?

— Acum, a spus Rebrov, uitându-se la lumânări.

Pe la 9:25, maşina lui Rebrov s-a apropiat de clădirea în care se afla raivoenkomatul[9] raionului Okteabrski şi s-a oprit pe marginea drumului.

— Vă vom chema imediat după znedo[10]! a zis Rebrov şi-a deschis uşa maşinii.

Era îmbrăcat în uniformă de iarnă de locotenent-colonel al Forţelor Armate Aeriene, Olga purta uniformă de locotenent-major de miliţie. Ştaube şi Serioja erau îmbrăcaţi în hainele lor obişnuite.

Rebrov şi Olga au ieşit din maşină, au urcat scările şi-au intrat înăuntru. După o barieră de sticlă se afla un locotenent de serviciu. Acesta se ridică şi-l salută milităreşte pe Rebrov, care îi răspunse din mers. Ei urcară la etajul doi. Pe coridor era pustiu. Rebrov s-a apropiat de biroul şefului Comisariatului Militar şi a deschis uşa.

— Bună ziua! i-a zis el secretarei, care bătea la maşină.

— 'Nă ziua! zâmbi ea prietenească. Vă aşteaptă deja în camera Leninistă.

— Bun! zise Rebrov după care închise uşa şi porni mai departe pe coridor.

Olga mergea după el. Au intrat în camera Leninistă. La masa acoperită cu postav roşu stătea şeful Centrului de Recrutare, colonelul Tkacenko. În apropierea lui, erau aşezaţi pe scaune: locotenent-colonelul Leşinski, maiorul Zubarev, căpitanul Korolev, căpitanul Lomeiko, Beleakov, căpitanul Terzibaşianţ şi locotenentul-major Volkov.

---

[9] Comisariatul Militar Raional.

[10] Unul dintre termenii tehnici inventaţi de Sorokin, desemnând o fază a unui ritual obscur.

— Bună ziua, tovarăşi, a zis vioi Rebrov.

— Nicolai Nicolaici, salutare! începu să zâmbească Tkacenko, ridicându-se.

Ei şi-au strâns mâinile. Ofiţerii s-au ridicat în picioare şi Rebrov i-a salutat, dând mâna cu fiecare. Olga stătea lângă uşă.

— Veniţi încoace! i-a ordonat Rebrov pe un ton rece.

Olga s-a apropiat de Rebrov şi-a rămas în picioare, lăsând capul în jos.

— Prezentaţi-vă, a ordonat Rebrov.

— Anchetatoarea secţiei raionale de miliţie, cartierul Kirov, oraşul Moscova, locotenent-major de miliţie, Fokina Svetlana Victorovna.

Tkacenko îşi duse mâinile la spate şi se apropie de ea.

— Ahaa! Carevasăzică, aşa arătăm. Şi câţi anişori avem?

— Douăzeci şi şase, a răspuns încet Olga.

— Nu-i rău, nu e rău deloc! zise Tkacenko încruntându-se. Douăzeci şi şase cu douăzeci şi şase, asta cât face? Ha?

— Cincizeci... şi doi, şopti ea, atât de încet încât abia se auzi.

— Cincizeci şi doi! a repetat el, privind-o răutăcios. Deschide, Evghenii Stepanovici!

Căpitanul Korolev s-a apropiat de o uşă aflată vizavi de uşa de la intrare, a deschis-o şi-a pornit pe scări în jos.

— Vă rog! a arătat din cap Tkacenko.

Olga l-a urmat pe Korolev. Ceilalţi s-au pornit după ea. Au coborât scara şi-au ieşit în curtea Comisariatului Militar. În curte erau câteva maşini. Korolev s-a apropiat de un microbuz cenuşiu, a deschis uşile şi apoi s-a aşezat la volan. Tkacenko s-a aşezat pe locul din faţă, ceilalţi au luat loc în spate.

— Dă-i drumu'! a dat din cap Tkacenko.

Korolev a pornit maşina. Au ieşit din curtea Comisariatului Militar şi au pornit pe strada Vavilov.

— Nicolai Nicolaici, dar ce-i cu Moiseev? a întrebat, fără să se întoarcă, Tkacenko.

— E în deplasare, a răspuns Rebrov.

— Ei, cu atât mai rău de el.

Au întors pe strada Profsoiuznaia şi, după vreo cincisprezece minute, au ieşit din Moscova. Profsoiuznaia dădea în şoseaua Kalujskoie; Korolev a accelerat. La kilometrul treizeci şi şase, microbuzul a întors de pe şosea la dreapta şi a pornit direct prin pădure, pe-un drum bine îngrijit. După vreo doi kilometri, drumul s-a terminat în faţa unei porţi masive, cu stele roşii. Korolev a claxonat şi poarta s-a deschis. Maşina a intrat în curte şi s-a oprit la KPP[11], în faţa unei bariere vărgate. S-a apropiat de ei un soldat cu automat. Tkacenko i-a întins pe fereastră o hârtie şi permisul. Soldatul a intrat înăuntru şi s-a întors cu un locotenent. Locotenentul i-a returnat permisul lui Tkacenko şi a dus mâna la chipiu. Bariera s-a ridicat şi maşina a intrat în spaţiul păzit.

— Mergi drept înainte, apoi, lângă cazărmi, ia-o la dreapta! i-a zis Tkacenko lui Korolev.

Au cotit lângă cazărmi şi s-au oprit lângă o clădire nu prea mare, de două etaje.

— Am ajuns!

Tkacenko a ieşit din maşină, i-a aşteptat pe ceilalţi şi-a intrat primul în clădire. Ofiţerii, Rebrov şi Olga îl urmară. Înăuntru era un lift mare cu două cabine, păzit de trei soldaţi şi un sergent. Ei i-au salutat milităreşte pe ofiţeri. Apoi sergentul a apăsat butonul şi a ridicat receptorul telefonului:

— 6, 23.

---

[11] Kontrolino-Propusknoi Punkt – Baza de Control şi Acces.

S-a deschis uşa unei cabine. Au intrat pe rând ofiţerii, Rebrov şi Olga, apoi uşa s-a închis şi cabina a pornit în jos.

Tkacenko s-a uitat la Olga:

— Un suflet călit nu profită.

Olga a lăsat capul în pământ.

— Te-ai fraierit singură! a izbucnit în râs Tkacenko. Mămicuţo, dă-mi-o!

Ofiţerii zâmbiră. Liftul s-a oprit şi uşile s-au deschis.

— Poftiţi! a dat Tkacenko din cap şi toţi ieşiră din lift într-o încăpere subterană imensă, luminată de sute de lămpi de neon, care atârnau de tavanul foarte înalt.

La subsol nu era nimeni. Doar departe, în faţă se vedea un grup de militari.

— Înainte! i-a poruncit Tkacenko Olgăi.

Ea s-a mişcat încet spre militari. Ceilalţi au urmat-o.

— Hai, şi mişcă mai repede!

Olga a început să meargă ceva mai repede. Traversând aproape tot subsolul, ei s-au apropiat de peretele din celălalt capăt. Jumătate din zid era acoperit cu oţel. Lângă perete, erau doi soldaţi cu arme automate. La masa cu telefon, stătea aşezat un căpitan. Lângă masă, era un general-maior al Forţelor Militare Aeriene, îndesat şi cu părul cărunt. Cu vreo zece paşi înainte de-a ajunge lângă el, Olga s-a oprit. Se opriră şi cei care mergeau în urma ei.

— Ei ce, nu mai ai puteri? Hă? o întrebă generalul. Nu te mai ascultă picioarele? Haide, haide, apropie-te!

Olga s-a apropiat de el şi s-a oprit, lăsându-şi capul în jos.

— Ei, şi? Ce urmează? Hm? a întrebat el, studiind-o pe Olga.

Olga tăcea.

— Tăcem? Aşa da? Ai venit, deci. Aşa, carevasăzică!

Apoi, el s-a întors spre căpitan şi-a zis:

— Tovarăşe căpitan, ei au binevoit să apară! Aţi înţeles? Arătaţi-le, lăsaţi-i să se minuneze!

Căpitanul a ridicat receptorul telefonului:

— 8, 43.

Partea oţelită a peretelui a început să se ridice, deschizând o încăpere semiobscură. Când peretele a dispărut în plafon, din încăpere a intrat în subsol un automobil de tracţiune imens, menit să transporte rachete de distanţe medii SS-20. Pe platforma automobilului de tracţiune sta o grindă uriaşă din metal argintiu-verzui. Automobilul de tracţiune s-a oprit.

— Ei! Priveşte! a arătat cu capul generalul.

Olga a ridicat capul şi s-a uitat la automobil.

— Ticăloaso! Ticăloasă nefutută! a urlat generalul şi, apropiindu-şi foarte mult faţa lui albită subit de faţa Olgăi, continuă să vorbească. Tu ai crezut că eşti mai deşteaptă decât toţi? Hă? Ce, ţi se fâlfâie de toate? Hm? Ai vrut să prinzi vulpea bătrână cu păstrăvi mici? Aşa? Şi acum crezi că poţi să ni-i bagi nouă pe gât şi că noi o să-i înghiţim? Da? Haideţi, Piotr Semionîci, daţi-i drumul! Curviştina! Curvă nefutută! S-a târât până aici! Are tupeul să stea dreaptă, căţeaua dracu'! Iar noi, deci, să mestecăm! O să înghiţim, futu-te-aş! Din prima, din prima vom împinge! Aşa simplu! Simplu, ca la oameni! În cel mai simplu mod, futu-ţi morţii mă-tii! Şi pentru un opt eu să mă scol! Aşa?! Aşa, ticăloaso?! Aşa?! Hm?!

El şi-a luat avânt şi-a lovit-o pe Olga peste obraz. Ea s-a dat înapoi şi-a luat faţa în mâini şi a izbucnit în plâns.

— Se poate, se poate! E permis! Da?! Se poate să le faci căcaturi oamenilor, să le-o tragi! Haide, pişă-te pe ei! Fă-le căcaturi, cu mine merge! Şi nu-i nimic – vor înghiţi! Dă-i în pulă de fraieri! Hm?! Eu mă voi căca, iar ei vor crăpa! Şi eu să înghit! Dar nu, curvo! Nu, mânca-mi-ai! Tu vei molfăi asta! Singură! Serioj!

Căpitanul a ridicat receptorul:

— 8, 12.

A sunat sirena, s-au deschis uşile şi-n subsol au năvălit soldaţi cu arme automate şi-au început să se alinieze în două rânduri. Imediat ce s-au aliniat, sirena a fost oprită şi a răsunat comanda:

— Detaşament, alinierea! Drepţi! Alinierea la dreap-ta!

Un locotenent-major se apropie cu paşi apăsaţi de general şi îşi duse palma la cozoroc:

— Tovarăşe general-maior, al doilea detaşament s-a aliniat! Comandantul detaşamentului, locotenentul major Sevostianov!

— Haide, haide! generalul i-a făcut semn cu capul căpitanului.

Căpitanul a luat receptorul:

— 8, bătrâna.

S-a deschis uşa şi doi soldaţi încălţaţi în pâslari au împins-o în subsol pe-o femeie în vârstă, îmbrăcată într-o rochie de modă veche, de culoare albastru-închis. Ea a căzut gemând. Soldaţii au înşfăcat-o de mâini, au târât-o pe podea şi au aruncat-o la picioarele Olgăi.

— Ninocica... a gemut uimită bătrânica.

Olga a căzut în genunchi şi s-a târât până la general:

— Nu, nu, nu! Nu trebuie! Vă implor! Iertaţi-mă! Vă implor!

— Ha, pizdă! Eşti sinceră?! zise generalul şi o împinse cu cizma. Nu-i nimic, acum îţi vom face o bucurie! O să ai la ce să te uiţi!

— Nu! Nu!

Olga s-a ridicat de pe podea şi s-a repezit spre ieşire, dar soldaţii în pâslari au ajuns-o, au doborât-o şi au târât-o la general.

— Permiteţi-ne, Ivan Timofeici! zise Tkacenko apropiindu-se de Olga.

— Haide, haide!

Căpitanul Koroliov a înşfăcat-o pe Olga de mâna stângă, locotenent-colonelul Leşinski – de mâna dreaptă, iar Tkacenko a apucat-o de păr.

— Nu! Nu! ţipa Olga.

— Iar tu, pizdo, ce stai?! a strigat generalul la bătrână. Hai, dezbracă-te! Ia arată-ne păsărica aia a ta! Sau s-a uscat? N-a mai fost futută de vreo douăzeci de ani?! Ei?!

— Nu! Nu! strigă Olga, zbătându-se în mâinile ofiţerilor.

— Doamne! a gemut bătrâna.

— Haide, târfo, dezbracă-te! a strigat generalul. Nu mă scoate din sărite, dobitoaco! Dezbracă-te! Dezbracă-te, pizda dracu'! Eu n-am să aştept după tine!

Bătrâna a început să plângă...

— Haide! Hei! a ţipat generalul la soldaţii în pâslari.

Soldaţii au început să smulgă hainele de pe bătrână.

— Nu-u-u! striga cât o ţinea gura Olga.

— Ţi-arătăm noi „nu" acuma! Ei, ia hai, aduceţi-i cotoroanţa! Las-o să-i adulmece pizda! Ha!

Soldaţii în pâslari au înşfăcat-o pe bătrâna goală, au ridicat-o pe sus, i-au desfăcut picioarele şi au dus-o cu deschizătura spre faţa Olgăi. Olga s-a zbătut ferindu-se, dar ofiţerii au tras-o înapoi şi au împins-o înainte. Ţinând-o de păr, Tkacenko i-a lipit faţa ei de vaginul bătrânei. Olga a gemut.

— Miroase, miroase pizda unui pedagog emerit! Miroase! Ea a stat aici la noi o săptămână fără să se spele, miroase apetisant! Dă-i, mai dă-i să miroasă!

Tkacenko a împins-o pe Olga cu faţa în organele genitale ale bătrânei.

— Aşa! Aşa! a izbucnit în râs generalul. Las-o să se sature de mirosit! Miroase, respiră mai adânc! Iar acum – la cur! Şi acolo sunt fenomene stagnatoare, cum ar zice Mihail Sergheici[12]! De două ori a făcut în pantaloni, de

[12] E vorba de Mihail Gorbaciov.

două ori! Prima oară – când i-am citit învinuirea, iar a doua oară – când a văzut bostanul putrezit al lui Erofeev! Uite aşa!

Soldaţii au întors-o pe bătrână şi i-au apropiat fesele slabe şi pătate de rahat de faţa Olgăi. Tkacenko a început s-o împingă pe Olga cu faţa între fese. Olga a încercat disperată să se smulgă, dar în ajutorul celor trei ofiţeri au mai venit doi – maiorul Duhnin şi căpitanul Terzibaşianţ.

— Şi mai adânc, mai adânc! a comandat generalul. Cu cât e mai adânc, cu atât e mai apetisant!

Bătrâna ţipa isteric.

— Şi acum, ia arătaţi-ne nouă mecla tovarăşei Fokina! Hai, s-o vedem cu toţii!

Ofiţerii au întors-o pe Olga către soldaţi. Faţa ei era mânjită de căcat.

— Ticălosule, ticălosule, ticălosule..., plângea în hohote Olga.

Bătrâna nu se mai oprea din urlat. Picioarele ei desfăcute tremurau.

— Iar acum, păduche lat – până la sânge! a comandat generalul.

Soldaţii au ridicat-o şi mai sus pe bătrână şi au izbit-o de podea. Ea a amuţit.

— Două, trei! a comandat unul din soldaţi şi au sărit toţi deodată, aterizând pe spatele bătrânei.

Coastele i-au trosnit şi din gură a început să-i curgă sânge.

— Eu îi voi povesti... eu îi voi spune lui Basov... eu... nemernicule! horcăia Olga.

— Iar acum, Serioj, adu specialistul!

Căpitanul a ridicat receptorul:

— 8, Govorov.

După câteva minute, doi soldaţi şi sergentul serviciului de pază au adus un om în uniformă de ofiţer, dar

fără epoleți. A fost târât în fața generalului. Sergentul și-a dus mâna la cozoroc:

— Tovarășe general-maior, arestatul Govorov a fost adus la ordinul dumneavoastră!

— Aaa, Nicolai Ivanîci! zise generalul și-și încrucișă mâinile pe burtă mulțumit. Cum vă simțiți? Nu v-a fost frig? Hm?

Govorov privea într-o parte.

— Colea, iartă-mă, a gemut Olga.

— Te va ierta, te va ierta imediat! a spus tare generalul și ofițerii au izbucnit în râs.

Govorov se uita în continuare într-o parte. Generalul făcu semn din cap.

— Sergent, puneți-l la zid!

Sergentul și soldații l-au târât pe Govorov până la coloană și au început să-l lege cu frânghiile.

— Și ce-i cu laptele? întrebă generalul întorcându-se către căpitan.

— E în boxa a patra, tovarășe general-maior!

— Păi, și?

Căpitanul a ridicat receptorul:

— 8, laptele din patru.

Sergentul și soldații s-au îndepărtat de Govorov, pe care-l legaseră.

— Ordonați, a dat din cap generalul.

— Primul rând, pe genunchi așeza-rea! a ordonat locotenentul-major.

Soldații din primul rând s-au așezat pe genunchiul drept.

— Colea! Colea! a început să țipe Olga. Nu! Dobitocilor! Animalelor!

Tkacenko a ridicat rochia ruptă a bătrânei și a acoperit cu mâneca gura Olgăi.

— Armele pregătite!

Soldații au tras siguranțele.

— În capul trădătorului Patriei, cu rafale scurte. Foc! locotenentul-major a dat din mână.

S-a auzit ţăcănitul a 110 arme automate. Capul lui Govorov s-a făcut ferfeniţă şi încăperea se umplu de bucăţele de oase şi creier. Trupul legat de mâini de coloană s-a aplecat înainte şi din gâtul ciopârţit a început să curgă sânge.

— Primul rând – ridicaţi-vă! Detaşament, armele automate – pe umăr! Din hangarul deschis semiobscur, doi soldaţi au adus o căruţă largă, în care erau 20 de bidoane cu lapte.

— Aşa! generalul s-a uitat la căruţă, apoi şi-a mutat privirea pe căpitan. Ei, şi-acum?

Soldaţii au oprit căruţa lângă automobilul de tracţiune. Căpitanul s-a ridicat, s-a apropiat de căruţă, a deschis un bidon, s-a aplecat deasupra lui şi a mirosit laptele. Toţi îl urmăreau cu atenţie. El s-a îndreptat şi s-a uitat la general. Generalul şi-a lăsat ochii în jos şi a oftat greu. Apoi s-a apropiat încet de Olga şi s-a aşezat pe vine. Tkacenko i-a eliberat Olgăi gura.

— Înţelegi? începu să-i explice generalul. Dacă nu ai încredere, atunci nu ai siguranţa că te poţi bizui pe om şi nimic nu mai are sens. Nimic. Dar, din alt punct de vedere, să-l jigneşti pe om cu neîncredere, să-l ţii la distanţă, ca să zic aşa, iarăşi poate stârni repulsie. Şi poate să-ţi repugne pentru totdeauna. Iată care-i problema. Eu urăsc această regulă: crede, dar verifică[13]. E o regulă inventată de aparatcici[14], carierişti care călcau peste cadavre. Pentru ei era important să dezbine poporul, să-i facă pe oameni bănuitori, neîncrezători în serviciul lor, în ei înşişi. Asta înseamnă să-l lipseşti pe om de profesionalism, să-l

[13] *Dovereai, no provereai* („Crede, dar verifică")– proverb rusesc.

[14] Tehnocraţii din vremea socialismului.

îndepărtezi de ocupaţia lui preferată, să-l tragi în băltoaca ciondănelilor economice, să-l transformi într-un pion pentru aşa-numitele lor jocuri de partid. Şi, prin urmare, înseamnă să-i distrugi personalitatea. Adică, pur şi simplu să-l lipseşti pe individ de calitatea de Om.

El tăcu, privindu-şi mâinile pline de riduri.

— Ivan Timofeici! a început să vorbească, reţinut, Tkacenko. Noi, eu şi Serghei Anatolievici, am vrea să ne lămurim în legătură cu cazul Podolsk. Ei au sunat şi ieri, şi astăzi. Basov nu-i, iar lui Pancenko nu pot să-i dau raportul.

— De ce? întrebă generalul, ridicând capul.

— Nu pot, a clătinat din cap Tkacenko.

— Dar dumneavoastră, tovarăşe colonel, trebuie să treceţi peste „nu pot"! zise generalul, ridicându-se. Serioja, sună-l pe Klokov!

Căpitanul a ridicat receptorul:

— 3, 16. Tovarăşe colonel, căpitanul Cervinski! Aici, iată, colonelul Tkacenko a venit cu Fokina. Da. Da. Câte un nouă. Ivan Timofeici?

Căpitanul se uită interogativ la general şi acesta făcu un gest cu mâna.

— Deja a plecat. Da. Deja i-au dat papucii. Da. Am înţeles, tovarăşe colonel!

— Păi, uite! zise generalul verificându-şi ceasul. Eu mă voi retrage la mine, iar lui Klokov să nu-i spuneţi nimic despre trisin. Lăsaţi-l să-şi fută singur creierii.

Generalul s-a îndreptat spre cea mai apropiată uşă şi a dispărut după ea. Olga s-a smucit din mâinile ofiţerilor, care încă o ţineau.

— Daţi-i drumu'! a comandat Tkacenko.

Şi ei au eliberat-o din strânsoare. Olga s-a ridicat din genunchi, s-a apropiat de bidonul deschis şi a început să-şi spele faţa cu lapte. În cealaltă parte a subsolului s-a deschis uşa liftului, din care a ieşit colonelul Klokov.

— Să nu-i spună nimeni nimic, clar? a rostit Tkacenko cu jumătate de gură şi porni în întâmpinarea lui Klokov.

S-au salutat milităreşte, ducând mâna la cozoroc şi şi-au strâns mâinile.

— Detaşament, alinierea! Drepţi! a comandat Sevostianov. Alinierea la centru!

— Pe loc repaus! a zis Klokov şi s-a apropiat de ofiţeri. Bună ziua, tovarăşi!

Ofiţerii l-au salutat.

— Care e situaţia? întrebă el uitându-se la cadavrul plin de sânge al bătrânei şi la trupul decapitat al lui Govorov.

— Apropiată de una de luptă! a răspuns Tkacenko şi toţi au izbucnit în râs.

— Foarte bine, zise Klokov şi, în momentul acela, o zări pe Olga, care-şi ştergea nasul cu un şervеţel.

— Tovarăşă Fokina! Dar unde-i partenerul dumneavoastră? Căpitanul Voronţov? Detectivul nostru extraordinar?

Olga n-a răspuns.

— S-a întâmplat ceva?

Olga şi-a ascuns batista, şi-a întors tunica:

— Lista este în buzunarul maiorului Zubarev.

Ofiţerii s-au întors spre Zubarev. El s-a uitat o clipă spre Olga, apoi a pornit spre uşă, dar Rebrov i-a pus piedică. Zubarev a căzut şi ceilalţi au năvălit peste el şi l-au imobilizat la podea.

— Întoarceţi-l, a comandat Klokov, apropiindu-se.

Pe Zubarev l-au întors cu faţa în sus.

— Cercetaţi-l.

Ofiţerii l-au căutat prin buzunare, au scos din buzunarul interior al tunicii o filă de hârtie împăturită în patru. Klokov a desfăcut-o şi a început să citească. Olga s-a apropiat şi s-a uitat pe hârtie:

— Da. Asta-i a lui Lisovski. Iar jos – pe verigi, a lui Ogureev.

Klokov şi-a strâns buzele şi a dat din cap. Olga i-a întins bricheta. El a luat-o:

— Locotenent-major Sevostianov!

Sevostianov s-a apropiat de el.

— Întrebaţi-l pe gânsacul ăsta unde-s probele! Şi dacă nu va spune – trageţi-i un glonţ în frunte!

Sevostianov şi-a scos revolverul din portarmă, i-a tras piedica şi l-a îndreptat spre Zubarev.

— Sunt în seif... la Joglenko, acolo..., a bâiguit Zubarev.

Klokov a aprins bricheta şi-a dat foc bucăţii de hârtie:

— Foc!

Sevostianov a tras. Glontele l-a nimerit pe Zubarev în piept şi el a gemut, încovoindu-se. Ofiţerii i-au dat drumu'. Klokov a aruncat foaia aprinsă la podea şi i-a întins Olgăi bricheta:

— Mulţumesc. Locotenente, să vină la mine doi soldaţi!

— Sobolevski, Ahmetiev, ieşiţi din rând! a comandat Sevostianov şi soldaţii s-au apropiat de colonel.

— Şi voi, la fel! le-a ordonat Klokov celor doi soldaţi în pâslari. După mine, marş!

El s-a îndreptat spre lift. Rebrov, Olga şi soldaţii l-au urmat.

— El încerca să mă convingă încă din Podolsk că, după toţi parametrii, nu vom trece din prima, începu să povestească, din mers, Klokov. Am trecut de comisie, am trecut de GUT, ne-am evidenţiat la Iazov, apoi am ieşit sub Barnaul, iar el tot îşi făcea probleme, scria mereu rapoarte. Şi lui Basov, şi lui Polovinkin, şi fraierului ăstuia de Vaşcenko: ba că nu sunt respectate normele, ba că obiectul a fost primit neterminat, cu multe defecte, că naiurile curg, magnetoul de pornire curge, ba că ieşirea e perforată.

Intrară în lift şi, după ce apăsă butonul cu numărul 3, el continuă să vorbească:

— Şi toate acestea se întâmplau în septembrie. Plouase vreo două săptămâni, drumul se înmuiase, automobile de tracţiune – doar unul-două. Energeticienii urlau la noi ca apucaţii. Apoi ne-au pus în 572. Comisia tuna şi scăpăra. Pe Levşa Gobzev l-au eliminat — Basov tăia şi spânzura, iar noi, eu şi Ivan Timofeevici, nu mai rezistam, ne ieşeam din minţi...

Liftul s-a oprit şi uşile s-au deschis. Klokov a păşit primul pe fâşia de covor:

— Şi deodată această canalie vine la mine şi-mi arată o fotografie. Dar eu abia discutasem cu Basov. Atunci, pentru prima oară, am avut dubii...

Ei s-au apropiat de uşa cu numărul 35. Klokov a deschis-o şi-a intrat primul.

Sergentul care stătea la masă s-a ridicat în picioare.

— Munciţi, munciţi! a fluturat din mână Klokov şi s-a apropiat de uşa căptuşită, pe care a deschis-o. Voi, ăştia cu automate, să rămâneţi aici!

Cei cu arme automate au rămas la uşă. Ceilalţi au intrat într-un birou plăcut aranjat, ai cărui pereţi erau acoperiţi cu lemn de stejar. Klokov a închis uşa după ei şi a ordonat:

— Unu'!

Soldatul în pâslari l-a lovit pe Rebrov cu piciorul în stomac. Celălalt soldat i-a sucit mâna Olgăi. Rebrov se prăbuşi la podea, îndoindu-se de durere. Olga căzu în genunchi. Klokov se apropie de seif, deschise cu cheia uşa exterioară, alese cifrul şi deschise uşa interioară

— Uite aşa! Vezi ce-nseamnă să laşi capra în grădină?!

— Ce? Pentru ce?! a ţipat Olga, strâmbându-se de durere.

— Mai bagă-i una lui!

Klokov a scos din seif o mapă roşie. Soldatul l-a lovit pe Rebrov cu piciorul în spate.

— Aveţi întrebări? îl interogă Klokov pe Rebrov, apropiindu-se de el. Sau totul e limpede?

— Totul... e limpede, a horcăit Rebrov.

— Numărul schimbului?

— 28, rândul 64...

— Linia?

— A opta.

— Bine.

Klokov a deschis mapa de unde a scos o foaie.

— Aşadar, în loc de binemeritatul glonte în frunte, veţi primi probele. Astăzi, în depozitul numărul şase, uite, cu factura asta. Ridicaţi-vă!

Rebrov s-a ridicat cu greu.

— Poftiţi! zise Klokov şi-i întinse foaia.

Rebrov o luă şi începu s-o citească, încruntându-se.

— Dă-i drumu'! i-a ordonat Klokov soldatului şi acesta îi eliberă mâna Olgăi, ajutând-o să se ridice.

— Iar acuma – sus, pe scară.

Klokov a apăsat pe-un buton, peretele de stejar a început să se deplaseze într-o parte, dezvăluind o intrare în perete.

— Închideţi uşa după ce ieşiţi! strigă Klokov după ei. Vedeţi că lângă unitatea medicală e maşina mea cu şofer.

Olga a intrat prima în deschizătură.

— Şi, la despărţire – din partea unităţii personale! Klokov l-a lovit pe Rebrov foarte tare cu palma peste faţă. Să mai cazi măcar o dată pe mâna mea, putoare! Hai, cară-te!

Îl împinse pe Rebrov cu piciorul şi acesta se împiedică. Atinse deschizătura şi peretele se mişcă. În interior ardeau lămpi cu lumină slabă. O scară în spirală ducea în sus. Olga l-a îmbrăţişat încântată pe Rebrov.

— Vai, Vitea! Vitenica!

— E devreme, devreme! i-a şoptit el, mişcându-se cu greu. Haide, să ne mişcăm...

Au urcat pe scară, au deschis o uşă de fier şi au ieşit prin pavajul boilerului. Rebrov se uită de jur-împrejur:

— Oare unde suntem...? Aha, iată unitatea medicală.

— Ai o buză spartă, aşteaptă un pic! zise Olga şi scoase o batistă ca să-l şteargă de sânge.

— Să mergem, hai, să mergem! şopti Rebrov, păşind repede spre unitatea medicală.

— Vitea! Vitenica! strigă Olga ajungându-l din urmă. Asta deja e pizdeţ! Vai! Drăguţule... te doare tare?

— Linişte!

Au evitat soldaţii care ieşeau din cantină şi s-au apropiat de unitatea medicală. În apropiere era o Volga neagră. Rebrov s-a aşezat pe scaunul din faţă, Olga – în spate.

— Să trăiţi, tovarăşe locotenent-colonel! a zis sergentul de la volan, pornind motorul.

— Salut! răspunse scurt Rebrov atingându-şi buza cu degetele. Moscova, strada Dorogomilovskaia, blocul 42.

— Am înţeles, tovarăşe locotenent-colonel! a spus sergentul, apoi a apăsat pe acceleraţie şi maşina a luat-o din loc.

— Cum adică Dorogomilovskaia? s-a înclinat înainte Olga. De ce?

Rebrov s-a uitat sever la ea.

— Eu nu pot! Nu pot! Dumnezeule! exclamă ea şi-şi acoperi faţa cu mâinile.

— Volga curge în Marea Caspică, a rostit sec Rebrov.

Au mers în tăcere. Pe Dorogomilovskaia Mare au intrat într-o curte şi s-au oprit acolo...

— Aşteaptă aici! i-a ordonat Rebrov şoferului, apoi a ieşit repede din maşină şi a deschis uşa din spate. Poftiţi!

Olga a ieşit din maşină şi s-a pornit, împleticindu-se, spre intrarea în scara blocului. În lift a izbucnit în plâns.

— Olga Vladimirovna, vă rog frumos – începu Rebrov luându-i mâinile – vă rog foarte tare!

— Păi, de ce? Pentru ce-mi... Doamne, nu pot!

Olga clătina din cap.

— Doar totul e bine... hm, pentru ce?!

— Dar dumneavoastră înţelegeţi, înţelegeţi totul, vă amintiţi optsprezecele de la repartiţie, draga mea, şi mie mi-e greu, dar suntem pe drumul cel bun şi acum e atât de uşor să greşim, să stricăm totul. Adunaţi-vă, vă rog, nu distrugeţi cauza noastră! Nu ne putem permite să ne relaxăm. Să ne relaxăm înseamnă să murim şi atunci i-am distruge şi pe alţii. Hei! o zgâlţâi el de umeri.

— Da, da – hohoti Olga, scoţându-şi batista – să murim...

Au ieşit din lift. Ea şi-a şters faţa şi Rebrov a sunat la apartamentul 165.

— Eu nu-ţi dau un ordin, eu te rog, a zis el.

A deschis uşa Ivanilov. Era îmbrăcat într-o cămaşă groasă, în izmene, iar peste picioarele goale îşi trăsese nişte cipici.

— Exact, exact la timp! a zâmbit el, făcându-le loc să intre în holul îngust. Eu tocmai... arată congresul şi acolo Elţîn[15] le dă...

În apartament se auzea foarte tare televizorul.

— Sar pe el, înţelegeţi, iar el le închide gura! Uitaţi-vă aici... talpa ţării... Poate doriţi un ceai?

— Noi ne grăbim, Piotr Fiodorovici! a spus cu răceală Rebrov, scoţându-i Olgăi mantaua.

— Cum doriţi...

Ivanilov a oprit televizorul şi a deschis scrinul. Rebrov atârnă mantaua Olgăi în cuier, iar ea îşi scoase chipiul şi se duse în camera mică de alături. Ivanilov scoase din scrin o mapă gri şi o puse pe masă.

— Şi, vă rog, cu mai multă atenţie, Piotr Fiodorovici! zise Rebrov şi se duse la bucătărie.

---

[15] Primul preşedinte al Rusiei după destrămarea Uniunii Sovietice.

Rămase apoi nemişcat, privind pe fereastră.

— Astăzi avem o zi foarte, foarte grea...

— Am înţeles...

Ivanilov a intrat cu zâmbetul pe buze în camera alăturată şi a închis uşa după el. Fereastra avea perdelele trase până la capăt. Stând în colţul unui pat îngust, Olga îşi descălţa cizmele. În mijlocul camerei era un scaun vechi de stomatolog, iar alături se afla o masă pe care era fixat un scaun cu o tăietură rotundă la fund. Ivanilov s-a dezbrăcat repede, până la piele, aşezându-şi hainele la marginea patului:

— Svetlana Victorovna, haideţi să vă ajut.

— Lăsaţi-mă! îl apostrofă Olga smucindu-şi capul.

El s-a dat într-o parte şi s-a oprit lângă scaun, mângâindu-şi umerii. Ea s-a dezbrăcat şi s-a întins pe scaunul stomatologic. Ivanilov a urcat pe masă, s-a aşezat pe scaunul fixat pe aceasta, cu spatele spre Olga. Curul lui a intrat în gaura din scaun, atârnând deasupra feţei Olgăi.

— Dar nu prea repede, a rostit Olga, ţinându-se strâns de mânerele pentru coate.

— Normal...

Ivanilov se încordă şi se băşi zgomotos şi prelung în faţa Olgăi. Ea deschise gura şi îşi lipi buzele de anusul lui. Ivanilov a început să se cace încet în gura ei, scremându-se încetişor. Olga înghiţea căcatul convulsiv, respirând des pe nări. Picioarele ei goale tremurau.

— Gata, a bâguit Ivanilov, ridicându-se.

Olga s-a târât de pe scaun pe podea şi a înţepenit, plângând cu sughiţuri şi respirând zgomotos.

— Gata, gata!

Ivanilov a coborât de pe masă şi a început să se îmbrace:

— Ce segment e?

Olga nu-i răspunse.

— Ei, atunci poate acolo... Termină de îmbrăcat şi ieşi din cameră.

Rebrov bea lapte la bucătărie.

— Dar oare ce segment e? întrebă tare Ivanilov.

Rebrov a pus paharul pe masă şi a intrat în cameră:

— Al optsprezecelea.

— Aşa. Al optsprezecelea!

Ivanilov a deschis sertarul corespunzător segmentului din cartotecă şi a scos ştampila.

— În două exemplare, vă rog.

— Bine, bine.

Ivanilov a extras din mapă două pungi marcate, le-a ştampilat şi le-a pus deoparte.

A intrat Olga, încheindu-şi nasturii mantalei.

— Cum vă simţiţi? a întrebat-o Rebrov, apropiindu-se de ea.

Ea a clătinat din cap. El şi-a scos din buzunar batista şi i-a şters buzele căcănii:

— Totul va fi în regulă.

— S-a făcut!

Ivanilov a pus la loc ştampila şi mapa şi a pornit imediat televizorul:

— Interesant, oare va trece legea proprietăţii?

Olga s-a dus să se îmbrace. Rebrov a luat pungile, le-a împăturit, le-a ascuns în buzunar.

— Din alt punct de vedere, şi colhoznicii trebuie înţeleşi, râse Ivanilov. Au muncit, au muncit, înţelegi? Iar acum – poftim!

— La revedere, Piotr Fiodorovici, zise Rebrov şi ieşi împreună cu Olga.

În lift, Olga începu să vomite.

— Cel mai simplu! Cel mai simplu e să lăsaţi egoismul să vă domine! a vociferat Rebrov. Haideţi! Arătaţi ce mândră sunteţi! Ce independentă! Demonstraţi cum îi urâţi dumneavoastră pe toţi! Cum scuipaţi pe ceilalţi! Ei, hai! Demonstraţi!

— Eu... nu..., a şoptit Olga, lipindu-se cu capul de peretele cabinei liftului.

Rebrov a apucat-o pe Olga de cot şi a împins-o din lift:

— Haideţi! Fiţi mândră de dvs.!

Ei au urcat în maşină:

— Să mergem la al şaselea depozit, a spus Rebrov, aprinzându-şi o ţigară.

— Am înţeles, tovarăşe locotenent-colonel!

Când Volga neagră s-a apropiat de Comisariatul Militar era deja întuneric. Maşina lui Rebrov era la locul ei. Ştaube şi Serioja dormeau în maşină, sprijinindu-se unul de celălalt.

— Mută-le în portbagajul meu şi-apoi eşti liber! i-a ordonat Rebrov sergentului, ieşind din Volgă.

Olga a bătut la fereastra din spate a Jiguliului.

— Ha!

Ştaube s-a trezit, a deschis uşa şi ea s-a aşezat pe scaunul din faţă:

— Bună dimineaţa, dragilor!

— Cum? întrebă Ştaube, mijind ochii.

— Excelent! a şoptit ea cu bucurie. Ia uitaţi-vă!

Ştaube a aruncat o privire afară. Sergentul căra spre Jiguliul lor o ladă metalică.

— Slavă Domnului!

Rebrov a trântit uşa portbagajului şi s-a aşezat la volan:

— Să trăiţi, Henrich Ivanîci.

— Au dat? 48?

— 48, răspunse Rebrov, pornind motorul. Voi n-aţi îngheţat aici?

— Nu, că am pornit motorul de vreo două ori. Ia staţi un pic, dar ce-i cu Klokov? Dar cu Basov? Au găsit repede listele?

— Repede! răspunse Rebrov uitându-se la Olga şi izbucniră amândoi în râs. Repede!

— Iar căcănarul ăsta, Sotnikov, s-a târguit?

Rebrov şi Olga începură să râdă şi mai tare.

— Staţi un pic, de ce vă hliziţi? Povestiţi aşa ca să înţeleg şi eu ceva. Să mă mai duc la Kovalenko?

Serioja se trezi şi căscă zgomotos:

— Va-a-a-ai... ce frig e... dar Olica unde e?

— Sunt aici, dragule. Dormi.

— Mi-e foame.

Rebrov deveni brusc serios:

— Da, am uitat de foame. Cu toţii trebuie să luăm prânzul – e timpul. Mai bine zis, să cinăm.

— Poate să ne ducem la Mihasea? sugeră Olga. Vreau foarte, foarte tare la saună.

— La Mihasea? Fără să-i dăm un telefon înainte?

Rebrov îşi şterse fruntea.

— Exact aşa – fără un telefon înainte! zise Ştaube şi îşi puse şapca. Ticălosul ăsta ar trebui să vă lingă-n cur la orice oră din zi şi din noapte. Fără întrerupere! Să mergem!

Stăteau la masă într-o sală de baie pustie, cu coloane de marmură şi cu bazin. Rebrov şi Ştaube erau înveliţi în cearşafuri, iar Olga şi Serioja – goi. Ospătarul a adus desertul şi şampania.

— Pentru reuşită, a bâiguit Rebrov, moleşit.

Au ciocnit paharele şi au băut.

— Futu-ţi...! sări Ştaube strâmbându-se şi trăgând sticla lângă el. Demidulce! Ce spărgători de pizde! Omule!

S-a apropiat ospătarul.

— Ce-i cu căcatul ăsta de şampanie pe care ne-ai adus-o ? Ne pişăm noi pe demidulcele ăsta al vostru, ne doare-n pulă de el. Ce, voi n-aveţi şampanie normală?

— Scuzaţi-ne, dar avem doar şampanie demidulce.

— Futu-ţi! urlă Ştaube lovind cu sticla în masă. Cheamă-l aici pe Mihasi!

— Un minut...

— Henrich Ivanîci, dar totu-i OK!

Olga şi-a terminat paharul, s-a ridicat şi a sărit în piscină.

— Serioja, vino cu mine!

Serioja a sărit în apă.

— Măi, serios... după mâncare... nu face bine! a ameninţat Rebrov, cu degetul arătător.

— E minunat! a strigat Olga.

— Aşa ai putea şi să dizolvi nişte sirop în apă şi tot minunat va fi, bombăni Ştaube, muşcând din măr.

Olga l-a înşfăcat pe Serioja de mână şi l-a tras spre mijlocul piscinei.

Serioja începu să urle. A intrat Mihasi.

— Ce înseamnă asta, stimabile? Ştaube ciocăni cu degetul în sticla de şampanie.

— Mihail Abramîci, iertaţi-mă, pentru Dumnezeu! Mihasi şi-a lipit de piept mâna dolofană. E cam nasoală treaba cu marfa acum, totul merge la barurile pe valută, nouă chiar nu ne lasă nimic. Doriţi Napareuli[16]? Gin cu apă tonică? Am şi un lichior foarte bun. De ouă.

— De ouă? s-a strâmbat batjocoritor Ştaube. Băi, căcat de câine ce eşti! Tu nu vezi cine a venit la tine?! Bă, pulă cu picioare-n cur! Cine suntem noi pentru tine – curvele de la comitetul raional, sau criminalii tăi, ca să înghiţim căcaturile astea?! Cine suntem noi pentru tine, dobitocule?! Răspunde! lovi el cu pumnul în masă, răsturnând paharele.

— Henrich Ivanîci, ridică mâna Rebrov, care se îmbătase deja. Nu trebuie nici aşa... doar sunt şi ei... subalterni.

---

[16] Marcă de vin georgian.

— Îmi cer scuze, iertaţi-mă, vă rog, acuşi o s-aduc totul, tot ce avem, tot, tot ce avem! a bâiguit Mihasi.

— Cară tot, cretinule! Totul! Ca să stea aici tot! Totul! urla Ştaube, lovind cu pumnul în masă. Auzi la el, demidulce! Tu ce, băi căcănarule, ai mâncat prea puţin zahăr în copilărie sau ce?! Sau ai crezut că suntem d-ăia care au trăit în blocadă? Sau veterani de război, futu-le-aş craniul lor chelios?! Lor să le faci clismă cu demidulce, în cururile lor buboase. Ai înţeles?! Lor! Iar pe noi de asta... – Ştaube a apucat sticla de şampanie şi a aruncat-o în Mihasi – de asta ne doare-n pulă!

Mihasi a făcut o eschivă şi sticla s-a spart de-o coloană.

— Bravo! Olga plesni suprafaţa apei cu palmele.

— Ura! a strigat şi Serioja, ţinându-se de gâtul ei.

Mihasi ieşi repede pe uşă.

— Ce animale! scutura din cap Ştaube. Toţi ar trebui spânzuraţi, cu o singură funie! Toţi!

— Henrich Ivanîci, sunteţi mult prea categoric! Rebrov a deschis portţigaretul Olgăi şi a scos o ţigară. Tu... sau, nu... ştiţi, noi avem de-a face cu cele mai simple infuzorii, gen *proteus*, care, la rândul lor, sunt hrană pentru alte fiinţe, mai complexe, pentru răcuşori, de exemplu, pe care mai târziu îi va înghiţi o balenă, iar pe balenă... mai târziu o vor ataca orcile, îi vor sfâşia gura, îi vor smulge limba grasă-grasă, iar pe orci deja le prind cei cu două picioare, care sunt şi ei, la rândul lor, devoraţi de insecte-paraziţi. Şi tre' s-admitem că distanţa dintre infuzori şi păduchi e imensă. Haideţi mai bine să mai bem nişte vodcă.

Ştaube a aruncat mărul muşcat.

— Victor Valentinîci! Scuzaţi-mă, la formaţie şi după znedo[17] sunteţi un geniu, dar nu vă pricepeţi deloc la viaţă! Infuzoriul ăsta se plimbă cu Mercedesul. Curvele din

[17] Termen tehnic inventat de autor. În text, se mai întâlnesc şi alţi termeni, inventaţi: paraclit, ipros, gnek, telmeţ, paleativ.

Comitetul raional de partid şi de la Comitetul executiv raional îi sug pula continuu! Ar fi bine să-l spânzurăm pe pulălăul ăsta de coaie, ca să se cace şi să se pişe pe el în acelaşi timp! Infuzoriul! Mâncătorul de căcat! Futălăul spărgător de pizde! Cât de tare urăsc aceste animale cu mecle grase! Nu-i pot su-por-ta! Ştaube bătu cu pumnul în masă.

— Vitie! Henrich Ivanîci! Veniţi la noi! a strigat Olga. Gata cu cearta!

— În general, ideea nu e rea. Rebrov şi-a aprins o ţigară şi a aruncat chibritul în bazin. Henrich Ivanîci, ne lăsăm seduşi?

— Animalele! Fiare pline de căcat! Ştaube turnă neglijent vodcă în paharul lui şi-ntr-al lui Rebrov.

— Dar vă ajunge! Rebrov ridică paharul. Ce reuşită, ce reuşită. Cu trei zile în urmă... eram gata să pun cruce. Să bem pentru blocul nostru intermediar.

Băură.

— Ha-a! a ţipat Ştaube şi a muşcat dintr-o lămâie întreagă, începând să mestece.

— Salvaţi-mă! Mă-ne-e-ec! a strigat Serioja, agăţându-se de Olga.

— Te pişi pe tine, pisoiaşule! râdea Olga, împingându-l. Înoată, înoată! Ţine-te la suprafaţă!

Rebrov s-a ridicat, împleticindu-se, s-a apropiat de marginea bazinului, a aruncat cearşaful de pe el şi a sărit în apă cu ţigara în gură, stropind totul în jur.

— Săracii copii din pădure, oare cine le va arăta drumul? Ştaube a scuipat lămâia, s-a ridicat şi a început să sară, bălăngănind-şi ciotul piciorului amputat. Îmi voi purta plânsetul jalnic... spre-al casei mele prag... Uf, fiarele! a căzut... s-a târât spre marginea bazinului, şi-a lăsat piciorul să intre în apă. Uite aşa trece viaţa...

Rebrov s-a cufundat în apă, apoi a ieşit la suprafaţă şi a strâmbat din nas:

— Clor...

A apărut Mihasi cu un cărucior plin cu sticle. După el a intrat o fată plinuţă cu chitara, îmbrăcată într-o rochie lungă şi cu părul despletit.

— Păi, iată, acum mai merge, tot e ceva! a râs batjocoritor Ştaube, scărpinându-se la piept. Ia toarnă-mi ceva.

— Ce doriţi?

— Mi-e indiferent. Da' asta cine-i?

— Asta-i Nataşa, Mihail Abramîci. Cântă minunat. Nu vă mai amintiţi de ea? Păi v-a cântat şi atunci, data trecută?

Fata, zâmbind, a început să ciupească strunele.

— A-a-a-a-a...! s-a încreţit Ştaube, dând peste cap un pahar de lichior. Mi-am amintit. „Am visat o grădină îmbrăcată în rochie de mireasă." Doar că astăzi e cam pe lângă. Draga mea, să mor io, vocea ta e ca şi părul în cur: deşi e subţire, nu e curat. Iar aparatul meu auditiv e o chestie delicată. Pe Ţap era să-l scuip în mutră, iar ţie chiar am să-ţi sparg moaca. Aşa că... zise el şi mai sorbi din pahar, aruncă zdrăngănitoarea aia, ia un pahar şi târăşte-te la mine. Hei, tu! Toarnă-i şi ei!

Mihasi a turnat un pahar de vin şi i l-a dat Nataşei.

— Iar tu fute-o de-aici, cât mai sunt binevoitor!

— Iar pe noi cine ne serveşte? a strigat Olga. Şi eu vreau vin!

— Şi eu! a ţipat Serioja.

Toţi trei au înotat spre marginea bazinului, Mihasi a început să-i servească.

Cu paharul în mână, Nataşa s-a apropiat de Ştaube.

— Dezbracă-te şi aşază-te lângă mine! a lovit el cu palma pe podeaua udă.

Ea şi-a dat jos rochia şi pantofii şi, rămânând într-un costum de baie roşu, s-a aşezat alături de Ştaube, lăsându-şi picioarele în apă.

— Aşa n-o să meargă! a zâmbit satisfăcut Ştaube. Aici toţi sunt în rai, vezi cum suntem noi... el a aruncat cearşaful de pe el şi s-a scărpinat la floci.

— Aşa că nu încălca dispoziţiile, asta în al doilea rând. Dar în primul rând, doar eu ţi-am spus – bea un pahar!

El a apucat-o pe Nataşa cu mâna stângă de gât şi cu dreapta i-a apropiat paharul de buze şi a obligat-o să bea tot.

— Vai... mă înec aşa! a tuşit Nataşa.

— Asta-i altă treabă! zise Ştaube şi a început să-i dea jos costumul de baie. Nataşa îl ajută.

— Vai de mine! îi pipăi el sânii mari. Prieteni! Ia uitaţi-vă aici!

— Ce minunăţie! a izbucnit în râs Olga, terminându-şi de băut paharul.

— Las-o să-şi arate pizduliţa! a vociferat cu voce de bas Serioja.

Ştaube i-a desfăcut Nataşei genunchii:

— Ia uite! Îţi place?

— F-f-foa-a-arte! a zbierat Serioja ducând paharul la gură.

— Vitea, te exciţi? Olga l-a îmbrăţişat pe Rebrov.

— Eu sunt sătul de reuşită... , bombăni el şi-şi lăsă capul pe o treaptă de marmură.

— Păi, dacă tu nu, atunci cine?! Olga a plesnit apa cu palma. Lui Henrich Ivanîci nu i s-a mai sculat de cinci ani!

— De şase! a corectat-o Ştaube arătându-i Nataşei o ditamai pula. Vezi ce instrument am? Douăzeci şi şase de centimetri când e sculată! Dar asta, pe vremuri. Acum însă...

— Ei, până la urmă, cine o fute?! a strigat Olga, plesnind apa.

— Dar lasă s-o fută ăsta! Serioja a arătat cu degetul spre Mihasi, care-şi făcea de lucru pe lângă sticle.

— Exact! zise Ştaube şi bătu din palme. – Ia, băi tu, labagiule, hai, dezbrăcarea!

— Ce-i cu voi... de ce eu?

— Băi, puţică, nu mă contrazice pe mine! Fă ce ţi se spune!

Mihasi a început să se dezbrace fără nici un chef.

— Nu mă fut cu el! a dat din cap Nataşa.

— Ba şi-ncă cum! Ştaube a apucat-o de păr. O vei suge ca la carte, o să înghiţi şi-o să mulţumeşti la sfârşit!

— Eu nu mă fut cu el! s-a zbătut Nataşa.

— Te fuţi! Te fuţi! Te fuţi! Ştaube o lovi peste faţă. Ea începu să plângă în hohote.

— În genunchi, dobitoaco! zise Ştaube şi o împinse spre Mihasi, care era dezbrăcat. Suge-i-o! Mai cu viaţă! Nu mă face să repet, Pizda Ivanovna! Ei!

El a ridicat sticla s-o lovească, vărsând lichiorul. Smiorcăindu-se, Nataşa s-a aşezat în genunchi. Mihasi s-a apropiat de ea şi ea a început să-i sugă penisul.

— De mult trebuia aşa, zise Ştaube şi sorbi puţin din sticlă.

— Nu-mi vine să cred că există bărbaţi atât de păroşi! chicoti Olga.

— Dar ei îi place?

Serioja aruncă în Nataşa cu o coajă de mandarină.

— Încă cum! a dat din cap serios Ştaube.

A intrat ospătarul cu îngheţată.

— Pune-o aici, a bălmăjit Mihasi.

— Mie, mie! a ţipat Serioja.

— Şi mie! a ridicat mâna Olga.

— Şi mie, a oftat obosit Rebrov.

— Şi mie! s-a întins Ştaube.

Ospătarul a împărţit îngheţata şi a ieşit.

— Altă viaţă, frate!

Ştaube a picurat lichior în paharul cu îngheţată, a gustat:

— Vă recomand tuturor.

Olga şi Serioja au înotat spre el. El le-a turnat lichior, apoi s-a uitat spre Mihasi şi Nataşa:

— Nu vă entuziasmaţi, prieteni! Ia arată-ni-l pe Kotovsky[18] al tău.

Nataşa s-a dat într-o parte. Mihasi s-a întors astfel încât să i se vadă penisul.

— Ce banană sănătoasă! a hohotit Olga cu o voce de beţivă.

— A lui Farid e mai mică? o întrebă Serioja şi o ciupi de-o ţâţă.

— O măciucă de toată frumuseţea! a dat din cap Ştaube. Bravo! Acum pune-o în patru labe! Haide!

Stând în genunchi, Nataşa s-a aplecat în faţă, iar Mihasi s-a proptit în spatele ei.

— Mai cu viaţă! i-a sfătuit Olga.

— Ce? a ridicat Rebrov capul. Stop! Stop! Repede! Repede!

El a ieşit neîndemânatic din piscină, a alunecat, a căzut pe-o parte:

— Repede! Inelele! Luaţi-i pe ăştia de-aici, luaţi-i!

— Căraţi-vă de aici! Căraţi-vă de aici! a strigat Ştaube. Iute! Vă omor!

Mihasi şi Nataşa şi-au luat repede hainele şi au fugit.

— Ce se întâmplă, Vitea?

Olga a ieşit din piscină.

— Inelele! Inelele! Rebrov s-a târât spre lada din colţul camerei.

— Ce inele? Ştaube s-a mişcat după el, ţinându-se cu mâinile de podea şi trăgându-şi piciorul după el.

Rebrov a cules codul lacătului, a deschis lada, a scos iprosul, a tras levierul de alimentare automată transportabilă şi a izbucnit în râs.

---

[18] Era considerat în URSS ultimul haiduc, dar un haiduc de tip sovietic, un erou sovietic născut în Basarabia.

— Ce s-a întâmplat?

Ştaube s-a uitat în ladă.

— Mi s-a părut... că am uitat să scot inelele...

— Ai obosit prea tare, Vitea. Prea te-ai chinuit azi, zise Olga şi-l sărută pe umăr.

— Se mai întâmplă..., zise Ştaube şi se târî înapoi.

— Trebuie să te saturi de somn, – Olga l-a mângâiat pe Rebrov pe capul ud, – ne ducem sus? Nani-nani?

— Sus? el şi-a lăsat capul pe umărul ei. Să mergem... dar lada să fie lângă mine... totul – lângă mine... ca să fie lângă aproape...

— Bineînţeles, dragule.

La vilă au ajuns abia pe la ora unu după-amiază. Olga şi Serioja s-au dus în sala de sport. Rebrov şi Ştaube în atelierul mecanic. Ştaube a făcut imediat un semiinel la frezmaşină şi l-a măsurat cu cheia.

— Standard.

Rebrov a deschis lada, a scos iprosul, a tras levierul cu transmisie transversală şi a extras cu atenţie tija Nr. 1 din falţ.

— Ia te uită! Ştaube clătină din cap entuziasmat. Iată că pot, dobitocii, dacă trebuie!

Rebrov a îmbrăcat inelul pe bară, a pus semiinelul şi a întins spirala. Obturatorul a ţăcănit şi a revenit la loc. Rebrov a aşezat tija în falţ, fixând-o cu levierul, a mutat stinghia la 9 şi a întins mâna. Ştaube i-a transmis gnecul. Rebrov l-a aşezat în închizătoarea canelată şi a început să-l răsucească încet.

— Mai uşor, mai uşor! a şoptit Ştaube.

Rebrov a răsucit gnecul până la capăt; telmeţul a alunecat de pe calapod şi nimeri în capsula-suveică. Ştaube i-a întins acul. Rebrov l-a introdus în orificiul de la capăt

şi a mutat stinghia la 2. Capsula-suveică a coborât peste paraclit. Rebrov l-a răsucit şi-a extras imediat gnecul.

— Slavă ţie, Doamne! Ştaube şi-a făcut cruce şi s-a apucat de inimă oftând. Vai... Cu scamatoriile dumitale, Victor Valentinîci, îşi pierde omul sănătatea...

— Excelent, excelent! Rebrov s-a apropiat de blocul intermediar, l-a deschis, scoţând piedica de siguranţă, a aşezat gnecul în patron şi l-a pornit. Gnecul începu să se rotească, corola lui s-a deschis şi bila de wolfram a dispărut în tubulatură.

— Iată pe ce se duc banii poporului, bombăni Ştaube aplecat deasupra lăzii. Cretinii! Iar o proteză normală nu pot face.

— Totul e excelent, Henrich Ivanîci! Răspunse Rebrov entuziasmat şi extrase din falţ tija Nr. 2. Lăsaţi-mă doar să ajung la fundament. Atunci veţi avea şi veveriţă, veţi avea şi proteză. Tociţi semiinelul.

Olga a coborât de pe aparatul de fitness, pipăindu-şi spatele:

— A treia tură. Îmi ajunge. Serioja, gata, am terminat.

Serioja se da pe Delta.

— Oli, şi eu vreau pe Hercules.

— Stop, stop! Încă e prea devreme pentru tine. Peretele suedez, schiurile, inelele – iată ce-ţi trebuie ţie. Sari jos!

Olga i-a atins spatele.

— Eşti transpirat ca un şoarece ud. Mai sari trei minute cu coarda şi apoi să mergem la duş.

După ce au sărit cu coarda, s-au dus în baie, s-au dezbrăcat şi au intrat sub duş.

— Ei, şi după campionatul URSS, ce a fost? a întrebat Serioja.

— A fost scandal. Eu am trecut în faţa marii Strepetova. Ea – de şase ori campioană a ţării, de două ori – campioana mondială, campioană olimpică, iar eu – o fată de douăzeci de ani, care abia cu un an înainte îndeplinise normele de maestru în sport. Ea are un soţ kaghebist[19], vilă, două maşini, pile la Federaţie, la Comitetul Sportiv. Iar eu – studentă în anul trei la biata Facultate de Silvicultură, fetiţă din Norilsk, locuiam în cămin. În Moscova n-am nici un cunoscut, toată viaţa mea era compusă din tir, sală de sport, cămin, tir, sală de sport, institut. Iar mai departe – şi mai fain: la spartachiada popoarelor din URSS, înainte de Jocurile Olimpice, ea a făcut 559 de puncte. Eu – 564! Un nou record al ţării. La Federaţie toţi s-au întors cu fundul în sus. Danilin: s-o includem pe Pestreţova în echipa olimpică a ţării; Komarov: e încă devreme, n-are experienţă, nu-i comsomolistă[20], nu va face faţă, e instabilă din punct de vedere moral, pula-n pizdă. Au votat, a ieşit jumătate pentru – jumătate împotrivă. Votul următor l-au programat săptămâna următoare. Strepetova i-a făcut o criză de isterie lui Komarov. Zbiera: ori eu, ori ea. Ea se stresa foarte tare atunci: avea 29 de ani, nu mai era de multişor în vârful carierei, la ultimul campionat mondial i-a tras-o clar Angela Forster, la Roma în genere n-a intrat în primele trei... Olga a închis apa, a luat prosopul. Iată. Ăsta era *situation*-ul. Trecea săptămâna, trebuia să întreprind ceva, dar mie mi se luase de toată faza. Ce pula mea? Ea îi umplea urechile lui Komarov, el va pregăti Federaţia, vor vota împreună pentru ea şi pizdeţ. Şi în acest timp, trece prin Moscova Milca Radkevici din Kiev. Ne-am dus la restaurantul Metelitsa, am băut, am stat de vorbă şi, la un

[19] KGB-ist.

[20] Komsomolul – analog cu UTC-ul din România.

moment dat, ea-mi zice: Olenka, nu fute capu', ia un coniac ceva şi du-te până la Jabin!

— Cine-i ăsta? întrebă Serioja şi închise apa.

— Al doilea om din Federaţie, după Komarov. Un mare fustangiu, Milca mi-a povestit totul despre el. Când antrena pe Dinamo Leningrad, a futut şi răsfutut toată echipa. Ei, dar şi eu atunci eram motivată, aveam o idee fixă, un scop! Iar când mă gândeam la Jocurile Olimpice, îmi stătea inima-n loc. Mă gândeam că, dacă nu mă vor include în echipa naţională, mă voi lăsa, în pula mea, de toate şi mă voi retrage în sat să lucrez ca profesoară de educaţie fizică. Îi dau un telefon lui Jabin: aşa şi aşa, pula-n pizdă, Victor Sergheici, vreau să mă sfătuiesc cu dumneavoastră! El nu s-a prins din prima: dar ce-i cu Danilin al dumneavoastră? zice. Eu îi spun: Victor Sergheici, Danilin e un antrenor mişto, dar ca om, nu-i nici cal, nici măgar. El începe să râdă: hai, vino! Am cumpărat Camus şi m-am dus. Soţia lui era la antrenamente, fiică-sa, la vilă. Am băut, a început să mă fută: are o pulă supergroasă, strâmbă, nu încape în gură. Mi-a uns curu' cu vaselină şi mi-a zis în şoaptă: Olenika, eu totdeauna termin doar în funduleţ. A intrat. Eu urlu cu capul în pernă ca o înjunghiată, el – ca un bivol. M-a futut până-n maţe. Apoi am băut şampanie. Spune: OK, eu voi vorbi cu băieţii, iar tu scrie urgent o cerere pentru a intra în organizaţia comsomolistă. Aşa am şi făcut. Iar peste o săptămână a avut loc votul şi eu eram în echipa naţională. Ei, şi restul despre Olimpiadă îl ştii deja! a zis Olga, luându-şi halatul din cui.

— Iar Jabin ăsta?

— Ce-i cu Jabin?

— Ei... voi v-aţi mai futut?

— Păi, cum altfel? Mă futea regulat. Când avea chef, mă suna imediat la cămin – ţrrr-ţrrr: blonduţo, te aştept. Începea prin faţă, termina prin spate.

— Era dureros?

— Nu. Mă obişnuisem. Chiar m-am învăţat şi să termin de la asta... O! Ce-i asta? Olga a observat că Serioja îşi acoperă cu prosopul organul întărit.

— Ce-i cu neruşinarea asta? a zis ea, dând prosopul într-o parte şi luându-l pe Serioja de pulă. Cum vă permiteţi, tinere?

Serioja s-a lipit de ea:

— Oli, se poate să încerc şi eu în funduleţ?

Ea a zâmbit:

— Rebrov mi-a interzis să te corup.

— Da ia mai lasă-mă cu el! Ei, se poate, hă?

— Aşa tare vrei?

— Îhîm.

Ea l-a apucat de urechi şi l-a strâns. Se uită drept în ochii lui şi zise:

— Vei turna!

— Niciodată! Mă doare, Oli...

— Te juri?

— Păi, mă jur, chiar mă doare!

— Să zicem că te cred.

Ea a ieşit din baie, a intrat în sala de sport, a scos din geanta ei de sport un tub cu cremă pentru mâini şi l-a chemat pe Serioja la ea făcându-i semn cu degetul. S-au apropiat amândoi de salteaua aşezată sub bara fixă. Olga a aruncat halatul de pe ea, a stors din tub nişte cremă şi, lăsându-se în genunchi, a început să-l ungă pe Serioja pe pulă:

— Principalul – nu te grăbi!

Apoi ea şi-a uns anusul şi s-a întins cu burta pe saltea. Serioja s-a culcat pe ea.

— Mai sus, mai sus! Olga şi-a desfăcut picioarele. Aşa! Mai puternic! Şi nu te grăbi...

Serioja a început să se mişte...

— Mititelul meu... Motănaşule! şoptea Olga, lipindu-şi obrazul de saltea. Nu te grăbi...

Serioja a tresărit, a gemut încet şi a amuţit:

— Deja? Motănaşul meu...

El s-a rostogolit de pe ea, s-a aşezat, şi-a pipăit penisul. Olga s-a întors pe spate, s-a întins:

— O-o-a-ah! Demult n-a mai fost futută Olenika în asemenea hal!

— Mi-e sete!

Serioja s-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşă.

— Să-mi aduci o portocală!

Olga şi-a făcut vânt cu picioarele, s-a rostogolit şi s-a aşezat în poziţia lotusului.

După masă Rebrov i-a invitat pe toţi în biroul său.

— Vreau să vă atrag atenţia asupra unui fapt foarte important! a spus, stând la masă şi privindu-şi mâinile. Acţiunea Nr. 1 a fost reuşită! Tijele şi blocul intermediar sunt la noi. În aceste condiţii, Acţiunea Nr. 2 nu va mai avea loc pe 7 ianuarie, ci pe 31 decembrie.

— Dar noi ştim asta de multă vreme! a dat din umeri Ştaube.

— Într-adevăr! Dar voi nu ştiţi altceva...

Rebrov a deschis mapa, a extras din ea o foaie îngălbenită şi a început să citească:

„Trebuie să terminăm cu bunăvoinţa oportunistă, care vine din prezumţia greşită despre ideea că pe parcursul creşterii puterii noastre, duşmanul ar deveni tot mai abordabil şi mai inocent. Această presupunere este *sterocnug* greşită din rădăcină. Ea este o rămăşiţă a celor cu înclinaţii de dreapta, care încearcă să-i convingă pe toţi că ei vor deveni *steroul* într-un sfârşit socialişti adevăraţi. Nu e treaba bolşevicilor să se culce pe lauri *steroşuţţep*

şi să umble gură-cască. Nouă nu ne trebuie bunăvoinţă, ci vigilenţă, o vigilenţă revoluţionară *steropristos* bolşevică adevărată. Trebuie să nu uităm că, cu cât e mai disperată situaţia duşmanilor, cu atât mai cu poftă se vor agăţa ei de «ultima variantă», ca unică metodă de luptă *sterozavuneş* cu puterea Sovietică, ei, cei sortiţi pieirii."

— Ce-i... asta? a întrebat cu atenţie Olga.

— E din adresarea Comitetului Central al Partidului Comunist (al bolşevicilor) din întreaga URSS către organizaţiile de partid, din 2 decembrie 1934. Corectura a fost făcută pe 2, 18 şi 21 decembrie 1980. Şi încă ceva:

„Decembrie, marţi 22/4 Marea Mucenică Anastasia Uzoreşitelniţa (aprox. 304). Mucenicii Hrisogon, Feodotia, Ievod, Ieftihian şi alţii (aprox. 304). Evr., 333, XP, 25-26; XII 22-25, MK., 43 X, 2-12."

Corectura – pe 21 decembrie 1990.

Rebrov a băgat foaia în mapă, a oftat şi s-a întors spre fereastră.

După o tăcere lungă, Ştaube a lovit cu bastonul în podea:

— Nu totul depinde de noi, Victor Valentinîci! N-ai cum să sari mai sus de propriul cap. Ceea ce putem face – facem, ne străduim să nu greşim. Fiecare se străduieşte să facă ce poate: şi Olenka, şi Serioja, şi eu, şi dumneata. Toţi ne implicăm la sânge. Eu nu vorbesc despre indulgenţă, ci despre limite. Despre posibilităţi. Să cereţi de la noi şi de la sine imposibilul, Victor Valentinîci, asta, zic eu... (bătrânul a clătinat din cap) e inutil şi nociv. Aşa am putea să stricăm totul. Când am dat foc la sere, mai întâi am turnat benzină peste tot, şi, ştiţi, nu mi-a fost lene să arunc pe jos cartoteca din dulap şi arhiva lui Golubovsky. Am întors toate mapele alea, le-am udat cu benzină din canistră, şi deodată văd o fotografie cunoscută. Am ridicat-o, şi ce văd? Era Rutman. Într-o cazacă, cu insignă, cu axă. Rânjeşte ca o zebră. Pe partea cealaltă a fotografiei

în colţul de sus scrie: „4 iulie 1957 Rîlsk", iar în mijloc: „Pentru dragul meu Svetozar de la Ilia, Seva şi Andrei, în ziua pornirii de probă." Uite aşa.

— Nu se poate.

— Ba încă cum, dragul meu! Iar alături – o mapă foarte groasă cu documentaţie: dări de seamă, tabele, grafice.

— Şi dumneavoastră le-aţi ars?

— Bineînţeles.

Rebrov a luat o ţigară şi şi-a aprins-o.

— Tatăl meu, să-i fie ţărâna uşoară, zicea: dansează pe acoperiş, dar să ştii unde e marginea. În treaba noastră, Henrich Ivanîci, nu există margine, ci gropi. Şi trebuie să ne străduim să le observăm la timp. Iar pentru asta e necesar să poţi face multe. Eu v-am citit acest document nu pentru ca să vă sperii, ci pentru că are legătură cu acţiunea. 7 ianuarie este schimbat cu 31 decembrie nu pentru că în orarul nostru a apărut un loc liber, ci din cauza znedo-ului. Doar din cauza znedo-ului.

— Din punctul meu de vedere, noi de mult am înţeles asta! a căscat Olga. Eu, cel puţin, am înţeles de mult.

— Şi eu! s-a lovit cu palmele peste genunchi Serioja. Şi îmi voi aminti totul în legătură cu Denis! Mă jur, pe cuvântul meu de pionier!

— Nu te lăuda înainte de vreme! i-a aruncat Ştaube.

S-a ridicat apoi, scârţâind proteza şi s-a apropiat de fereastră:

— Ştiţi, Victor Valentinîci, eu am citit cu multă atenţie cărţile referitoare la Anna Ahmatova.

— Acelea pe care vi le-am dat eu?

— Da. Exact acelea...

Ştaube a oftat, sprijinindu-se în baston:

— Le-am citit şi am înţeles că Anna Andreevna Ahmatova nu ni se potriveşte deloc ca obiectiv.

— De ce?

— Pentru că...

Ştaube a tăcut deodată, clătinând din cap, apoi a lovit pe neaşteptate cu bastonul în podea.

— Dar fiindcă... doar asta-i, Dumnezeule! Cum se poate aşa ceva?! Ce-i asta?! De ce e din nou mârşăvie?! Ticăloşie?! Eu pe ăştia... nu pot... nemernica! Nenorocita! Şi dumneavoastră mi-o recomandaţi! Doar ăştia nu-s oameni! Nemernica! Ticăloasa! Dobitoaca! Ei... ei, scribii ăştia te pot face bucăţi!

— Ce... ce se întâmplă? s-a încruntat nedumerit Rebrov.

— Dar nu se întâmplă nimic deosebit! Pur şi simplu trebuie să fii un om de treabă, nu un dobitoc! Eu nu-i pot suporta! Eu i-aş fi spânzurat fără nici o milă! Ca să trădezi, să vinzi aşa! Să le faci atâta rău oamenilor! Eu i-aş fierbe de vii, iar după asta aş hrăni porcii cu ei! M-aş pişa pe faţa lor!

— Ce tot bolmojiţi?

— Eu nu bolmojesc! Eu am văzut de toate la viaţa mea! Eu am văzut cum copiii au fost luaţi de picioare şi loviţi cu capul de tulpinile mestecenilor! Am văzut cum au fost spânzurate femei! Cum tractorul mergea peste cadavre! Pentru mine, dragii mei prieteni, noţiuni din astea... cumsecădenia sau... da, da! Nu e o vorbă goală! Eu ştiu ce-i aia un suflet nevinovat!

— Despre aţă? a întrebat Serioja.

— Animalele! Dobitocii! Zdrenţe de spălat podelele! Eu i-aş da de toţi pereţii! Le-aş turna plumb topit pe gât!

— Opriţi-vă! Gata! Rebrov a lovit cu palma în masă. Lămuriţi-ne ca să înţelegem şi noi de unde aţi luat toate astea? Cum aţi citit *norpul*?

— Cu ochii! Iată, cu ochii ăştia! 73, 18, 61, 22! Negru pe alb!

— 78, 18, 61, 22, a rostit Rebrov.

— Cum 78?! 73, nu 78!

— 78, nu 73. Greşeală de tipar.

— Cum să fie greşeală de tipar?

— Ei, probabil că n-au uns cum trebuie matriţa şi în loc de 8 s-a tipărit 3.

— Futu-i! Sunteţi sigur că trebuia să fie 78?

— Sută la sută, Henrich Ivanîci.

— Ptiu, futu-i pizda mă-sii! Ştaube a scuipat.

— Da. 78, 18, 61, 22! zise Rebrov şi stinse chiştocul în scrumieră. Anna Andreevna Ahmatova e o foarte mare poetesă rusă, cinstită, o femeie deosebit de cumsecade, care şi-a strecurat sufletul curat prin anii groaznici ai bolşevismului, care a făcut o faptă eroică cetăţenească şi care a promovat intelectualitatea rusească. Rusia nu va uita asta niciodată. Asta este situaţia. Iar acum să ne întoarcem la oile noastre! a zis el şi a luat de pe raft paharul cu apă în care plutea căpşorul de penis. După cum se vede, exponatul s-a copt: marginile sunt ciufulite, şi-a schimbat culoarea şi aşa mai departe. Olga Vladimirovna, luaţi o farfurie curată, tăiaţi căpşorul cât mai subţire, cum se taie ciupercile, puneţi feliuţele în farfurie şi băgaţi-le în sobă, la cel mai slab foc. Cel mai slab. Deschideţi uşiţa, ca să nu se prăjească, ci doar să se usuce. Imediat ce se va usca, luaţi piua asta, pisaţi-l şi faceţi-l praf. După asta, să mă chemaţi pe mine. E clar?

— Da, e clar, a dat din cap Olga. Henrich Ivanîci, astăzi trebuie să vă schimb bandajul.

— Dar eu am uitat cu totul de asta! a râs Ştaube. Iată ce înseamnă să nu te doară.

— Acum. Maşina de tocat carne şi aparatul de făcut suc? a întrebat Rebrov.

— Păi, nu ştiţi că am verificat amândoi acum trei zile? Totul funcţionează.

— Dar noi vom avea brad? a întrebat Serioja.

— Uite, chiar tu să ai grijă de asta. Ia fierăstrăul, taie unul de prin apropiere. Dar să tai unul mai micuţ.

— Cum aşa?

— Hai, gata, ajunge! Rebrov a aşezat în faţa sa un teanc de foi capsate între ele. Mâine la 12 — repartiţia. Ultima din anul acesta. Vă rog să nu uitaţi. Iar acum sunteţi liberi.

În noaptea de 31 decembrie, la ora unsprezece, maşina lui Rebrov a intrat pe teritoriul vilei, s-a oprit şi a claxonat. Rebrov deschise uşa şi, alergând pe scări, porni spre maşină pe cărarea deszăpezită. Era îmbrăcat într-un costum albastru-închis şi ţinea în mâini un buchet de trandafiri. Din maşină ieşiră Olga, Serioja şi o femeie în vârstă, îmbrăcată într-un palton de iarnă de modă veche.

— Vitenika! a exclamat ea.

— Mamă! Rebrov a venit spre ea, a cuprins-o şi-a început s-o sărute. Draga mea... în sfârşit... astea-s pentru tine.

— Dumnezeule! Trandafiri iarna... iar eu am întârziat!

— Nu-i nimic, mamă. La noi totul e gata.

— Trenul a întârziat o oră, a zis Olga, scoţând o geantă din portbagaj, era cât pe ce să nu ne mai întâlnim cu Alexandra Olegovna.

— Da, da! a râs bătrânica. Mie nu-mi iese nimic fără aventuri. Ei, Slavă Domnului că am ajuns! Vitenika, de ce ai ieşit aşa dezbrăcat? Dragul mamei, ai grijă să nu răceşti.

— Astea-s nimicuri, mamă. Haide, masa e pregătită de mult.

Ei s-au pornit spre casă.

— Vai, ce minunat e la voi! a exclamat Alexandra Olegovna. Ce pădure, câtă linişte. După aceste trenuri... imaginează-ţi, nu mi-au dat nici măcar un ceai!

— Important e că ai ajuns. Cum te mai simţi?

— Minunat, minunat, Vitenika. Sunt atât de fericită! Ai prieteni atât de drăguţi, Olenika, Serioja, vai, ce casă!

Ei au urcat pe scări şi au intrat în hol.

— Dar când au fost construite toate astea? Înainte de război?

— În 1949, mamă, Rebrov a ajutat-o să-şi scoată paltonul.

A intrat Ştaube, îmbrăcat într-un frac.

— Mamă, faceţi, vă rog, cunoştinţă: Ştaube Henrich Ivanovici.

— Bine aţi venit, Alexandra Olegovna! Ştaube i-a sărutat mâna.

— Mulţumesc, Henrich Ivanovici! Îmi pare foarte bine să vă cunosc. Vitea mi-a scris despre dumneavoastră.

— Dar şi eu, câte am auzit despre dumneavoastră! zâmbea Ştaube, ţinând-o de mână. Nu trece nici măcar o zi în care Victor Valentinovici să nu-şi amintească de mama sa!

— De amintit şi-a amintit, dar nu m-a prea alintat cu scrisori! Alexandra Olegovna l-a ameninţat pe Rebrov cu degetul: Doar o dată pe lună, nu mai des!

— Îmi pare rău, îmi pare rău, Rebrov şi-a lăsat capul în jos.

— Nu vă faceţi griji, Alexandra Olegovna, îl vom reeduca noi. Ştaube i-a oferit braţul.

— Am mari speranţe! bătrânica îl luă de braţ.

Ei au intrat în sufragerie. În mijloc era masa plină de bucate, lângă fereastră ardeau luminiţele multicolore de pe bradul împodobit.

— Vai, ce frumuseţe! s-a oprit Alexandra Olegovna. Vai, dragii mei, ce bine e la voi! Vitea, sunt atât de fericită!

— Şi eu sunt fericit, mamă. Rebrov i-a sărutat mâna. Ce bine e că ai venit.

— Ne-am făcut atâtea griji pentru dumneavoastră că am reuşit să ne înfometăm foarte tare! a zâmbit Ştaube, apropiindu-se de masă şi aprinzând lumânările din sfeşnice. Sper că şi dumneavoastră.

— Cum să nu! Văzând asemenea masă! Minunat! Dar, dar, dar! ea a ridicat degetul. Aici lipseşte exact ce am adus eu! Vitea, ai idee despre ce e vorba?

— Caviar? Nisetru afumat?

Ea a dat din cap:

— Despre aceste minunăţii de mult nu-şi mai aminteşte nimeni în Saratov. Daţi-mi, vă rog, geanta mea.

— Poftim, mamă.

Alexandra Olegovna a scos din geantă un borcan, i-a scos capacul şi i l-a dat lui Rebrov.

— Raci! a exclamat Rebrov. Raci în sos de vin! Incredibil! Henrich Ivanîci, vă amintiţi, eu v-am povestit... Olga Vladimirovna! Serioja! Unde s-au dus?

— Se îmbracă.

Ştaube i-a luat din mâini borcanul şi a mirosit.

— Să înnebuneşti, nu alta!

— Asta era mâncarea preferată a soţului meu, să-i fie ţărâna uşoară, tatăl lui Vitea, Valentin Evgrafovici. Au fost timpuri când la noi, în Saratov, racii se vindeau la fiecare colţ, ca seminţele. Acum sunt o delicatesă la fel de rară ca şi icrele!

— Mamă, nu-mi vine să cred! Asta-i copilăria mea. Seara, terasa, tata, Anatolii Ivanovici, Zoia Borisovna... Mişa. El mai e viu?

— Mihail Matveici? Bineînţeles! A primit un apartament nou peste pod. Ninocika s-a măritat, acum el aşteaptă un strănepot. Multe salutări de la el.

— Mulţumesc.

Au intrat Olga şi Serioja. Ea era îmbrăcată într-o rochie lungă de seară din catifea violet-închis, Serioja era îmbrăcat cu o cămaşă albă de mătase cu un nod de panglică imens negru-auriu, cu pantaloni de călărie negri, cusuţi cu aţă aurie, cu ciorapi albi în pantofi negri de lac, presăraţi de steluţe argintii.

— Vai, ce minunăţie! a bătut din palme, uimită, Alexandra Olegovna. Vitea, ce nevastă ai! Olenika, sunteţi incredibil de frumoasă, semănaţi atât de mult cu Greta Garbo, de fapt, sunteţi mai frumoasă decât ea, mai graţioasă, mai feminină! Şi tu, Serioja! Un prinţ tânăr! Urmaşul la tron!

— Iar eu? s-a umflat în pene mândru Ştaube.

— Dumneavoastră – un baron, proprietarul unui castel minunat din preajma Moscovei!

— Doar atât? a ridicat din sprâncene Ştaube.

Toţi au izbucnit în râs.

— Domnilor, la masă! a bătut din palme Rebrov.

Serioja a sărit bucuros, făcând o piruetă şi strigând:

— La masă!

— Cu mare plăcere! a zâmbit Alexandra Olegovna.

S-au aşezat la masă. Rebrov a turnat vin în paharele femeilor, iar pentru el şi Ştaube – vodcă. Lui Serioja îi turnă suc de portocale.

— Prieteni..., a început Rebrov.

Dar Ştaube a ridicat paharul:

— Nu, nu, Victor Valentinovici. Ca stăpân al casei, vă rog să-mi permiteţi să spun eu primele cuvinte.

— Vitea, ascultă-l! l-a sfătuit Alexandra Olegovna.

Rebrov şi-a plecat capul.

— Prieteni, a început să vorbească Ştaube, astăzi este o seară cu adevărat minunată: peste mine, un pensionar de rând, fost ministru al construcţiilor de maşini de mărime medie, din falnicele timpuri de stagnare, a căzut o tonă întreagă de fericire. Pentru un bătrân, tovarăşi, asta e prea de tot!

Toţi au izbucnit în râs.

— Păi, e adevărat, gândiţi-vă şi voi! Ar fi trebuit ca acum să stau la mine, pe Kutuzovskaia, cu femeia de serviciu, Maria Mihailovna, să mănânc încet şi să mă uit la televizor. La ora douăsprezece, am fi băut câte un pahar

de şampanie (încălzită, ca să nu răcească gâtul), iar la ora unu eu deja aş fi sforăit...

— Permiteţi-mi să vă întreb, Henrich Ivanîci, dar colegii de serviciu? Dar prietenii din timpul tinereţii?

— A-a-a, unii nu mai sunt, iar alţii sunt departe. Şi, ştiţi, Alexandra Olegovna, în tinereţe am avut doar trei prieteni adevăraţi: unul a murit în război, al doilea – în timpul interogatoriilor lui Beria, iar al treilea a murit cu doi ani în urmă – a făcut infarct. Dar acum nu despre asta este vorba. Ci despre faptul că un loc sfânt niciodată nu poate fi gol. Şi acum voi trece la partea principală a discursului meu. Alexandra Olegovna, vă mulţumim pentru fiul dumneavoastră. Vă mulţumesc personal, dar şi în numele întregului minister al construcţiilor de maşini de mărime medie. Eu nu-mi amintesc de vreun colaborator mai de treabă, mai cinstit, mai profesionist, din generaţia tânără. Şi vă voi spune cât se poate de direct: dacă cu patru ani în urmă gorbacioviştii nu m-ar fi trimis la pensie, acum Victor ar fi fost cu siguranţă ajutorul meu principal. Fără nici o îndoială! Deşi, sunt sigur, că el şi fără mine va ajunge până în vârf! Are toate calităţile necesare...

— Henrich Ivanîci, a dat din cap Rebrov, de ce atâtea despre mine...

— Iar tu să taci! Nu-i vorba de tine.

— Atunci tac!

Toţi au râs.

— E vorba, tovarăşi, de minunata Alexandra Olegovna Rebrova, care a venit la noi în vizită din Saratov, exact de Anul Nou! Nimeni nu ne-a mai făcut de mult un asemenea cadou! Cu prilejul ăsta, primul toast este pentru sănătatea Alexandrei Olegovna!

Toţi au ciocnit cu paharul Alexandrei Olegovna şi au băut.

— Vai, ce vin extraordinar! a pus bătrânica pe masă cu atenție paharul pe jumătate gol. Dar mâncarea, mă gândesc, e și mai bună!

— Prieteni, vă rog! îi invită Ștaube, în timp ce-și băga colțul șervețelului sub gulerul cămășii. Suntem cu toții foarte flămânzi!

Un timp au mâncat în tăcere.

— Alexandra Olegovna, dar e adevărat că dumneavoastră ați alergat peste Volga, pe gheață? a întrebat Serioja.

— Peste Ural, Seriojenca, a zâmbit bătrânica.

— Și erau crăpături?

— Erau. Și sub picioarele mele gheața se fisura. Eu am trecut, iar a doua zi gheața a luat-o la vale!

— Când se întâmpla asta? a întrebat Olga.

— În '44. Înainte de asta, am sărbătorit la mine ziua de naștere. Am stat mult după miezul nopții, așa că m-am trezit mai târziu cu jumătate de oră și am pierdut autobuzul, care ne ducea în cealaltă parte a Uralului, peste pod. Iar pe timpurile acelea, Serioja, la toate întreprinderile funcționa regula celor douăzeci de minute: dacă omul întârzia mai mult de douăzeci de minute – era arestat și judecat. Așa că eu am alergat pe de-a dreptul, fiindcă nu voiam deloc să primesc, la douăzeci și șase de ani, a doua condamnare.

— Douăzeci și șase? Atât am eu acum! a spus Olga. Și ce fel de întreprindere era aceea?

— Spital.

— Și pentru ce ați primit prima condamnare? a întrebat Serioja.

— Prieteni! zise Ștaube ridicând paharul. Printre noi se află un om cu o soartă extraordinară! Cine vrea ca Alexandra Olegovna să ne povestească biografia sa – rog să ridice paharul!

— Vai de mine, Dumnezeule, autobiografia! a izbucnit în râs bătrânica, ciocnind paharul cu toţi cei de la masă. Eu, pe bune, nu sunt pregătită pentru aşa ceva!

— Vă rugăm, vă rugăm!

— Vă rugăm!

— Mamă, povesteşte.

— Ei... atunci mai întâi să beau, pentru îndrăzneală! Ei îşi băură paharele.

— Ce să vă spun, dragii mei? începu Alexandra Olegovna ştergându-şi buzele cu şerveţelul. În viaţa mea am întâmpinat multe greutăţi. De fapt, asta e puţin spus. Au fost serpentine după serpentine. Zigzaguri după zigzaguri. M-am născut în anul 1918, în Moscova, în familia locotenentului armatei ţariste, Oleg Borisovici Rebrov. Pe tata îl cunosc numai din fotografii, din povestirile mamei şi ale fratelui mai mare. El a fost împuşcat de bolşevici când eu aveam doar trei luni. Mama mea – Lidia Nicolaevna Gorskaia – era fiica unui medic oculist foarte cunoscut, profesorul Nicolai Valerianovici Gorsky, datorită căruia familia noastră a putut să reziste în anii comunismului militar. I-a lecuit pe Sverdlov, Troţki, Kalinin, Krupskaia. Îi ajuta să vadă cu alţi ochi duşmanul de clasă. Pentru asta, ei ne dădeau produse şi ne-au lăsat chiar şi casa de pe Povarskaia, stradă pe care mai târziu au renumit-o cu numele unui bandit oarecare, Vorovsky[21]. Bu-u-un nume! Bunicul a murit în anul 1925 şi pe noi ne-au alungat imediat după asta în stradă. Fratele meu, Alioşa, a fugit la Paris pe la graniţa cu Polonia. Iar pe noi ne-a găzduit un coleg de serviciu de-al tatălui, care, la timpul său, trecuse de partea bolşevicilor, devenind specialistul lor militar. În scurt timp, i-a cerut repede mamei mâna şi s-au căsătorit. Din câte îmi amintesc, mama nu-l iubea pe Ivan Ivanovici, deşi el o iubea foarte tare şi se

[21] *Povar* – „bucătar", *vor* – „hoţ".

purta cu mine cu multă afecţiune. Totul a fost în regulă până în 1938: eu am intrat la medicină, am învăţat trei ani, mama făcea traduceri, tatăl vitreg muncea la Marele Stat Major. Pe 3 mai m-am întors acasă de la institut şi am văzut cum enkavediştii[22] umblau prin lucrurile noastre. Toate cărţile erau aruncate pe podea, şi băieţii ăştia bravi umblau pe ele ca pe un covor. Ei m-au anunţat că tatăl meu vitreg este arestat. Eu am întrebat: dar unde e mama? Ei mi-au spus că mama s-a emoţionat foarte tare în timpul arestării lui Ivan Ivanovici, i s-a făcut rău şi ei au chemat o ambulanţă, care a venit şi a luat-o de aici. În realitate, unul dintre aceşti nemernici a găsit medalionul mamei în care păstra o şuviţă de păr de-a lui tata. A scos şuviţa din medalion şi a aruncat-o pe jos. Iar mamei i-a spus: păstrezi fel de fel de căcaturi. Ea i-a dat o palmă, iar el a lovit-o cu patul armei în tâmplă. Când am ajuns la spitalul Sklifosovsky, mama era deja pe moarte. Îşi pierdea cunoştinţa foarte des. Oasele de la tâmplă îi erau zdrobite. A fost luată să fie operată, dar a murit pe masa de operaţie. „Pierderea cunoştinţei, care a dus la cădere, traumă a craniului." Aşa scria în certificatul de deces. Iată, dragii mei. Am îngropat-o pe mama. Pe mine m-au exmatriculat de la institut. Imediat după înmormântare, au apărut şeful de scară şi poliţistul de sector, mi-au arătat hotărârea despre „mărirea numărului locatarilor dintr-un apartament". La mine a fost repartizată familia unui îngrijitor de sobe. Prietenii mă sfătuiau insistent să plec din Moscova. Eu nu i-am ascultat. Pe 6 iunie au venit după mine. Lubianka. M-au chinuit o lună. N-am semnat nimic. Articolul 58, punctul 11. 10 ani. Apoi – călătoria din Stolîpin până la Kotlas. Schimbarea destinaţiei. Ne-au dus imediat la baie, iar acolo, într-o antecameră, atârna o oglindă veche, mare. Toţi s-au aruncat

[22] De la NKVD, Direcţia Principală a Securităţii Statului, urmaşa OGPU şi CEKA ca poliţie secretă a Uniunii Sovietice.

spre ea, şi eu la fel. Şi ce să văd. O grămadă de femei goale, feţe sleite de puteri, toate se împing, iar eu nu mă pot găsi nicicum, nu mă găsesc şi gata! Şi deodată am văzut-o pe mama mea. Ea se uita la mine din această oglindă. Mi-am trecut mâna peste faţă – ea, la fel. Mi-am atins părul şi ea făcu la fel. De atunci, încerc să nu mă privesc în oglinzi. Apoi – lagărul. La început era foarte, foarte greu, pur şi simplu îmi dădeam sufletul la muncile obşteşti. Şi odată, când eram în sala de mese, a venit la mine prietenul tatălui meu, Serghei Apollinarievici Boldin, fost medic de divizie. El m-a angajat ca soră medicală la infirmerie, salvându-mă de la moarte. Iar peste vreo trei ani am avut un noroc incredibil: mi-au revizuit dosarul şi am fost eliberată „pentru lipsa de conţinut a crimei"! Au mai eliberat vreo douăzeci de oameni din tot lagărul. Asta se întâmpla după împuşcarea lui Ejov şi după venirea la putere a lui Beria. Mergeam spre Moscova şi ne rugam pentru sănătatea lui Beria. Cu toate acestea nu mi s-a dat reşedinţă în Moscova. N-aveam unde să trăiesc şi mai ales n-aveam din ce să trăiesc. M-am dus în Guriev, la mătuşa Veronica care era chirurg la spital. M-a luat să lucrez cu ea, ca asistentă. Aşa am trăit războiul, în prăfuitul Guriev. Mă întreţineam cu intelectualitatea deportată acolo, cu cazacii şi cu cazahii. Acolo era mult peşte, dar puţină făină. Mâncam icre cu lingura, visând la pâine. Mâncam carne de cămilă.

— Şi-i gustoasă? a întrebat Serioja.

— Nu ţin minte. Atunci mi-era indiferent. S-a terminat războiul, s-a întors de pe front Valentin, fiul mătuşii Veronica. Ne-am îndrăgostit imediat unul de celălalt şi în scurt timp ne-am căsătorit. Viaţa de familie n-a durat prea mult: pe 9 noiembrie 1948, am fost din nou arestată. Apoi l-au arestat pe Valentin. Eu eram gravidă în şase luni şi de data asta nu m-am mai ţinut atât de tare – am semnat totul. Toate tâmpeniile lor. În general, a doua oară

e foarte greu. Foarte, foarte greu. Îmi făceam griji pentru copil, dar, din păcate, a fost degeaba: s-a născut mort. Apoi, lagărul din Mordovia. Şi din nou mi-a surâs norocul: m-am angajat la o fabrică de confecţii. Mda. Acum se scrie foarte mult despre lagăre, există, evident, publicaţii deosebit de adecvate, dar eu am să vă spun un lucru: să-ţi imaginezi viaţa de lagăr este imposibil. Din cauza asta, mie nu-mi place să povestesc despre lagăr. Nu fiindcă nu mi-ar fi comod sau mi-ar fi prea dureros să-mi amintesc despre asta, nu. Pur şi simplu, nu are sens. M-au eliberat în toamna anului 1954. M-am întors la Guriev. Am dormit zile întregi. Apoi am început să mă pregătesc pentru plecarea la Igarca, unde era, într-un lagăr, Valentin. Mătuşă-mea a cumpărat din piaţă nisetru afumat, icre negre tescuite, miere, nuci, a copt franzele. Ei, şi spre seară, pe când aşezam toate astea în rucsac, auzim deodată bătăi în uşă. Mătuşă-mea s-a dus să deschidă şi nu s-a mai întors. Am strigat-o, dar nu mi-a răspuns. Mă ridic, mă duc după ea. Şi atunci îi văd – stăteau îmbrăţişaţi, ea şi cu Valentin. S-a dovedit că noi am fost eliberaţi în aceeaşi zi... Alexandra Olegovna şi-a şters lacrimile care au podidit-o, a oftat şi a încheiat pe un ton vesel:

— Iar peste un an, s-a născut, iată, acest tânăr!

— Da! a clătinat din cap Ştaube. Acum ştiu cui îi seamănă Victor în consecvenţă.

— Henrich Ivanovici, dumneavoastră nu l-aţi cunoscut pe tatăl lui Victor! l-a ameninţat cu degetul arătător Alexandra Olegovna. Nu trageţi concluzii pripite!

Toţi au râs.

— Haideţi să bem în cinstea familiei Rebrov! Propuse Olga ridicând paharul. Nişte eroi adevăraţi! Eu v-am ascultat şi... pur şi simplu... nu ştiu ce să spun! Sunteţi o eroină, Alexandra Olegovna! Să vă dea Dumnezeu sănătate!

— Îţi mulţumesc, draga mea! zise bătrânica şi bău din vin. În realitate, în Rusia, există milioane de oameni cu destine asemănătoare. În cazul meu, totul s-a terminat până la urmă cu bine.

— Multe, foarte multe vieţi frânte, ratate, supuse în mod abuziv la represiuni! a oftat Ştaube: Dar dacă e vorba de NKVD, ei bine, păi acolo n-au muncit doar nişte netrebnici. Au fost acolo şi oameni cinstiţi.

— Eu d-ăştia n-am întâlnit, a spus încet Alexandra Olegovna.

— E deja douăsprezece fără un sfert! a strigat Serioja, uitându-se la ceas.

— Şampania! Unde-i şampania?

— Trebuie să pornim şi televizorul!

— Aşa de repede!

— Prieteni, nu vă panicaţi, nu vă panicaţi! zise Rebrov şi se ridică în picioare, apropiindu-se de Alexandra Olegovna. Mamă, noi avem pentru tine un cadou, pe care tu trebuie să reuşeşti să-l primeşti în anul de care ne despărţim, 1990.

— Ce cadou să fie?

— Asta e ceva foarte serios, Alexandra Olegovna! zise Olga ridicându-se. Trebuie să reuşim!

Rebrov se postă în spatele bătrânei şi spuse:

— Fără agitaţie! Mamă, închide ochii!

Bătrânica a închis ochii. Olga a apucat-o de mâna stângă, Rebrov – de mâna dreaptă. Rebrov a scos din buzunar ştrangulatorul, i-a pus Alexandrei Olegovna ştreangul de gât.

— Numai să nu mă gâdilaţi! a izbucnit ea în râs.

— Hop! a comandat Rebrov, strângând repede ştreangul.

Alexandra Olegovna a început să se zvârcolească haotic, horcăind.

— Mâinile, mâinile! a bombănit Rebrov.

Olga şi Ştaube o ţineau strâns pe bătrână. Capul ei tremura des şi mărunt, piciorul drept se zbătea de piciorul scaunului. Vesela a început să clincăne şi un pahar a căzut pe masă.

— Ţineţi! a şoptit Rebrov.

Loviturile picioarelor au început să slăbească. Alexandra Olegovna s-a băşit. Corpul ei a început să tremure, apoi spasmele au slăbit. Peste câteva minute, Rebrov a dat drumu' la ştreang.

— 18 şi 6, a zâmbit Serioja. Acolo sunt hârtii mototolite, pe urşi. Şi mai e şi o chiflă.

— Nasol cu bătrânica..., s-a strâmbat Ştaube.

Rebrov i-a scos ştreangul de pe gât. Au aşezat cadavrul pe podea.

— Aşa. Acum rog un minut de atenţie, s-a îndreptat Rebrov. În primul rând să vă îmbrăcaţi cu alte haine. În al doilea rând, să nu uitaţi de distribuirea muncii, să nu ne încurcăm unul pe altul. În al treilea rând, domnilor – de exactitatea, profesionismul şi calmul din acţiunea de astăzi depinde totul. Străduiţi-vă să înţelegeţi asta. Deocamdată totul decurge conform planului, suntem pe calea cea bună, împrejurările ne sunt favorabile. N-avem dreptul să greşim. Mişcaţi-vă.

În halate albe, şi-au pus mănuşi de cauciuc, au cărat cadavrul în baia spaţioasă şi s-au încuiat acolo. Aici totul era pregătit pentru lucru: instrumentele, vesela, dispozitivele. Au dezbrăcat cadavrul. Chiloţii albaştri, lungi, ai Alexandrei Olegovna erau mînjiţi de căcat proaspăt.

— Nu numai că s-a băşit... a zâmbit Serioja.

Rebrov şi Olga au legat picioarele cadavrului şi, cu ajutorul lui Ştaube, l-au spânzurat cu capul în jos, pe un cârlig fixat pe tavan, deasupra căzii. Serioja a pus în cadă un bidon de zece litri. Rebrov a pornit fierăstrăul

electric, a tăiat capul cadavrului, i-a dat drumu' în pachetul de celofan pregătit de Olga. Sângele curgea din gât în bidon.

— Olga Vladimirovna, Serioja, a bălmăjit Rebrov, aranjând mai bine bidonul, ardeţi în cămin hainele şi lucrurile. Lăsaţi documentele pe masa mea. Peste jumătate de oră vă aştept aici.

Olga şi Serioja au ieşit, luând cu ei hainele bătrânei.

— Aşa. Capul!

Rebrov s-a întors spre Ştaube. Acesta i-a întins pachetul. Rebrov a scos capul, l-a aşezat pe o farfurie emailată, a pornit fierăstrăul electric şi i-a tăiat capul în două. Ştaube a luat jumătate de cap, l-a pus pe laminorul de tablă al teascului, a apăsat pe butonul roşu. Teascul a început să funcţioneze şi a început să apese încet pe jumătatea de cap, zdrobind-o. Ştaube a pus bidonul de trei litri sub uluc. Lichidul strâns sub teasc a început să curgă în bidon. Rebrov a scuturat rămăşiţele într-o căldare şi a pus pe tabla teascului cealaltă jumătate a capului. Teascul a strivit-o, lichidul a curs în bidon. Rebrov a scuturat rămăşiţele în căldare. Peste jumătate de oră au intrat Olga şi Serioja. Aproape tot sângele din cadavru era scurs în bidon. Rebrov a luat cuţitul electric, a tăiat o bucată dintr-o fesă şi i-a dat-o Olgăi. Aceasta a pus-o imediat în maşina electrică de tocat carne, care a transformat-o în tocătură. Tocătura a căzut în pâlnia aparatului de făcut suc, care a stors-o şi sucul rezultat a curs într-un bidon de zece litri. Rebrov a tăiat o altă bucată şi i-a transmis-o Olgăi. Serioja avea grijă de maşina electrică de tocat carne, Ştaube – de aparatul de făcut suc. În mai puţin de trei ore carnea şi măruntaiele cadavrului fuseseră prelucrate. Rebrov a tăiat scheletul în părticele mici, pe care Olga şi Ştaube l-au dat prin teasc. Când totul a fost gata, au turnat sucul şi sângele într-un bac de treizeci de litri, pe care l-au dus în sufragerie. Apoi au

spălat cu multă atenţie baia, vasele, instrumentele şi dispozitivele. Au aruncat rămăşiţele sub merii din grădină şi le-au acoperit cu zăpadă. Apoi s-au îmbrăcat cu toţii în alte haine şi s-au adunat în sufragerie. Rebrov s-a apropiat de bac, a deschis capacul:

— Douăzeci şi opt de litri. Dumneavoastră aţi avut dreptate, Henrich Ivanîci.

— Am ochiul format, a râs Ştaube, aşezându-se la masă şi turnându-şi un pahar cu vodcă.

— Vai, ce-am obosit! Olga s-a lăsat pe covor, lângă bac. Au trecut deja patru ore? Haideţi, măcar şampanie să bem.

— Trebuie mai întâi să turnăm asta, abia apoi să bem şampanie. Serioja! Adu geamantanul.

Serioja a adus geamantanul cafeniu cu colţurile de metal şi l-a aşezat lângă bac. Rebrov a descuiat cu o cheie mică lacătul stâng al geamantanului şi l-a tras încet: lacătul s-a dovedit a fi un dop masiv de cauciuc. Serioja a pus în orificiu o pâlnie largă. Rebrov şi Ştaube au ridicat bacul şi au turnat conţinutul lui în geamantan.

Rebrov a pus dopul la loc şi a încuiat geamantanul, zicând:

— Uite-aşa, acum putem să bem şi şampanie...

Ştaube a deschis o sticlă de şampanie, a umplut patru pahare.

Olga a luat paharul, şi a privit prin el la lumânări:

— Pentru prima oară în viaţă n-am sărbătorit Anul Nou!

— Şi eu la fel! zise Serioja şi bău din pahar.

— Felicitări, prieteni! a zâmbit obosit Rebrov. Acum avem o mamă lichidă.

— La Mulţi Ani!

— Ura!

Ei au ciocnit paharele şi au băut.

— Cine vrea carne de oaie? a întrebat Olga.

Serioja şi Ştaube au ridicat mâinile.

— Eu parcă m-aş duce la culcare, zise Rebrov frecându-şi tâmplele.

— Du-te, Vitea! Eşti cam palid, pari foarte obosit.

— Se pare că aţi avut emoţii mari!

— Da... cu toţii, parcă. Şi inima mă înjunghie!

El a luat o mandarină, s-a uitat la ea şi a pus-o la loc.

– Pe mama lichidă, zise Rebrov, în subsolul mic. Şi noapte bună tuturor!

El a ieşit.

— Băieţi, haideţi în camera cu cămin, a propus Olga, că aici e destul de răcoare. Vom încălzi carnea de oaie la foc, ne vom întinde pe blănuri.

— Nu e o idee de neglijat, a spus Ştaube, turnând şampanie în pahare – doar că eu mai întâi o voi duce pe mama lichidă.

— Reuşiţi s-o căraţi singur?

— Eu, porumbiţo, pot să vă duc în braţe până la postul de la intrare şi înapoi! a exclamat supărat Ştaube.

— Serios?

Ştaube a aruncat în foc o coastă, şi-a lins degetele şi s-a întins spre sticla de vodcă:

— Olenika, eu mai torn câte un pahar!

— N-avem nimic împotrivă.

Olga stătea întinsă pe o piele de urs şi mânca o pară. Serioja dormea pe divan, acoperit cu un pled.

— Şi oamenii aceştia ar trebui înţeleşi, zise Ştaube şi îi întinse Olgăi paharul. Ce-i asta? Au muncit cinstit, au supraîmplinit planul, au trăit mai mult flămânzi, au apărat Patria, iar după asta li se spune: viaţa voastră, cretinilor, e o greşeală, voi n-aţi construit viitorul luminos, ci un lăgherel stalinist de-ampulii, care se numeşte Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste! Cu ocazia asta, futu-vă muma-n cur, urmaşii recunoscători vă felicită!

El a râgâit, a băut şi apoi şi-a şters buzele cu prosopul.

— Nu ştiu! Olga sorbi din pahar şi muşcă din pară. Mi-a povestit Inka Baseaeva cum pe ea şi pe două prietene de-ale ei le-au dus la vila Comitetului Central. Şi ştiţi cu ce s-a terminat istoria asta?

— Cu ce?

— Cu un cadavru. Antrenorul principal al echipei de gimnastică Spartak a luat-o pe amanta sa, Innocika, şi pe două prietene de-ale ei. Şi s-au dus la vila vicelui Comitetului Central. Acolo mai era vicele lui Teajelnikov şi încă o pulă din CC al VLKSM[23]. Au băut, au mâncat, apoi au început să se fută la baie. Şi pula aia comsomolistă a înecat o fată cu spermă. Până la moarte. Iar apoi...

— Sriz forpi spre iaşcenkovoie! Există aparatcici partinici[24], dar sunt şi comunişti de rând, ce pula mea nu-i clar aici?! Doar şi Elţîn a fost comunist!

— Mie nu-mi place Elţîn. Are o faţă aşa grea...

— Important e ca omul să-şi facă treaba. Pentru un comunist cinstit, asta înseamnă să te gândeşti la nevoile poporului, să ajuţi ca industria şi agricultura ţării să-şi revină, să ai grijă de cei săraci. Iar pentru aparatcicii partinici, importante sunt cariera, puterea, linguşeala! El, pupincuristul, e gata să intre ca un vierme în curul şefului şi să-i iasă pe gură! Ăştia trebuie terminaţi ca nişte lindini. Iar un comunist cinstit nu încurcă pe nimeni. Nici chiar pe particulari.

— Tatăl meu a fost un comunist cinstit. Olga şi-a scos o ţigară şi a aprins-o. A tot luptat cu conducătorii de partid. A avut parte de două mustrări aspre şi de două infarcte.

— Sau, iată, se spune: Stalin, Stalin! Un răufăcător şi un criminal! Dar au uitat faptul că el a transformat ţara

---

[23] Abreviere de la *Vsezoiuznii Leninskii Komunisticiskii Soiuz Molodioji* (Uniunea Tineretului Comunist Leninist din Uniunea Sovietică, numită şi Komsomol).

[24] Aparatcici partinici – tehnocraţi ai Partidului Comunist.

din una agricolă în una industrială. Cultul personalității!? O pulă, cui îi trebuie asta? Dar pentru bulangiii noştri, disciplina e necesară, aşa cum sunt necesare hamurile pentru un cal turbat! Fără disciplină, iată ce fac ei: omoară, incendiază, fac racket[25]. El le-ar fi arătat lor racket! Ar fi organizat, în pula mea, un asemenea racket, că s-ar fi pişat şi s-ar fi căcat pe ei de frică, n-ar mai fi respirat de frică, în pizda mamei lor! Ar fi racketuit în Siberia, la tăiat pădurea!

— Şi tatăl meu îl respecta pe Stalin, dar nu pentru industrializarea țării, ci pentru Marele Război pentru Apărarea Patriei...

— Pentru război?! Dar pentru asta ar fi trebuit fiert de viu şi aruncat la câini! El, dobitocul şi cretinul, a decapitat armata, i-a împuşcat pe Tuhacevski şi pe Iakir, i-a băgat în puşcărie pe comandanții cinstiți! Şi-a apropiat tâmpiți din ăştia, cum e Mehlis! Le-a permis nemților să ne bombardeze, în pulă, toată aviația într-o singură zi!

Olga a tresărit, țigara i-a căzut dintre degete. Ea şi-a acoperit fața cu mâinile şi-a început să plângă cu sughițuri:

— Ce? Ce s-a întâmplat? s-a aplecat deasupra ei Ştaube.

— Nu vreau eu... nu vreau... *juoc*..., a gemut ea.

— Dar lăsați, el şi-a pus mâna pe umărul ei, să vă fie frică? Dumneavoastră?

— Mie nu mi-e frică! Eu nu vreau să i se întâmple Ninei!

Ştaube a oftat, a ridicat țigara şi a aruncat-o în foc:

— Olga Vladimirovna, Nina e un om pregătit. Căci Sokolov nu e mai bun, nu-i aşa?

— Eu nu vreau... nu vreau! gemea Olga.

---

[25] Racketul e un fel de recuperator.

— *Juocul* n-a fost inventat ieri, ce să ne chinuim acum? Mai bine mai beţi un pic şi alungaţi tristeţea şi dorul. Noi n-avem cum... fără anestezie.

El a turnat în pahare ce mai rămăsese în sticla de vodcă, a dus gâtul sticlei la buze şi a suflat. Sticla i-a răspuns cu un sunet prelung.

A trecut o săptămână pentru pregătirea Acţiunii Nr. 3. Pe 8 ianuarie, la ora 9,12 de dimineaţă, s-au adunat toţi în biroul lui Rebrov.

— Vă rog pe toţi să vă fixaţi acum ceasurile la ora 11 şi 28 de minute.

El a aşteptat până ce Ştaube, Olga şi Serioja şi-au mutat acele ceasurilor de mână şi a continuat:

— Aşadar, Acţiunea Nr. 3. De derularea ei depinde viitorul nostru. Nu avem dreptul să cedăm. Nu mai avem dreptul la ezitare, neprofesionalism, laşitate. La 12,10 vom intra în minister. La 12,30 trebuie să ieşim de acolo cu rezultatul. La 12,45 – fabrica. Partea următoare a graficului va depinde de condiţiile ulterioare. Sunt întrebări?

— Pot s-o duc eu? a întrebat Serioja.

— Nu se poate, răspunse scurt Rebrov şi se ridică. Ei, să mergem!

— Cu Dumnezeu înainte, a bălmăjit Ştaube.

Au coborât, s-au îmbrăcat şi au ieşit din casă.

— Iar se topeşte..., Olga s-a uitat cu ochii mijiţi la soarele palid.

— Acum ar fi fain să facem un om de zăpadă, a spus Serioja.

— Oamenii de zăpadă... mai pe urmă au să cadă..., a rostit, abătut, Ştaube.

Au urcat în maşină şi au plecat. La 12:02 Rebrov a întors de pe centura Sadovaia spre Malaia Bronnaia, au intrat în curtea blocului Nr. 8 şi-a oprit motorul.

— Henrich Ivanovici, dumneavoastră – al treilea, a spus Rebrov, luându-i lui Ştaube diplomatul.

— Ţin minte foarte bine! i-a răspuns iritat Ştaube.

— Ei, şi dacă te-mpiedici de careva...! Olga i-a tras una lui Serioja peste şapcă. Să respiri regulat şi să nu te pierzi de mama. Că altfel te omor!

Au ieşit din maşină şi au pornit pe strada Joltovsky. Au făcut dreapta şi au ajuns la clădirea Ministerului de Afaceri Speciale. Rebrov s-a apropiat de o uşă masivă, a tras de clanţă şi-a intrat. Era îmbrăcat într-un cojoc scurt, cenuşiu, o şapcă din pui de ren şi un fular gros, gri-deschis; în mâna stângă ducea un diplomat negru. După el a intrat Olga, îmbrăcată într-un palton albastru, lung şi umflat, cu o gentuţă de damă pe umăr. În urma ei venea, sprijinindu-se în baston, Ştaube. Era îmbrăcat în uniforma de iarnă a locotenentului forţelor armate inginereşti, cu o geantă cafenie în mână. După el urma Serioja, îmbrăcat în hainele lui obişnuite. Trecură de tambur şi ajunseră într-un vestibul spaţios cu coloane de marmură. În dreapta stătea, într-un cabinet de sticlă, portarul de serviciu. Pe lângă scara largă, principală, se plimba un miliţian. În hol, mai erau câţiva oameni.

— Ei, ce-ai rămas cu gura căscată? Ştaube s-a întors spre Serioja. M-ai tot întrebat de minister! Iată ăsta-i ministerul bunicului!

Ei s-au apropiat de portar. Rebrov i-a dat portarului paşaportul lui şi al Olgăi:

— La Zlotnikov!

Portarul le-a scris două permise.

— Iar noi – la Nicolai Nicolaevici Artamonov, vechiul meu prieten! zise Ştaube şi-i întinse paşaportul său. N-am reuşit să ies bine, cu zece ani în urmă, la pensie, că

totul s-a schimbat în ministerul natal. Chiar şi cabinetul de la recepţie! A fost lemnos – a devenit sticlos!

Portarul de serviciu a zâmbit:

— Băieţelul e cu dumneavoastră?

— Cu mine, suvorovistrule[26]!

Portarul a scris permisul de intrare şi i-a dat înapoi paşaportul. Toţi patru s-au dezbrăcat la garderobă fără grabă şi au trecut spre lift, pe lângă miliţian. Când au ajuns în cabina liftului, Rebrov a apăsat pe butonul 2:

— Olga Vladimirovna, doar după „hop"!

Au ajuns la al doilea etaj şi-au pornit pe coridorul larg, cu pereţii căptuşiţi cu lemn de stejar, coridor care se termina într-un hol spaţios. Calea însemnată cu un covor roşu ducea spre uşa principală:

Ministrul Afacerilor Speciale
RADCENKO
Valerii Pavlovici

În hol mai erau încă cinci uşi:

Primul Viceministru
MAZDRIN Iurii Prokofievici

Viceministrul
SMIRNOV Nicolai Igorevici

Viceministrul
ŞUŞANIA Gheorghii Avtandilovici

Viceministrul
NIKULIN Victor Nicolaevici

Viceministrul
BODREAGHIN Mihail Mihailovici

[26] Elev la liceul militar „A.V. Suvorov", cel mai prestigios liceu militar din Rusia.

Rebrov s-a apropiat de uşa biroului lui Nikulin, a deschis-o şi a intrat primul. În antecameră se afla doar secretara.

— Bună ziua, a rostit cu voce tare Rebrov.

— Bună ziua, a răspuns secretara.

Au intrat şi Ştaube, Olga şi Serioja.

— Victor Nicolaevici e înăuntru?

— Aţi fost programaţi? ii cercetă secretara.

Ştaube a zâmbit:

— Hulubaşule, pe vechii prieteni nu-i programezi, dar le faci invitaţie, îi chemi în ospeţie.

— A, m-am lămurit, a zâmbit ea, luând receptorul. Şi cum să vă anunţ?

— Raportaţi „hop", a zis Rebrov, retrăgându-se într-o parte.

Olga a scos din geantă revolverul său cu amortizor şi-a tras de două ori, ţintind direct în capul secretarei. Secretara a căzut pe spate în fotoliu. Rebrov a luat receptorul din mâna ei, l-a pus în furca telefonului, a deschis lada din mijlocul mesei, a găsit cheile şi i le-a aruncat lui Ştaube. Ştaube a încuiat uşa de la intrare. Rebrov a intrat în biroul ajutorului viceministrului. În cabinet era ajutorul viceministrului şi dactilografa.

— Bună ziua, tovarăşi! Hop, a spus Rebrov şi a făcut un pas într-o parte.

Olga a tras repede în capetele celor doi.

Ajutorul viceministrului s-a apucat cu mâinile de faţă, s-a ridicat şi a căzut la podea. Dactilografa gemu şi alunecă de pe scaun. Olga s-a apropiat repede de ei şi a tras din nou. Rebrov a ieşit în sala de la intrare:

— Supravegherea şi presiunea.

Ştaube a deschis uşa biroului principal, permiţându-i lui Rebrov să intre. Rebrov a păşit. Nikulin stătea la birou şi-i dicta ceva stenodactilografei.

— Bună ziua, Victor Nicolaevici. Hop pe ea! a rostit tare Rebrov.

Olga a tras de două ori în capul stenodactilografei. Stenodactilografa a scos un țipăt scurt și-a căzut cu capul pe masă. Nikulin se uita blocat la stenodactilografă.

— Victor Nicolaevici, sunați-l pe Kolosov, spuneți-i că șoferul Iakușev trebuie să urce imediat în sala de așteptare a ministrului, a ordonat Rebrov.

Nikulin se uita în continuare la stenodactilografă. Sângele din capul ciuruit curgea pe masă.

— Ați înțeles ce v-am spus?

Nikulin s-a uitat la Rebrov. Olga a îndreptat revolverul spre el.

— Sună, futu-ți muma-n cur să-ți fut! a rostit printre dinți Ștaube. N-avem de gând să așteptăm!

Nikulin a luat receptorul, a apăsat pe-un buton din selector:

— Boris... Boris Ilici. Da. Aici... ăăă... Găsește-l pe Iakușev, șoferul. Să urce la Valerii Palîci. Da. Urgent. Da.

El a pus receptorul în furcă.

— Acum – o clipă de atenție! Rebrov s-a uitat drept în ochii lui Nikulin. Acum veți merge cu noi la Radcenko și ne veți ajuta într-o treabă simplă. Nu ne va lua mai mult de cincisprezece minute. Viața dumneavoastră depinde de sfârșitul fericit al acestei acțiuni. Pentru asta, Victor Nicolaevici, de la dumneavoastră se cere foarte, foarte puțin: o supunere totală, adaptare la situație și o concentrare mentală minimă. Ați înțeles?

Nikulin se uita la el.

— Ați înțeles? întrebă iarăși Rebrov.

Olga a lipit țeava armei de fruntea lui Nikulin.

— Iar de asta... nu e nevoie, s-a ferit Nikulin. Am înțeles.

— Să mergem, s-a răstit Rebrov.

Nikulin a ieşit de după birou şi s-a îndreptat spre uşă.

— Veţi intra primul. Purtaţi-vă cât mai firesc.

Olga a schimbat încărcătorul şi a băgat revolverul în gentuţă. Ieşiră pe hol. Ştaube a închis uşa şi i-a dat cheile lui Serioja. Din cabinetul lui Smirnov au ieşit doi oameni şi au pornit pe hol, discutând. Nikulin a intrat în sala de aşteptare a ministrului. Rebrov, Ştaube, Olga şi Serioja au intrat după el. În sala de aşteptare erau ajutorul ministrului, secretara şi un vizitator.

— Bună ziua, a spus moale Nikulin.

— Hop! zise Rebrov şi l-a tras pe Nikulin într-o parte.

Olga a tras în capetele celor din sala de aşteptare. Ştaube a închis uşa de la intrare. Rebrov a făcut un semn cu capul spre uşa pe care scria REFERENT. Nikulin a păşit peste picioarele vizitatorului şi s-a apropiat de uşă.

— Stop. Câţi oameni sunt acolo?

— Cinci... nu... şapte, Nikulin se uita la tăbliţă.

— Deschideţi uşa şi rugaţi-i pe trei dintre ei să iasă încoace.

Nikulin a apucat mânerul uşii, l-a tras şi a întredeschis uşa:

— Piotr... Sergheici, puteţi să ieşiţi, vă rog... pentru un minut... şi traducătorii – la fel...

— Iar tu mişcă-ţi fundul, a bălmăjit Olga, luând loc după uşă.

Nikulin s-a retras lângă biroul ajutorului ministrului. Abia reuşind să iasă, referentul a fost împuşcat de Olga în tâmplă. Ea a sărit în dreapta şi a ţintit în capetele traducătorilor care ieşeau după referent. Împingându-i pe cei care cădeau, a alergat în cabinetul referentului şi a deschis focul spre ceilalţi patru colaboratori. Unul dintre ei a reuşit să strige. Olga a schimbat încărcătorul, a doborât-o definitiv pe dactilografa care se zbătea convulsiv şi a ieşit.

— Înainte! i-a făcut Rebrov cu capul lui Nikulin.

Nikulin a intrat în biroul ministrului, despărţit de sala de primire de două uşi masive, din lemn de stejar. În urma lui Nikulin, au intrat Olga, Rebrov şi Ştaube. Radcenko vorbea la telefon, stând la o masă imensă, din lemn roşu.

— Care-i treaba? a întrebat el, acoperind receptorul cu mâna. De ce – fără raport?

— Valerii... Pavlovici... ăăă..., a rostit Nikulin, palid la faţă, şi a căzut în genunchi.

El a început să vomite pe covor. Olga a tras de trei ori în unul dintre cele şase telefoane ale ministrului.

— Ce? Ce? Ce?

Radcenko a aruncat receptorul şi a încercat să se ridice din fotoliul său de piele.

— Calmează-te, Valerii Palîci! a spus Rebrov, dând din cap spre Ştaube. Tovarăşul locotenent vă va lămuri imediat!

Lăsându-şi geanta pe covor, Ştaube s-a apropiat de Radcenko, a scos din buzunarul uniformei un mâner cu două rânduri de crampoane metalice şi l-a lovit pe ministru peste faţă. Radcenko a căzut în fotoliu, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

— Unde-i fundamentul? Ştaube şi-a sprijinit bastonul de birou şi s-a aşezat pe margine. Orel sau Krasnoiarsk?

— Terehova, a bălmăjit Nikulin, ştergându-se la gură.

— Hop, a arătat din cap Rebrov spre Nikulin.

Olga l-a împuşcat în ceafă.

— Orel sau Krasnoiarsk? s-a aplecat Ştaube spre Radcenko, în timp ce acesta se smiorcăia. Îl lovi cu mânerul peste mâinile lipite de faţă.

— Orel... Orel..., a gemut Radcenko.

Din sala de aşteptare a venit în fugă Serioja:

— Bate cineva în uşă!

— Ăsta e Iakuşev!

Rebrov şi Olga au ieşit repede şi s-au întors cu Iakuşev şi cu Leontiev. Iakuşev l-a împins cu ură pe Leontiev. Acesta căzu la pământ, apoi s-a ridicat şi a început să se dezbrace cu mâinile tremurânde.

— Harta e în seiful special de pază? a întrebat Ştaube.

Radcenko a dat încet din cap. A sunat telefonul.

— Căcatul ăsta încă din noiembrie... dobitocul! Iakuşev l-a înghiontit pe Leontiev.

— Câţi kilometri de la Krasnoiarsk?

Ştaube a băgat mânerul în buzunar şi a coborât de pe masă.

— Şaptezeci... a rostit Radcenko.

— În ce direcţie?

— Vest... spre vest...

— Puncte de orientare?

— Eu... n-am fost acolo... nu ţin minte fără hartă..., s-a smiorcăit Radcenko, doar nu trebuie să... mă omorâţi.

— Ei, şi ce mai e pe acolo? Rebrov a deschis diplomatul. Vreun râu? Vreun sat?

— Păi, asta e acolo, pe Ciulîma, după ce treci Acinskul, vine staţia Kozulka, a bălmăjit repede Leontiev, care se dezbrăcase. Apoi o iei la dreapta, mergi, ăăă..., vreo cincizeci de kilometri şi începe Ciulîmul. Mergi nu prea mult prin Ciulîm şi peste un dâmb, acolo...

— Iar Terehov? întrebă Rebrov şi scoase din diplomat un cuţit electric, căutând cu privirea o priză.

— Terehov..., a strâns din umeri Leontiev şi şi-a lins buzele uscate.

Radcenko şi-a luat mâinile de pe faţa plină de sânge şi zise plângând în hohote:

— Tere... hov... Terehov deja... deja...

Rebrov şi Ştaube au schimbat priviri.

— Ah, fute-te-aş! Ştaube plesni bucuros din palme.

— Hop! a comandat Rebrov şi băgă în priză ştecherul cuţitului.

Olga îl împuşcă în cap pe Leontiev. Acesta se prăbuşi pe covor.

Rebrov şi Ştaube l-au întors pe spate. Rebrov a început să taie cu cuţitul electric o bucată din pieptul lui Leontiev.

— Când m-au informat... eu n-am crezut..., plângea cu sughiţuri Radcenko, ştergându-şi faţa cu mâneca, eram sigur... că asta e pur şi simplu o provocare. O provocare... impertinentă...

— Timpul? Rebrov a lăsat bucata tăiată să cadă în pachetul de celofan pregătit de Ştaube.

— 30, răspunse Olga uitându-se la ceas.

— Mai repede! ordonă Rebrov şi puse pachetul în diplomat. Ştaube a scos din geantă o mapă cu documente, a deschis-o în faţa lui Radcenko şi i-a întins un pix:

— Haide!

Radcenko a semnat.

— Da' nu mai stropi, bulangiule! Ştaube îi împinse capul şi aşeză o sugativă peste două picături de sânge care căzuseră pe document.

— Mai repede, mai repede! Rebrov aştepta cu mâna întinsă.

Ştaube i-a dat mapa cu documente. Rebrov a băgat-o în diplomat.

— Hop, hop!

Olga a tras în capul lui Radcenko.

— Pe ieşirea centrală? a întrebat Iakuşev.

— În nici un caz, a răspuns din mers Rebrov.

Ei au trecut prin camera de odihnă a ministrului, au deschis uşa şi au coborât pe scările de rezervă, în curtea interioară a ministerului. Aici erau vreo douăzeci de maşini. Au urcat într-un ZIL[27]-110. Iakuşev a pornit motorul.

---

[27] *Zavod imeni Lihaciova* (Uzina Lihaciov), marcă a camioanelor făcute de această uzină.

— Ai descărcat repede? a întrebat Rebrov.

— Imediat după voi, răspunse Iakuşev şi porni maşina. S-a apropiat de poartă şi a început să claxoneze.

Poarta a început să se deschidă încet.

— Timpul, timpul! s-a agitat Rebrov.

— Reuşim!

Ştaube a scuipat pe mâna mânjită de sânge şi a început s-o şteargă cu o batistă. Au ieşit pe Malaia Bronnaia, au virat pe Sadovoie, au ajuns în bulevardul Maiakovski şi au intrat pe strada Gorki.

— Henrich Ivanîci, daţi-mi segmentul dumneavoastră, l-a rugat Rebrov fără să se întoarcă.

Ştaube a scos din buzunarul uniformei segmentul şi i l-a întins. Rebrov a aşezat segmentul său lângă segmentul lui Ştaube, le-a strâns, unindu-le marginile. Gradaţiile roşii au coincis la 8,3, alea negre – la 8,7. Rebrov s-a uitat la ceas, a socotit ceva la microcalculator şi a deplasat dinţii segmentelor:

— 27, 10, 6.

— Ei, Slavă Domnului că a ieşit aşa! exclamă Ştaube şi-i luă din mână segmentul. Dumneavoastră vă aşteptaţi mereu la... rezultate ideale!

— O să vedem noi rezultate ideale când ne-om vedea ceafa! a oftat iritat Rebrov.

— Să aveţi frică de Dumnezeu, Victor Valentinîci!

— Vitea, acolo va fi nevoie de susţinere? întrebă Olga, desfăcându-şi jacheta şi adăugând nişte încărcătoare noi la cartuşiera de la piept.

— Nu.

— Mare atenţie la Sergheev, a spus Iakuşev. El putea să se fi văzut cu Leontiev, la Urengoi. Şi Pavlov – la fel.

— Eu – aşa cum ne-am înţeles? întrebă Serioja în timp ce învârtea un cub Rubik.

— Da, da. Şi încearcă să te porţi cât mai firesc.

La 12:49, s-au apropiat de poarta principală a fabricii Boreț[28]. Iakușev a claxonat. Portarul s-a uitat pe fereastră și imediat dispăru înăuntru. Poarta a început să se deschidă.

— Dacă Șaghin a dat-o la întors, conduci tu mașina! i-a zis Rebrov lui Iakușev.

— Și ZIL-ul?

— Îl conduc eu.

Mașina a intrat în curtea fabricii și s-a oprit în fața secției de turnătorie. Nici nu reușiră bine să iasă din mașină, că de ei s-au apropiat Sergheev, Barmin și Hlebnikov.

— Bună ziua, tovarăși! i-a salutat vioi Sergheev.

— 'Nă ziua, i-a aruncat rece Rebrov și, fără să dea mâna cu el, s-a îndreptat spre intrare.

— Dar de ce... sunteți îmbrăcat atât de subțire? îl întrebă zâmbind stânjenit Sergheev și-l ajută pe Ștaube să iasă din mașină. Așa ați putea foarte ușor să răciți...

— Nu-i nimic, ne vom încălzi imediat, răspunse Ștaube, fără să se uite la el, și-și târî piciorul după Rebrov.

Olga îl strânse în brațe pe Serioja și trecură amândoi pe lângă cei care îi întâmpinaseră. Barmin o luă înaintea lui Rebrov și deschise ușa. Rebrov, Ștaube, Olga și Serioja au intrat într-un coridor larg și murdar. Apoi au trecut pe lângă tambur și au ajuns în secția de turnătorie. O mare parte din cameră era ocupată de un cuptor electric de topit oțelul, lângă care mișunau vreo zece muncitori. Alți cincisprezece oameni stăteau lângă o gaize de doi metri. Rebrov băgă mâinile în buzunarele de la pantaloni, se uită la cuptor și apoi se întoarse spre Sergheev:

— Raportați!

Sergheev își drese glasul.

— Deci, Leonid Iakovlevici, ieri la 12:45, am primit din Republica Federală Germană, 280 de cutii de ace

[28] „Luptătorul".

pentru seringi de unică folosinţă. Câte 22 000 de ace, în fiecare cutie, toate fabricate de compania Braun. Numărul total al acelor primite este de 6 160 000. Noi am organizat imediat desfacerea şi descărcarea acelor în cuptor. S-a descărcat continuu, în trei schimburi, şi am terminat astăzi dimineaţa la orele 9,40. Iar la 10,00 i-am dat drumu' cuptorului. La ora asta, totul este pregătit pentru turnare.

Rebrov s-a uitat la ceas:

— Arătaţi-mi un exemplar de ac.

— Panteleev! a strigat Hlebnikov.

Un muncitor tânăr a adus o cutie goală de carton cu siglele „Braun" şi „Fondul Unional al Copiilor din URSS *V.I. Lenin*". La fundul cutiei, era un ac împachetat. Rebrov a luat cutia, a desigilat acul, i-a scos capacul de plastic şi s-a uitat la el, apoi l-a aruncat în cutie:

— Începeţi.

Sergheev i-a făcut un semn operatorului. A pornit motorul şi cuptorul a început să se aplece încetişor. Celor veniţi le-au împărţit din nou căşti cu apărătoare de sticlă întunecată.

— Acum va curge metalul? l-a întrebat Serioja pe-un muncitor cu mustaţă căruntă, care-l ajuta să-şi pună casca.

— Va curge! a început să râdă muncitorul. Doar că nu metalul, ci oţelul!

— Iar oţelul e mai bun decât metalul?

— Mai bun! zise muncitorul şi puse mâna pe umărul lui Serioja. Priveşte!

S-a auzit o comandă transmisă prin staţia de radio, apoi a răsunat o lovitură şi oţelul a început să curgă în cuva de turnare.

— Ce mişto! a strigat Serioja.

— Vrei să devii oţelar? s-a aplecat spre el muncitorul.

— Vreau!

După ce a curs tot oţelul, cuva s-a apropiat de tipar şi a început turnarea.

— Când va fi gata? a întrebat Rebrov, scoţându-şi casca de protecţie.

— Peste vreo zece ore, i-a răspuns Sergheev, luându-i casca din mână.

Rebrov a dat din cap şi s-a întors spre Hlebnikov:

— Aşadar, tovarăşe secretar! Acum hai să vedem ce facem!

Au ieşit din secţia de turnătorie, au urcat pe scări la etajul I şi au intrat în biroul mare şi spaţios al Secretarului Comitetului de Partid. Pavlov, care stătea la birou, s-a ridicat şi s-a apropiat de Rebrov. Rebrov i-a întins mâna fără a spune o vorbă şi s-a întors către Sergheev:

— Încuiaţi uşa şi trageţi perdelele!

Hohlov a încuiat uşa, iar Barmin a tras perdelele. Sergheev s-a aşezat la masa sa de lucru. Rebrov, Ştaube, Olga, Serioja, Barmin, Hlebnikov, Hohlov, Pavlov, Kozlov, Ghelman şi Vîrin s-au aşezat la masa lungă de conferinţe. Ştaube a deschis geanta, a scos un plic şi i l-a întins lui Sergheev. Sergheev a luat plicul, a extras din el un teanc de dolari:

— 3?

— 3 500, a răspuns Ştaube.

— E o plăcere să lucrez cu voi! a râs Sergheev, ascunzând banii în masă.

— Ivan Ivanovici, vă rog insistent să nu întârziaţi! a spus Rebrov.

— Vom reuşi, zise Sergheev uitându-se la ceas. Haide mai întâi să-l ascultăm pe arharovistul[29] tău.

---

[29] Ştrengar, derbedeu, haimana. Iniţial, aşa erau numiţi colaboratorii poliţiei ruse care se evidenţiau prin cruzime şi abuzuri în serviciu. (De la Arharov N.P. – şeful poliţiei din Moscova, sec. XVIII, care a elaborat un sistem de măsuri drastice pentru a reprima criminalitatea din oraş.)

Toţi s-au uitat la Serioja.

— Ridică-te, amice! zise Sergheev în timp ce îşi scoase ochelarii şi începuse să-i şteargă cu un şervеţel. Povesteşte-ne despre aventurile tale!

Serioja s-a ridicat şi, lăsând capul în jos, a început să povestească:

— Păi, eu m-am dus imediat după sunet. Cu tramvaiul. Am ajuns până la Vişneakov, iar de acolo – cu autobuzul. Până la aia... până la staţia de pompare a apei.

— Până la încăperea boilerului, l-a ajutat Rebrov.

— Îhîm. Iar acolo am găsit strada, m-am dus şi am găsit blocul cu numărul şapte. Apoi am bătut la uşă şi am intrat. Mi-a deschis o mătuşică. Şi eu am zis: sunt din partea lui Afanasii Fiodorovici. Iar ea îmi zice: intră. Iar acolo mai era un unchiaş şi o oarecare bunicuţă bătrână. Ea, îîîî, tot timpul plângea. Şi făcea, uite aşa, cu mâinile...

— Mai pe scurt! ordonă Sergheev şi îşi puse ochelarii pe nas.

— Aşa, şi după aia i-am dat geanta. Mătuşicăi. Iar el i-a luat-o. Şi zice: să mergem sub pământ.

— Unde?

— Păi, au ei acolo un subsol. Am coborât cu toţii. Iar acolo erau o baie şi un bazin. Şi diferite camere. Şi mai era acolo un unchiaş, aşa...

— Gârbov?

— Îhî. Şi mai avea un nas, aşa, ei...

— Bătut.

— Îhîm. Şi mai erau acolo încă două mătuşici. Iar unchiaşul ăla de sus i-a întins geanta cocoşatului ăstuia. Iar cocoşatul a scos balticul din geantă şi l-a pus pe talpâcul...

— Cum, el avea pregătit dinainte talpâcul? Sergheev se uită la Ştaube.

Ştaube a lăsat capul în jos.

— Îhîm, dinainte. Era pe masă. Ei, şi a întors pârghia şi a început să curgă în pahar. Iar mătuşica ţinea. Apoi l-au luat şi l-au verificat pe balon.

— Şi cât?

— 7, 8.

Sergheev a oftat:

— Aşa, şi? Mai departe...

— Ei, şi-apoi cocoşatul a început să-l bată pe unchiaşul ăla de sus. Iar unchiaşul s-a aşezat în genunchi şi zicea: *Pastuhov e vinovat*. Şi mătuşica aia, care era cu el, tot în genunchi s-a aşezat. Apoi au început să mă bată pe mine. Şi mă întrebau de Pastuhov şi de... cum îi zice... de laborator.

— Şi tu?

— Păi... eu plângeam.

— Şi ce le-ai spus? a întrebat Pavlov.

— Eu le-am spus că Pastuhov a plecat, iar probele au fost pregătite de Samsikov. Iar ei m-au dezbrăcat şi au început să mă înece în bazin. Iar mătuşicile îi ajutau. Şi eu... ăăă... eu le-am spus.

— Despre Pastuhov?

Serioja a dat din cap. Cei de faţă s-au frământat dezaprobator.

— Lăsaţi emoţiile pentru mai târziu. Sergheev s-a uitat la ceas. Şi? L-ai turnat, deci, pe Pastuhov, şi după aia ce s-a întâmplat?

— Păi, după aia, m-au îmbrăcat, el a numărat banii şi i-a pus în geantă. Iar mătuşa, ei, aia, prima, de sus, a învelit rombul într-un fel de hârtie specială, aşa, şi mi l-a pus în geantă. Iar după asta, gârbovul zice: iată o caramea pentru tine, înainte de a porni la drum. Şi m-a pus să ... ei... să-i sug organul din faţă...

Serioja tăcu.

— Înţeleg, înţeleg – Sergheev s-a uitat din nou la ceas. Deci, l-ai turnat pe Pastuhov, i-ai supt organul din faţă,

ai luat gentuţa şi ai plecat. Aşază-te. Jenea! Du-te, te rog, şi spune-le să spargă cutia de formare. Dar s-o spargă cu multă grijă...

Hohlov s-a ridicat repede de la masă şi a ieşit.

— Uite care-i treaba, prieteni! Sergheev lovi în masă cu palmele. Businessul nostru se încheie aici. Pe viitor nu-mai-do-rim să avem de-a face cu voi. Chiar astăzi îl voi suna pe Pastuhov, chiar acum, îndată ce vă căraţi de aici, voi avea grijă să fie închisă şi nordica. Atât! a spus Sergheev şi s-a ridicat.

— Ivan Ivanovici, dar noi vom compensa, noi... a început Rebrov.

— Gata! Ajunge! a dat din mână Sergheev, îndreptându-se spre ieşire. Luaţi-vă piesa turnată şi dispăreţi.

A ieşit şi administratorii fabricii au început să iasă în urma lui. Ştaube i-a tras o palmă lui Serioja. Serioja începu să plângă.

— Asta e de prisos, a clătinat din cap Pavlov. Cel mai uşor e să baţi un copil. Cine a spus asta? Nu vă amintiţi? Gorki.

S-au întors cu toţii în secţia de turnătorie. Şase muncitori spărgeau cu baroasele cutia de formare, aşezată pe-o platformă de oţel. În scurt timp, cutia de formare a crăpat şi s-a risipit în bucăţi, dezvăluind o substanţă fierbinte şi foarte roşie.

— Raportaţi! a spus Rebrov.

— Aşadar, a tuşit în pumn Sergheev, cu forţele întreprinderii noastre şi cu ajutorul colaboratorilor Muzeului Zoologic de Stat a fost înfăptuită turnarea din oţel inoxidabil a unei piese în forma de larvă de scabie, mărită de 10 000 de ori. Greutatea piesei turnate este de 1 800 de kilograme.

Sergheev i-a făcut lui Kozlov un semn cu capul. Acesta din urmă a desfăcut o foaie şi a început să citească:

— Căpula de scabie (Acarus siro). Femela acarian are 0,3 mm lungime, corp rotunjit, cu picioruşe scurte, înveliş epidermic brăzdat. Masculul acarian e de două ori mai mic. Scabia femelă se hrăneşte cu piele, săpând în stratul ei cornos intrări sinuoase de până la 15 mm lungime, care se observă pe suprafaţa pielii, datorită liniilor cenuşii. Ouăle de 0,1 mm sunt depuse în intrări, deasupra cărora, de obicei, scabia femelă sapă canale pentru ventilare. Larva care iese din ou este lipsită de însemne sexuale şi de ultimele trei segmente ale abdomenului. Toate cele şase picioare ale ei sunt foarte puţin dezvoltate. Larva ajunge la maturitate în două etape, transformându-se mai întâi în protonimfă, apoi – în teleonimfă. Larvele şi protonimfele trăiesc în canalele săpate de femela acarian, hrănindu-se cu rămăşiţele pielii roase şi cu lichidul ţesutului adipos. Ele încă nu pot săpa singure intrări şi ieşiri. Protonimfele se transformă în teleonimfe, care, de obicei noaptea, ies la suprafaţa pielii, când bolnavul în mod normal doarme. O parte dintre ele se transformă aici în masculi acarieni, care se împerechează cu teleonimfele feminine – viitoare purtătoare de ouă. Teleonimfele fecundate intră în piele şi se transformă în femele. Masculul acarian petrece...

— E de-ajuns, l-a întrerupt Rebrov. Haideţi să încărcăm.

Sergheev a făcut un semn cu mâna. Platforma, susţinută cu o macara, a început să se ridice. Muncitorii reuşiseră deja să strângă bucăţelele din cutia de formare şi să taie reţeaua de turnare de pe piesa din oţel, acoperindu-şi feţele cu scuturile.

— Leonid Iakovlevici, am uitat să vă zic! S-a întâmplat o neplăcere cu şoferul, uitasem să vă spun, zise Sergheev pe un ton neliniştit.

— Ce anume?

— Ei au trimis maşina demult, dar şoferului i s-a făcut rău pe neaşteptate: a început să vomite, aproape că şi-a pierdut cunoştinţa. A zis că a mâncat dimineaţa conserve. Aşa că am chemat ambulanţa. Iar pe dumneavoastră o să vă ducă cineva dintre ai noştri – Belkin sau Saşa Egorov.

— Las' că găsim noi un şofer, zise Rebrov şi porni înainte, spre poarta secţiei de turnătorie, care tocmai se deschidea.

— Cum doriţi, a mormăit răutăcios Sergheev.

Macaraua a dus platforma din secţie şi s-a oprit lângă autocamion. Platforma rămase atârnată deasupra benei basculantei.

— Maina! a strigat un muncitor mustăcios şi platforma a fost lăsată în benă.

Iakuşev s-a apropiat de Rebrov.

— Vei conduce MAZ-ul. Tovarăşul colonel îţi va arăta drumul, îi spuse Rebrov.

Iakuşev a dat din cap şi a intrat în cabina automobilului. Ştaube s-a aşezat lângă el.

Rebrov s-a apropiat de ZIL şi s-a aşezat la volan, iar Olga şi Serioja în spate.

— Dar cum să..., s-a încruntat Sergheev, roşu la faţă.

— Uite aşa, tovarăşe Sergheev, zise Rebrov în timp ce lăsa geamul în jos. Ce, tu credeai că toată viaţa am stat în birou?

Hohlov i-a făcut de două ori cu ochiul lui Rebrov. Rebrov a pornit motorul, a întors repede maşina şi s-a îndreptat spre poartă, claxonând. MAZ-ul s-a pornit după el.

— Susţinere, znedoul pe nouă, Serioja să ia soful, a spus Rebrov fără să se întoarcă.

Poarta s-a deschis. Rebrov a întors spre stânga şi a accelerat brusc.

— Ei, ce, am avut dreptate? a râs mulţumit Iakuşev, ieşind pe poartă.

— Ciobani căcaţi la cur! a izbucnit în râs Ştaube. Toţi sunt mânjiţi! Şi Pavlov, şi Sergheev, şi Tolstojopîi[30]! Ce cretini! Nu s-a mai văzut aşa ceva pe faţa pământului!

— Acum e limpede de ce Radcenko le-a lăsat în seiful special de pază.

— Boii dracului! Dobitocii naibii! râdea Ştaube. Barmin se jura pe Dumnezeu că Lebedev nu se va băga la Urengoi! Iar faza cu şoferul! Ce ţăranoi!

La 14,02, MAZ-ul a ajuns la magazinul universal de pe strada Golubinski. O mare mulţime de oameni se înghesuia la uşile magazinelor abia deschise.

— Atenţie, tovarăşi! s-a auzit o voce în megafon. Repet! Coletele cu produse vi se vor elibera doar dacă prezentaţi două documente: unu – certificatul de veteran de război! Şi doi, talonul eliberat de Comitetul executiv al raionului Ceremuşinsk! Dacă lipseşte unul din aceste două documente, coletul nu se va elibera.

— Oare de ce întârzie ăştia...? a căscat Ştaube.

— Ca de obicei, zise Iakuşev şi a înconjurat mulţimea. Apoi a întors maşina şi a dat cu spatele spre poarta curţii interioare a magazinului.

Ştaube a scos un segment şi a mişcat dinţii cu două puncte.

— Dar de unde-s aceste colete?

— Din Republica Federală Germania. Au vrut să le împartă de sărbători, dar după aceea, nu ştiu de ce, au amânat.

— Păi nici nu mă mir, cum să nu le-amâne?! a râs Ştaube.

Iakuşev a claxonat de trei ori şi poarta s-a deschis. Toată curtea interioară a magazinului universal era plină de oameni, care s-au înghesuit, permiţând autocamionului

[30] „Cu fundul mare".

să treacă. MAZ-ul a intrat încet şi s-a oprit lângă o grămadă imensă de unt.

— Haide, acum! i-a spus Ştaube lui Iakuşev.

A ieşit din cabina autocamionului şi a intrat în mulţime.

Basculanta MAZ-ului a început să se ridice. Spre Ştaube au venit două femei de patruzeci şi cinci de ani, gemenele Maşa şi Marina, îmbrăcate în pufoaice gri, basmale albastre şi cizme de cauciuc. Ambele duceau nişte farfurii, pe care se afla câte un pahar cu lichid incolor. Ştaube s-a uitat în ochii femeilor, a luat paharul din farfuria Marinei, l-a dus spre buze şi, cu un gest brusc, l-a vărsat în faţa Maşei. Maşa a ţipat sălbatic şi, acoperindu-şi faţa cu mâinile, se prăbuşi la pământ.

— Uite-aşa, da! strigă Ştaube şi aruncă paharul pe zăpada murdară.

Apoi l-a luat pe celălalt şi l-a mirosit.

— Şi încă ceva pentru curvă, a spus cu voce răguşită un tip plinuţ, aplecându-se deasupra Maşei cu o sticlă de trei litri.

Cineva a scos capacul de cauciuc şi acidul a curs pe capul Maşei, scoţând fum. Marina a fost lovită în cap cu o ţeavă de fier şi a căzut lângă Maşa.

— Uite-aşa, uite-aşa! strigă iar Ştaube, scuipând în pahar şi aruncându-l cu forţă în faţa unui om care stătea pe-aproape. Omul s-a apucat cu mâinile de faţă şi s-a întors. În acest timp, substanţa încinsă, din care ieşeau aburi, a alunecat încet din basculantă în grămada de unt şi a intrat în ea sfârâind.

Ştaube a făcut o mişcare complicată cu mâna.

— Uite-aşa, uite-aşa! strigă el.

Unsprezece oameni au ridicat o dală pătrată de beton şi au aşezat-o peste Maşa şi Marina. Şaisprezece oameni au cărat şi au aşezat peste dala de beton un dulap masiv din material refractar. Pe Ştaube l-au ajutat să urce pe

dulap. El s-a ridicat şi s-a îndreptat, sprijinindu-se în baston. Toţi au amuţit. Ştaube a scos din buzunarul uniformei o hârtie. A desfăcut-o, a privit-o, apoi a mototolit-o şi a aruncat-o...

— Uite-aşa, într-un picior cu proteză! rosti el obosit, sprijinindu-se cu ambele mâini de baston. Ştiţi, nouă ne e greu să ne imaginăm cum ar fi viaţa actuală fără gumă, fără cauciuc. Purtăm impermeabile cauciucate şi galoşi de cauciuc, folosim furtunuri de cauciuc şi costume cauciucate subacvatice. Fără cauciuc ar fi imposibil transportul auto, aviaţia, electrotehnica, construcţia de maşini. Cauciucul înseamnă şine, înseamnă izolarea firelor şi a cablurilor şi alte mii de lucruri de neînlocuit. Din alt punct de vedere – e plină faţa pământului de smoală sintetică. Şi, se pare, una dintre cele mai minunate e smoala ionică schimbătoare sau pur şi simplu smoala ionică, ionitele...

El tăcu, încruntându-se, şi-şi trecu mâna peste faţă.

— Care dintre noi, stând în faţa hărţii, n-a gândit: ce bine ar fi bine să mă duc în Caucaz, în Arctica, în Antarctida, în pustiul Karakum sau, de exemplu, în Köln. Asta, bineînţeles, e foarte interesant. Dar gândiţi-vă puţin la vieţile marilor călători şi veţi realiza că, mult înainte de expediţiile lor pe tărâmuri îndepărtate, ei au călătorit foarte mult prin locurile de baştină. Prin locurile natale unde, la prima vedere, ţi se pare că totul îţi este cunoscut. Întotdeauna se vor găsi multe lucruri noi pentru un cercetător. Cel mai important lucru într-o călătorie e abilitatea de a vedea şi de a observa. De exemplu, nu prea departe de locul ăsta, pe un stâlp din staţia de autobuze, e lipit un anunţ: „Familie tânără închiriază apartament. Oferim plată bună. Garantăm curăţenia şi liniştea. Telefon: 145 18 06." Ei, şi asta mi-a amintit de Dmitrii Ivanovici Mendeleev. Geologia organică – o ştiinţă minunată! Este ca o muncitoare simplă, foarte modestă. Sau de

generalul Karbîşev. Pe neînfricatul general sovietic Karbîşev, fiarele fasciste l-au chinuit între pereţii multor lagăre de concentrare. În noaptea de 18 februarie a anului 1945, fasciştii l-au scos în curtea puşcăriei din lagărul Mauthausen şi l-au udat cu apă, pe un ger de minus douăsprezece grade, până când trupul patriotului sovietic s-a transformat într-un sloi de gheaţă. Sau triasicul târziu, brahiopodele, numărul comunist de inventar... cum, de altfel, şi faptul că pe parcursul apropierii temperaturii oricărui corp de zeroul absolut, schimbarea entropiei lui, odată ce îşi modifică vreo proprietate, tinde tot spre zero. Dar... nu!!! Nu!!! Nu-u-u!!! Poponarii! Nu-u! Ea a fleşcăit! Cu pizda ei puturoasă! Când îi fierbeam de vii pe cei trei copii ai ei! De vii! Asta o consideraţi schimbare, vă întreb? Nu?! Pe voi vă întreb! Aşa se gândeşte o situaţie? Despre copiii fierţi?! Despre fututa asta? Cum? N-aţi auzit? Antonina Lvovna Păduchilat! Şi-a frecat pizda păduchioasă mai întâi pe lângă Harkov! Apoi – înspre Volokolamsk! Apoi – în capitala patriei noastre, în oraşul-erou Moscova! A mâncat căcat vreo douăzeci de ani, în comitetul curvelor, pişorcoaselor, căcăcioaselor, muistelor mame-fiice sovietice! Fututе de trei mii trei sute treizeci şi trei de ori! Răsfututе până la sânge! Ea îşi arăta pizda acră, flocoasă şi viermănoasă! Medaliile, târfa! Ordinele! Titlurile, gradele şi meritele! Respect, în pula mea! Stimă! Dar eu mă piş şi mă cac pe cocoaşa ta! Eu mă piş şi mă cac pe ţâţele tale transpirate! Eu m-am pişat, am futut-o şi m-am căcat pe mă-ta aia cu curu' ud! Eu mă piş şi mă cac pe medalii! Eu mă piş pe copiii fierţi! Mă piş! Mă piş! Mă pi-i-işşş!!!

Ştaube şi-a ascuns cu mâna faţa palidă, a tăcut şi a dat din umeri, apoi a început să vorbească cu jumătate de voce:

— Nici pe el nu-l înţeleg. Nu-l înţeleg deloc. Ei, într-adevăr... Futu-i, s-au înţeles cu stăpânii casei, i-au dat bani arhitectului principal, i-au plătit surorii, au aşezat

cada în bucătărie. Ea a chemat copiii. Nina avea 9 ani, Saşa – 7, Alioşa – 3. Le-au dat să bea kagor[31], i-au spălat şi i-au tuns. El i-a înjunghiat, apoi împreună le-au scos măruntaiele şi i-au dezmembrat, i-au tăiat şi i-au fiert şase ore. Spre dimineaţă erau gata. El a adus străchinile alea soldăţeşti şi au început să toarne, să toarne, să toarne..., au turnat două ceasuri încontinuu, trei sute şaptesprezece străchini. Le-au aşezat, pe lemne, pe verandă şi s-au culcat. La ora unu el a sunat la unitatea militară şi iată că la cină le-au trimis două detaşamente de recruţi. Şi m-am gândit atunci – dacă ea zice că dânsul i-a înjunghiat, iar el zice că i-a fiert de vii, înseamnă că e căcănar. Căcănarul! Căcănarul! Căcănarul! Pulălăul! Deci nu e brădet? Pulălăul! Nu e brădet? Pulălăul! Nu e brădet? Pulălăul! Nu e? Pulălăul!

Ştaube sări jos, pe zăpadă. L-au prins şi l-au ajutat să se ridice. Ştaube şi-a şters faţa transpirată cu şerveţelul:

— Masa.

Au adus-o şi-au acoperit-o cu o faţă de masă albă.

— Cheia.

S-a apropiat o bătrânică, a desfăcut o legătură, a scos din ea cheia şi i-a dat-o lui Ştaube. El a descuiat dulapul masiv din material refractar:

— Scoateţi şi puneţi pe masă.

Oamenii au scos din dulap partea superioară a unui trup de bărbat tăiat cu fierăstrăul şi au pus-o pe masă.

[31] Vin dulce, cu aromă de fructe uscate, fabricat în Republica Moldova; unul dintre cele mai vechi vinuri liturgice preferate de Biserica Ortodoxă.

— În baracă era numit Gundos, a început să povestească Ştaube, uitându-se cu atenţie la faţa palidă a cadavrului. Toată viaţa a suferit de o formă complicată de sinuzită. Daţi-mi o daltă şi un ciocan!

Lui Ştaube i s-a întins imediat o daltă îngustă şi un ciocan de lemn. Cu câteva lovituri de ciocan, Ştaube a spart fosele nazale şi sinusurile cadavrului. Din spărturi a început să curgă încet un puroi verziu.

— Stânga şi dreapta! a spus tare Ştaube.

Din stânga s-a apropiat de masă o fată, din dreaptă a venit un tânăr. Ei s-au dezbrăcat repede până la piele. Aplecându-se deasupra cadavrului, Ştaube a supt puroiul din fosa nazală stângă. S-a apropiat de fată, şi-a lipit buzele de buzele ei şi-a dat drumul puroiului din gura lui, în gura fetei. Apoi, a supt puroiul din fosa nazală dreaptă a cadavrului, s-a apropiat de băiat şi-a dat drumul puroiului din gura lui, în gura băiatului.

— Transmiteţi mai departe, le-a ordonat Ştaube şi a pornit prin mulţime, spre ieşirea de serviciu.

În urma băiatului şi a fatei s-au făcut două rânduri. La ieşire stăteau hamalul şi vânzătoarea... S-au dat la o parte, făcându-i loc lui Ştaube. Acesta a intrat în coridorul semiobscur. Rebrov i-a întins o sticlă cu soluţie de permanganat de potasiu acru. Ştaube a înşfăcat sticla, a tras un gât, şi-a clătit îndelung gura şi a scuipat.

— Nu v-aţi ales funia, a spus Rebrov.

— Eu nu sunt Oleg Popov[32]! a răspuns iritat Ştaube şi, ştergându-se la gură, a pornit pe coridor.

— Eu v-am prevenit, zise Rebrov urmându-l şi îşi scoase o ţigară.

Hamalul şi vânzătoarea au închis uşa cu zăvorul.

— La dreapta, Henrich Ivanîci, a şoptit Rebrov şi intrară amândoi într-o încăpere plină de butoaie cu murături.

---

[32] Cel mai mare om de circ sovietic.

Într-un colţ, stăteau Olga, Serioja şi Iakuşev şi mâncau din două colete deschise.

— În pula mea! făcu Ştaube, aruncând sticla cât colo. Mi-am ars toată gura...

Apoi lovi cu o piatră în capacul unui butoi şi-l dădu la o parte. Scoase o cană cu moare de varză şi bău cu nesaţ. Vânzătoarea a încuiat uşa şi s-a lăsat în genunchi. Hamalul şi-a desfăcut pufoaica şi şi-a ridicat puloverul murdar. Pe abdomenul şi pe pieptul lui se vedeau semnele unor arsuri proaspăt cicatrizate. Vânzătoarea se smiorcăi şi-a începu să plângă încetişor.

— Da... penultima...! Ştaube înşfăcă din mâna lui Serioja o franzelă începută şi muşcă din ea.

— Ce rost are să le mai arăţi acum? a râs Iakuşev spre hamal, molfăind din pâine.

Rebrov se întoarse spre vânzătoare:

— Îmbrăcămintea?

Ea a arătat spre o ladă de lemn din colţul încăperii.

— Henrich Ivanîci, aveţi grijă de îmbrăcăminte, ordonă Rebrov şi-i întinse hamalului 100 de dolari.

Apoi scoase din portofel o bucată de aţă dentară şi se aşeză în genunchi în faţa vânzătoarei. Îi legă un capăt al aţei de cei doi incisivi de sus, iar celălalt capăt – de cei doi incisivi de sus ai săi. Serioja s-a apropiat de ei, a pus în mişcare bila şi i-a dat drumul pe aţa abia vizibilă. Bila s-a rostogolit pe aţă, bâzâind foarte încet.

— Aharan, aharan, aharan, a rostit Rebrov, fără a-şi mişca dinţii.

— Hatara, hatara, hatara, a răspuns vânzătoarea.

Bila s-a rostogolit spre buzele ei, apoi s-a rostogolit înapoi spre buzele lui Rebrov. Ştaube a scos din ladă un vraf de haine, s-a dezbrăcat de uniforma de colonel şi s-a îmbrăcat într-un pulover şi pantaloni de lână.

— Atakah, atakah atakah, a rostit din nou Rebrov.

— Hanaka, hanaka, hanaka, a răspuns vânzătoarea.

Bila s-a rostogolit spre mijlocul aței, apoi s-a rostogolit înapoi spre buzele vânzătoarei. Ştaube a îmbrăcat un cojoc scurt, nişte pâslari şi şi-a pus pe cap o cuşmă cu urechi. Lacătul de la uşă a ţăcănit uşor şi uşa s-a deschis imediat, aruncând-o într-o parte pe vânzătoare. În încăpere au năvălit patru tipi cu arme automate şi cu veste antiglonţ:

— KGB! Toată lumea, culcat! Toţi!

Rebrov, hamalul, Iakuşev şi vânzătoarea s-au aruncat la podea. Ştaube a ridicat mâinile în sus.

— La pământ!

Ştaube fu împins şi căzu, cu piciorul ieşit.

Olga l-a strâns la piept pe Serioja, pişcându-l:

— Scumpilor! Dragilor! Ei ne-au sechestrat, pe mine şi pe fiul meu! Ne-au chinuit! Dumnezeule!

— Mămico! Mămico! a început să plângă Serioja, agăţându-se de gâtul ei.

Au mai intrat încă doi cu revolvere şi cu cătuşe.

— Arestaţi-i, vă rog, legaţi-i mai repede! Mai repede! plângea în hohote Olga, în timp ce îşi ascundea geanta după Serioja. Acolo mai sunt încă trei! În cabinetul merceologului! S-au dus să bea! Mai repede!

— Avem noi grijă, a rostit liniştit un bărbat în geacă de piele şi cu revolver, dar mai întâi dă-i drumu' mucosului. Tu eşti mama lui aşa cum îi sunt eu tată. Număr până la unu.

Serioja s-a dat într-o parte.

— Iar acum – la pământ. Mâinile – după cap.

Olga s-a întins pe podeaua udă de moare. În afară de Serioja, le-au pus tuturor cătuşe.

— Novikov, rămâi cu mine! Ceilalţi – la merceolog! a comandat bărbatul în geacă de piele.

Un tip cu automat a rămas cu el, iar ceilalţi au ieşit.

— Astea vor să fie ace? întrebă bărbatul în geacă de piele, făcând un semn cu capul spre lada cu haine.

Cel cu automatul s-a întors spre ladă şi bărbatul în geacă de piele l-a împuşcat în ceafă. Acesta se prăbuşi la podea. În coridor s-a auzit un tir lung de automat.

— Aha! bărbatul în geacă de piele a îndreptat revolverul spre uşă.

— *Zbor*, s-a auzit de după uşă.

— *Uniune*, a răspuns bărbatul în geacă de piele, lăsându-l pe cel cu automatul să intre. Ei?

— Avem o problemă! a zâmbit nervos cel nou-venit şi a tras o serie de automat în faţa bărbatului în geacă de piele. Şuvoaie de sânge au zburat pe pereţi, bărbatul în geacă de piele a căzut fără a reuşi să tragă. Cel cu automatul a scos din buzunarul gecii lui o cheie şi i-a făcut cu ochiul lui Serioja:

— Imediat... se rezolvă... Care-s de-ai voştri?

Serioja a arătat spre Rebrov, Olga şi Ştaube. Cel cu automatul i-a aruncat lui Serioja cheia, după care i-a împuşcat pe Iakuşev, pe hamal şi pe vânzătoare cu trei tiruri scurte de automat.

— Iar pe Galea, de ce? întrebă Olga, ridicându-se în genunchi. N-ai ce face cu cartuşele? Blegule! Ptiu! ea l-a scuipat pe cel cu automatul.

— Ieşiţi prin sală, că prin curtea din spate şi prin cramă nu se mai poate – a bâiguit cel cu automatul. Apoi, a schimbat încărcătorul şi a ieşit în fugă. Serioja i-a scos Olgăi cătuşele, apoi, împreună, i-au eliberat pe Rebrov şi Ştaube. Din butoiul găurit curgea moare de varză, bila se rostogolea pe podea, bâzâind încet.

— Ah... nu mai pot... iertaţi-mă..., zise Ştaube şi se duse într-un colţ. Acolo şi-a dat pantalonii jos şi s-a aşezat pe vine, ridicând marginile cojocului. S-a uşurat. Rebrov a ridicat bila de la podea şi a scos firul de aţă dintre dinţii vânzătoarei:

— Atunci, haide mai repede!

— Ce tâmpit! exclamă Olga şi-şi scoase revolverul din geantă, îl puse la brâu şi îşi încheie nasturii şubei. Ăsta e Zlotnikov al vostru!

— Zlotnikov joacă după cum îi cântă Pastuhov, zise Ştaube şi trase spre el, cu bastonul, şapca de lână care zburase de pe capul hamalului şi se şterse cu ea la cur. Un pulălău a mâncat căcat şi ceilalţi l-au crezut.

Rebrov s-a uitat după uşă:

— Mai repede! Mai repede!

Ştaube şi-a ridicat pantalonii şi a şchiopătat spre uşă. Ieşiră şi porniră pe coridor. Lângă cabinetul merceologului, erau întinşi pe jos cei cu automatele şi un om îmbrăcat în civil. Ceva mai încolo, zăcea o vânzătoare plinuţă, îmbrăcată într-un halat alb, cu o rană groaznică pe jumătate de faţă. Degetele ei strângeau o bucăţică de armătură, iar picioarele, în cizme de pâslă, îi pluteau într-o băltoacă de pişat, tremurând slab. Lângă uşa sălii, erau un bărbat cu automat şi o vânzătoare tânără, cu un topor plin de sânge în mâini.

— Haideţi, până nu îşi va reveni! zise cel cu automatul şi trase zăvorul la uşă.

Olga l-a scuipat în faţă.

— Proasto! a izbucnit el în râs, ştergându-se.

Vânzătoarea îi aruncă Olgăi o privire răutăcioasă, apoi deschise uşa. Rebrov, Olga, Ştaube şi Serioja au intrat în sală. Aici era multă lume: aliniindu-se pe trei rânduri lungi, veteranii războiului primeau ajutoare umanitare. În partea stângă a tarabei, se băteau nişte oameni. Se auzeau ţipete de femei şi înjurăturile unui bărbat. O femeie era întinsă la perete. Miliţianul şi gardianul îi dădeau clorură de amoniu. La intrare, avea loc un schimb de produse din coletele abia primite. Rebrov şi-a făcut loc prin mulţime, tăind drum şi pentru ceilalţi. Un invalid scund şi gras l-a luat pe Rebrov de mână:

— Fiule, ajută-mă! N-am cum să ies singur de aici! Ajută-mă, pentru Dumnezeu!

Ştaube a înşfăcat coletul invalidului dintr-o parte, iar Rebrov – din cealaltă parte:

— Nu pentru Dumnezeu, frăţioare, ci pentru slava soldatului sovietic!

— Ce bucurie, frăţiorilor, vă mulţumesc frumos! le zâmbi emoţionat invalidul în timp ce se târa după ei. Tu unde ai luptat, prietene?

Ştaube mergea sprijinindu-se vânjos în baston.

— Primul front bielorus! Am început sub Prohorovka şi-am terminat în Berlin.

— Ţi-ai lăsat semnătura pe Reichstag?

— M-am semnat, m-am şi căcat între coloane! Din tot sufletul!

— Tanchist?

— Nicicum. Zeul războiului.

— Artilerişti, Stalin a ordonat! Păi, cum să nu?

— Artilerişti, pe no-o-oi ne cheamă Patria! a cântat Ştaube.

Rebrov, Olga şi Serioja l-au acompaniat cu voce tare:

— Din sute de mii de tunuri, pentru lacrimile mamelor noastre, pentru Patria noastră – foc, fo-o-oc!

Toţi se dădeau la o parte din faţa lor. Au ieşit din magazin.

— Iar acum, auzi la ei, nemţii ne trimit ajutoare umanitare! a râs înflăcărat invalidul.

— Da. Vor să ne închidă gura cu cârnaţi, zise Ştaube, uitându-se cu grijă împrejur. Ei, şi dă-i în pula mea...

Au aruncat coletul pe zăpadă, apoi au trecut pe lângă mulţimea îngrămădită lângă magazin şi au urcat în Moskviciul roşu, cu abţibild negru-galben de invalid. ZIL-ul era parcat lângă chioşcul de ziare. Pe lângă el mişunau miliţieni şi oameni îmbrăcaţi în civil. Rebrov a pornit

maşina, a întors pe strada Golubinskaia şi a condus atent, mai departe.

— Am scăpat? întrebă Olga şi-şi puse revolverul în geantă. Îşi scoase portţigaretul.

— Nu vă grăbiţi, Olga Vladimirovna! zise Ştaube, trăgând cu ochiul pe fereastră. Ăştia nu-şi ţin prea mult pizdele în pat.

— Serioja, sper că n-ai pierdut suveica! zise Rebrov, lingându-şi buzele uscate.

— Nu-u!

Serioja a scos suveica.

— Ia dă-o-ncoace! Olga luă suveica, o băgă în buzunarul şubei şi trase din ţigară. Vitea, dar de ce n-ai spus de Zlotnikov?

— Fiindcă Radcenko o cunoştea personal pe Soloviova.

— Şi nu eraţi sigur? Nu eraţi convins? întrebă Ştaube întorcându-se spre el.

— Nu, nu eram sigur.

— Înseamnă că... punem cruce?

— Înseamnă că... punem cruce!

Rebrov a luat de la Olga o ţigară, a aprins-o, s-a întins.

— Un secol trăieşti, un secol înveţi! a râs Ştaube răutăcios.

— Şi achită-te cu sănătatea ta!

— N-am avut de ales, Henrich Ivanovici. Riscul a fost îndreptăţit, doar ne-am uitat pe segmente.

— Ce segmente..., după repartiţie, a ieşit numărul opt. Nici nu ştii ce să crezi...

— Credeţi instrucţiunile, Henrich Ivanovici. Atenţie, pentru toţi: la gară să fiţi deosebit de atenţi.

— Mimetism? a întrebat Olga.

— 6, 3. Şi mai uşor, uşor...

— Cât de uşor să mai fie? a bombănit Ştaube, întorcându-se.

La 14,55, ei au ajuns la gara Kazansk.

— Hamal! a strigat Rebrov, ieşind din cabina automobilului.

Din grupul de hamali a ieşit unul, care a adus căruciorul la maşină.

— Trenul 56, vă rog.

Rebrov a deschis portbagajul.

— „Enisei"? Se rezolvă într-o clipă..., zise hamalul şi scoase din portbagaj lada de metal, cu blocul intermediar, geamantanul cu mama lichidă şi un rucsac, pe care le puse pe cărucior.

Rebrov a luat diplomatul, Ştaube – geanta. Hamalul a împins repede căruciorul.

— Haideţi să cumpărăm îngheţată! se rugă Serioja, apucând-o pe Olga de mână.

— Serioja, iarna nu se mănâncă îngheţată, a spus sec Rebrov.

Când au ajuns la trecerea subterană, hamalul s-a întors spre ei:

— Ce vagon?

Rebrov a scos biletele.

— Al şaptelea. Locurile 9 – 12.

La vagon au fost întâmpinaţi de-o însoţitoare tătăroaică cu părul ondulat, care a verificat zâmbind biletele:

— Până la Krasnoiarsk? Bravo vouă! Că toţi – cu avionul, cu avionul. Duceţi cu voi briliante? întrebă ea, arătând spre lada metalică, de care tocmai se ocupa hamalul.

— Mai rău. Aparate cinematografice, răspunse Rebrov şi luă biletele.

— Faceţi un film despre noi? a început ea să râdă, dezvelindu-şi dinţii de aur. Era şi timpul!

Hamalul a cărat lucrurile în compartiment. Rebrov i-a dat şase ruble. După nouă minute trenul a pornit din loc.

— Slavă ţie, Doamne! şi-a făcut cruce Ştaube.

— Ne-am pornit! Serioja a tras perdeaua de la fereastră.

S-a auzit o bătaie în uşă.

— E deschis! a spus cu voce tare Rebrov.

A intrat însoţitoarea şi s-a aşezat pe marginea divanului.

— V-aţi aranjat bine? nu contenea ea să zâmbească, aşezându-şi pe genunchi mapa de piele cu buzunărele pentru bilete.

— Îndeajuns de bine, a dat din cap Rebrov, întinzându-i biletele.

— Drăguţo, cum stau lucrurile la restaurantul vostru? a întrebat Ştaube.

— Mai bine decât la voi în Moscova, răspunse ea îndoind biletele şi punându-le într-un buzunărel de la mapă. Avem icrişoare, nisetru afumat, soleancă, puişori, tutun. Coniac şi şampanie.

— Minunat! exclamă Ştaube lovindu-se peste genunchi.

Rebrov i-a dat însoţitoarei zece ruble:

— Pentru lenjerie şi pentru ceai.

— Păstraţi restul, a zâmbit Olga.

— Mulţumesc, zise însoţitoarea şi luă banii. Acum, fără glumă, chiar vă duceţi să turnaţi un film?

— Fără glumă.

— Despre iubire?

— Despre ecologie.

— U-u-u-u. Şi eu care credeam că...

— Nu vă place tema? o întrebă Rebrov, schimbând priviri cu Olga.

— M-am săturat până-n gât! răspunse însoţitoarea, ridicându-se. De parcă în Siberia n-ar mai fi aer curat! Du-te în taiga şi respiră aer curat cât încape-n tine. Peste vreo jumătate de oră am să vă pregătesc un ceiuţ...

Ea a ieşit. Ştaube a închis repede uşa:

— Gata! Să halim! Mor de foame!

— La restaurant? întrebă absent Rebrov, pipăindu-şi mustaţa.

— Ce restaurant, când avem cu noi atâta mâncare?!

Olga a scos rucsacul de sub masă.

Au terminat de mâncat după vreo oră. Serioja a ajutat-o pe Olga să strângă într-un pachet oasele de găină, cojile de ouă şi firimiturile de pâine. În scurt timp, a intrat însoţitoarea cu a doua porţie de ceai.

— Minunat! exclamă Ştaube, ştergându-şi mâinile cu un şervеţel.

— Eu pot să beau ceai cu tonele, a zis Serioja.

— Să beţi sănătoşi! a râs însoţitoarea, împărţind paharele.

— Drăguţo, cât avem de mers până la Krasnoiarsk?

Ştaube şi-a turnat în ceai nişte coniac din plosca lui de argint.

— Aproape trei zile şi trei nopţi.

— Să-nnebuneşti, nu alta! a clătinat din cap Olga. Oboseşti mergând...

— Dar n-o să obosiţi deloc! zise însoţitoarea şi îi luă din mâini pachetul cu resturi. Toţi vor coborî în Gorki şi-n Kazan', iar noi vom merge mai departe singuri, poţi să joci şi fotbal dacă vrei. Vom bea ceai după ceai şi ne vom juca de-a v-aţi ascunselea.

— Aşa da! i-a făcut din ochi Ştaube.

Însoţitoarea ieşi. Toţi s-au uitat la Rebrov.

— Iro, iro..., a bombăni el obosit, descheindu-se la gulerul cămăşii.

— Treaba mea e să vă avertizez, zise Ştaube şi sorbi din ceai. Şi cu Golutvinski tot iro a fost.

— Haide, ajunge, ajunge, ajunge! ţipă Olga, lovind cu palma în măsuţă şi vărsând ceaiul pe jos. Vă face plăcere? Eu să stau, să clipesc din ochi şi să repet: vai, ce vă mai place?

— Ce legătură are aici „plăcerea", s-a încruntat Ştaube.

— Spuneţi-mi, Henrich Ivanîci, întâmplător nu vă sunt fiică? Sau poate – nevastă? Sau mamă vitregă? Poate îmi permiteţi şi mie să plâng? Sau poate vreţi să fac genuflexiuni? Sau – aşa? ea a făcut cu mâinile o mişcare complicată.

— Olga Vladimirovna... a oftat Rebrov.

— Pentru voi, iro e ca şi boala pentru mine! Ca şi spitalul acela de pe Sokol! Iar eu sunt soră medicală?! Femeie de serviciu? Mişcă-te, mişcă-te, Olenka!

— Am muncit împreună! N-am luat de-aiurea cifrele astea! a strigat iritat Ştaube.

— Înseamnă că le-am luat de pe decedata Galea?! Le-am scris la lumina lanternei şi am strecurat hârtia! Mişto!

— Dar n-aveţi nici o legătură aici!

— Bineînţeles, n-am nici o legătură! Eu niciodată n-am nici o legătură! Treaba mea e să apăs pe trăgaci şi să ţip la repartiţii ca dobitocul! Olenika, împinge triunghiul! Olenika, pune pe 18! Gata! Gata! Gata!

Olga îl împinse la o parte pe Serioja şi se repezi spre uşă. Rebrov însă a prins-o la timp de braţ, a tras-o spre el şi i-a pus mâna la gură. Olga plângea în hohote, încercând să se elibereze. Serioja se aruncă peste picioarele ei, ţinându-le strâns. Ştaube i-a turnat pe gât nişte coniac şi Olga se înecă. O vreme tuşi spasmodic.

— Mai vreau, zise ea, calmându-se şi aşezându-se lângă Serioja.

Ştaube i-a întins plosca. Ştergându-şi lacrimile, ea bău cu poftă, apoi i-l dădu înapoi lui Rebrov. El mirosi, trase un gât şi i-o pasă lui Ştaube, care îi puse capacul.

— La culcare, Olga Vladimirovna, zise Rebrov mângâindu-i mâna. Toţi la culcare. Să ne revenim.

Olga s-a trezit la ţipătul lui Serioja, a înşfăcat revolverul de sub pernă şi l-a îndreptat spre uşă. În compartiment era întuneric. Trenul mergea repede, vagonul se

clătina tare. Serioja, care dormea pe poliţa de sus gemu şi strigă slab. Olga s-a uitat în jos. Rebrov şi Ştaube dormeau. Îşi ascunse revolverul, îşi aruncă cearşaful de pe ea şi se mută lângă Serioja.

— Căra... cărau! mormăi prin somn Serioja. Deodată tresări şi se trezi. Cine-i?

— Sunt eu, dragule.

— Oli, mi-e frică, Serioja se lipi de ea.

— Drăguţul de tine, tremuri tot...

— Am visat... ceva groaznic... de parcă eram la vilă m-aţi trimis acolo... să cobor în subsol, să intru în subsol, să scot sceptrul, căzut acolo, la repartiţie... ei, şi am coborât acolo, iar voi îmi strigaţi unde să-l caut... iar acolo erau nişte tuneluri săpate în pământ, foarte înguste, şi deodată peste mine se lăsă cu toată greutatea o larvă care începu să mă sufoce. Lipicioasă, grasă ca o scroafă...

— Micuţule, şopti Olga mângâindu-i fruntea transpirată. Nu-i nici o larvă, linişteşte-te.

— Ce... noi mergem?

— Noi mergem, mergem, mergem pe plaiuri îndepărtate. Dormi.

Ea s-a uitat la ecranul luminiscent al ceasului:

— E ora trei.

— Oli, dar noi mergem în Siberia?

— Da, în Siberia.

— Şi este mare?

— Foarte mare.

— Dar tu ai mai fost acolo?

— Doar o dată. La Magadan, în cantonamente. Dar, într-adevăr, era vară.

— Olenka.

— Ce-i, dragule?

— Suge-mi-o.

Olga i-a atins penisul întărit şi i-a sărutat tâmpla.

— Acum?

— Îhîm...

Serioja şi-a aruncat de pe el cearşaful şi şi-a dat chiloţii jos. Olga s-a aşezat cu pieptul pe genunchii lui, i-a luat penisul în gură şi a început să se mişte ritmic. El o ajuta, privind în tavanul întunecat. După puţin timp el a tresărit şi a încremenit.

Olga şi-a şters buzele cu palma, s-a ridicat şi l-a sărutat pe obrazul fierbinte:

— Micuţule... ai hrănit-o pe Olenika ta. Ai să mai plângi acum prin somn?

Serioja a clătinat din cap.

— Atunci mă duc la mine. Nu ţi-e frig?

El a clătinat din cap, Olga s-a mutat pe poliţa sa şi s-a acoperit cu plapuma:

— Ne leagănă ca-ntr-un vapor! Ţine-te de pernă.

Serioja dormea.

S-au trezit devreme. Au luat micul dejun în staţia din Kazan. Acolo trenul a stat foarte mult.

Ştaube se uita la cei care mergeau pe peron, sorbind din ceaşca de ceai:

— Au trecut cincizeci de ani, iar meclele sunt aceleaşi.

— Aţi mai fost pe-aici? a întrebat Rebrov.

— Cum să nu.

Ştaube a făcut o trăsătură plastică a feţei şi-a început să vorbească cu accent puternic tătăresc:

— Evacuarea şcolii internat numărul 18, în numele tovarăşului Makarenko! Nouă, frăţiorilor, ne e indiferent: să facă aici sanatoriu, crematoriu, dar să fie gratis! Am locuit aici şase luni, apoi ne-am mutat în Ashabat. Acolo am pântecărit o săptămână cu sânge.

— Dumneavoastră aţi învăţat în internat? a întrebat Serioja, curăţind un ou fiert. Dar părinţii dumneavoastră?

— Părinţii mei au fost omorâţi, Serioja.

— Nemţii?

— Ţiganii i-au omorât pe părinţii mei, pe 6 iulie 1941, zise Ştaube şi îşi termină ceaiul. Dar să-ţi omori părinţii e un păcat foarte, foarte mare.

Trenul s-a pornit. Apoi peste puţin timp a intrat însoţitoarea, cu ceaiul:

— Deci, cum vă ziceam... În tot vagonul au rămas doar zece pasageri. Daţi păhărelele goale încoace...

După ce însoţitoarea a plecat, Olga a încuiat uşa compartimentului, a pus revolverul pe masă, a scos din rucsac o cârpă, ulei şi o vergea de armă. Rebrov a urcat pe una din poliţele de sus şi s-a cufundat în caietele sale. Ştaube a pus în paharul cu ceai două bucăţele de zahăr şi-a amestecat cu linguriţa:

— De mult am vrut să vă întreb, Olga Vladimirovna, ce calibru are revolverul dumneavoastră?

— 9 milimetri, a răspuns repede Serioja, mecanism percutant, declanşator automat, închizător liber, piedică de siguranţă model *fanion*, încărcător cu zece gloanţe, dispozitiv de ochire de tip *lăstun*. Mânerul e de fag – unicat, lucrat manual.

Ştaube s-a ridicat un pic pe-un picior şi a început să vorbească cu accentul lui Stalin:

— Aţi auzit, tovarăşe Rebrov? Iar noi toţi nu avăm încrădăre în tânărătul nostru!

Rebrov nu i-a răspuns.

— Atunci întrebarea a doua: din ce cauză dumneata, drăguţo, când împuşti, nu-l ţii cu două mâini, ca bravii noştri poliţişti, ci cu o singură mână?

— Aşa m-au învăţat, Henrich Ivanovici! Răspunse Olga şi trase piedica. Curcanii îl ţin cu două mâini fiindcă altfel n-ai cum să nimereşti cu jucăriile alea de arme pe care le au în dotare. Dacă tragi cu un Makarov de la la zece paşi, ai o marjă de eroare de până la jumătate de metru.

Armele lor nu sunt exacte, nu trag departe, nu sunt balansate, îţi pot smulge braţul. Iar eu, cu al meu, de la zece paşi nimeresc beculeţul Minion...

— Stop, stop! a exclamat Rebrov. Cum se numea staţia din Borisov?

— Karpilovo, a răspuns Ştaube.

— Genial! a izbucnit în râs Rebrov. În reţeaua mea coincide cu albastrul.

— Nu se poate! s-a ridicat pe jumătate Ştaube.

Rebrov i-a arătat un caiet foarte ros:

— Patruzeci. Iar la distribuţie, după cum ştiţi, era 7.

Ştaube a luat caietul şi şi-a mişcat buzele:

— Patruzeci... aşa...

Olga a înşurubat pământuful pe vergeaua de armă:

— Ei, şi ce? Oricum va trebui s-o finisăm.

— În schimb nu va trebui să ne cărăm până în Krasnoiarsk. Vom coborî la kilometrul 70.

— În Tarutino?

— În Kozulka.

Olga a picurat ulei peste pământuf şi a introdus vergeaua în ţeavă:

— Ştii, când pisicul găseşte o broască ţestoasă fără carapace, el mai întâi o miroase şi abia după asta se atinge de ea cu boticul. Sau când se bat pentru veselă: unul se calcă în picioare, bate pasul pe loc, fâlfâie cablul de ambreiaj deasupra capului, iar celălalt, deşi a călcat pe kerskoe, n-a căzut, ci a sărit şi-a deschis ferestruica. Simplu şi sigur.

Ceasul lui Rebrov arăta ora 23,46. În compartiment ardea o lampă albastră. Olga şi Serioja dormeau pe poliţele de sus. Ştaube a turnat în două pahare ce mai rămăsese în sticla de coniac:

— Proprietatea privată, Victor Valentinovici, e doar o scuză. Aparatul de partid e o forţă groaznică, bineînţeles, dar nu una fără graniţe. Asta se poate vedea mai ales acum. Şi ce ştiţi dumneavoastră despre nemţi? Camere de gazare pentru avortoni. Supă de mazăre cu crenvurşti? Când eram fugăriţi ce cânta armonistul? Nu vă întristaţi degeaba recruţi, oricum veţi fi omorâţi de nemţi!

Rebrov a luat paharul, l-a dat pe gât şi a muşcat din măr. Apoi zise:

— Eu nu sunt pornit să văd conducerea partidului ca o forţă exclusiv reacţionară. În situaţia actuală, comuniştii sunt în stare de acţiuni şi mişcări pozitive, cu adevărat democratice. Şi invers – democraţii, sau mai degrabă cvasidemocraţii, demonstrează o abordare totalitară în legătură cu problema puterii. Nemţii însă nu mă sperie, dar nici nu mă liniştesc. Amintiţi-vă de ce spunea Goebbels în timpul studenţiei: răul nu e nimic altceva decât discordanţa dintre necesităţile omului şi modul lui de viaţă.

— Reiese, din punctul dumneavoastră de vedere, că Stalin nu este un mare reformator, ci un nătărău?

— Pentru însufleţirea şi pentru deşteptarea încrederii naţionale a Rusiei, Stalin a făcut mai mult decât toţi conducătorii ruşi luaţi la un loc. Ca un creştin ce sunt şi ca un om cu gândire limpede, salut reformele lui Stalin. Ca economist şi geopolitician, la fel – le susţin. Dar ca intelectual rus nu pot să nu critic aceste reforme. Observaţi că am zis reforme! Dar nu ale lui Stalin. Amintiţi-vă ce zicea Berdiaev: comunismul rusesc e, pe de o parte, un fenomen universal şi internaţional, iar, pe de altă parte, e un fenomen rusesc şi naţional. Lenin, din păcate, nu înţelegea asta.

— În schimb, Lenin înţelegea perfect antiparteneriatul Germaniei. Fapt despre care Stalin doar putea să bănuiască. Cu greu, dar să bănuiască.

— Şi, totuşi, îl urăsc pe Stalin, zise Ştaube şi-şi bău coniacul. Inconsecvenţa lui, moliciunea, faptul că nu

dorea să-şi arate caracterul în hotărârea unor probleme hiperimportante, pariul său pe uniunea dintre intelectualitate şi ţărani împotriva proletariatului... căcăciosul, un căcăcios futut! Cel mai scârbos e când un om genial nu-i capabil să aibă grijă de talentul său. Să nenoroceşti Armata Roşie în anii treizeci ar fi fost o mare-mare binefacere. Dar să faci chestia asta în 1937 sau în 1940 este o crimă imensă! Lichidarea ţărănimii înstărite, tâlhărirea gospodăriilor ţărăneşti, invenţia colhozurilor de clacă – toate astea sunt geniale, mişto, dar...

— Dar să faci asta în anii '20 e absurd! a izbucnit în râs Rebrov.

— Bineînţeles! Mai aşteaptă vreo zece ani, mai lasă-i pe aceşti papă-lapte să se mai întremeze, să se îngraşe. Lasă-i să umple hambarele cu cereale...

— Şi abia după aia fură-i! Dacă el ar fi început să facă asta în 1936 – efectul deschiaburirii ar fi fost de cinci, de zece ori mai mare. Ţărănimea rusească începuse să aibă independenţă economică doar în anul 1910. Din păcate, apoi a venit războiul, revoluţia, planurile idioate ale lui Lenin şi Troţki, apoi o scurtă pauză şi colectivizarea...

— Iar problema naţională?! A fost gândită, aşa cum i se întâmpla lui Stalin, genial, dar punerea ei în practică a fost un eşec. Au mers toate la plesneală! Dar dumneavoastră îl înjuraţi pe Bismarck!

— Nu pe Bismarck, ci pe mic burghezii prusaci, care au preluat şi au deviat ideile lui. Molotov şi Buharin sunt la fel de burghezi şi merită desconsideraţia tuturor. Pe Stalin ar fi putut să-l ajute serios nu Kaganovici, ci Zinoviev. Dacă soarta lui ar fi fost alta, noi am fi trăit într-o altă societate. Calea lui Zinoviev în labirinturile puterii e la fel de tragică precum drumul lui Himmler: o rază de soare care se îneacă în structurile birocratice dure.

— Incredibil! exclamă Ştaube în timp ce curăţa mărul de coajă cu un briceag. Nici unul dintre aceşti curcani

nu şi-a permis să întindă mâna la dreapta, să se sprijine de-un umăr sigur, să se sfătuiască! Ce-i asta, frate, futu-i muma-n cur? Egoism sau frică?

— *Obtroston*, a răspuns Rebrov, după ce a căzut un pic pe gânduri.

Trenul a încetinit. De partea cealaltă a ferestrei, au început să strălucească luminile oraşului.

— Sverdlovsk! a spus Ştaube, uitând-se pe fereastră.

— Aţi fost şi aici?

— Niciodată, a râs Ştaube. Mi-au trebuit 66 de ani ca să ajung aici! Asta-i Rusia, ce să-i faci? Haideţi să bem pentru asta!

— Pentru un drum lung de 66 de ani?

— Pentru acest drum lung! Ştaube a scos din rucsac o sticlă de vodcă şi-a deschis-o. Întotdeauna mi-au plăcut distanţele acestea nebune, ruseşti. Ele... excită cumva, nu-i aşa?

— Pe mine, din contră – mă deprimă. Apropo, Henrich Ivanovici, v-aţi uitat la bară?

— Cum să nu! Chiar de dimineaţă, când v-aţi dus să vă spălaţi. Con în creştere.

— Cât?

— 4, 7. Nu se vede rădăcina.

Rebrov a dat din cap mulţumit şi a mişcat paharul:

— Ei, în acest caz nu e nici un păcat să mai bem.

La 9,12 i-a trezit însoţitoarea, cu bătăi în uşă. Rebrov i-a deschis. Ea a intrat şi a pus pe masă ceainicul şi paharele:

— Buna dimineaţica! Aţi pierdut Omskul dormind? Era aşa negustorie pe peronul de-acolo, să înnebuneşti nu altceva! Cuşme de lup cu o sută de ruble! Basmale groase doar cu douăzeci şi cinci de ruble, pâslari albi... cum îşi ieşeau toţi din minţi! Iată ce trebuie filmat!

— Nu-i nimic, altădată... a bombănit răguşit Ştaube, ridicând proteza de pe podea.

— Dar ăsta ce râu e? întrebă Serioja, uitându-se pe fereastră de pe patul de sus.

— Irtîşul.

— Dar de ce n-a îngheţat?

— Curge repede, de-asta n-a îngheţat. Peste vreo jumătate de oră, vă mai aduc ceai.

Însoţitoarea a ieşit, trântind uşa.

— Ce căldură dau ăştia! exclamă Olga şi aruncă plapuma de pe ea. Apoi se întinse.

Aşezat pe divan, Ştaube turnă un pahar de ceai şi sorbi din el:

— Vai, ce mişto! Aburii de căldură nu rup oasele.

Rebrov s-a îmbrăcat, a scos diplomatul, l-a deschis, a mirosit pachetul cu bucăţica de piept a lui Leontiev.

— Ce, s-a împuţit? a întrebat Ştaube.

— Nu. Totul e-n regulă! răspunse Rebrov şi puse diplomatul la loc. Apoi a luat prosopul, pasta de dinţi şi periuţa. După masă facem câte o marcare! Serioja va fi pe post de caporal de schimb.

Au luat prânzul în vagonul-restaurant aproape gol. În aşteptarea desertului Olga făcea la masă pasienţa „Mormântul lui Napoleon". Rebrov fuma, uitându-se pe fereastră. Serioja învârtea cubul Rubik, iar Ştaube citea cu voce tare din *Cneazul Serebreanîi*:

— „O mulţime de slugi, îmbrăcate în caftane violete, cusute cu aur, s-au aşezat în faţa conducătorului, aplecându-se până la pământ în faţa lui. Apoi s-au dus doi câte doi în rând, după mâncare. După puţin timp, ei s-au întors, aducând în vesela de aur vreo două sute de lebede prăjite. După ce au mâncat lebedele, slugile au ieşit câte două din palat şi s-au întors cu trei sute de păuni prăjiţi.

Cozile lor atârnau deasupra fiecărei farfurii, în formă de evantai. După păuni, au urmat pateu cu carne, peşte şi varză, preparate din găină, plăcinte cu carne şi cu brânză, gogoşi de toate felurile, pateuri strâmbe şi clătite mici şi groase. Prânzul continua. Au pus pe masă mai întâi răciturі diferite; apoi cocori, cu băuturi fermecate, picante, cocoşi în saramură, raţe şi găini fără oase, cu castraveţi. Apoi au adus zeama de peşte şi două feluri de supă: din găini negre şi găini de şofran. După ciorbe, au adus găinuşe de munte cu prune, gâşte tăvălite prin făină şi găinuşe sălbatice cu şofran. În această zi, bucătarii ţarului au ieşit în evidenţă. Niciodată n-au ieşit atât de bune caliile de lămâie, rărunchii la grătar şi caraşii cu carnea de berbec. Mai erau foarte buni şi foarte gustoşi şi iepuraşii cu macaroane. Oaspeţii, oricât de sătui erau, tot n-au sărit peste prepeliţele cu mujdei, nici peste ciocârliile cu ceapă şi şofran." Iată aşa, Olga Vladimirovna. Iar dumneavoastră ziceţi: bucătărie fainâ.

— N-au ieşit, zise Olga şi începu să strângă cărţile de joc.

Ospătăriţa a adus cafea şi prăjituri uscate.

Rebrov s-a achitat pe loc, lăsându-i o rublă bacşiş.

Olga a muşcat o bucăţică din prăjitură şi a scuipat-o:

— Îţi rupi dinţii în astea!

— Împărţiţi-le săracilor din halte, a zis Ştaube.

Trenul a început să încetinească. Rebrov s-a uitat la ceas:

— Acesta-i Novosibirskul. Ar trebui să ieşim să mai tragem o gură de aer.

— Eu mă duc la culcare, zise Ştaube şi se ridică, sprijinindu-se în baston.

S-au întors în compartiment. Ştaube s-a întins cu o carte, Olga, Rebrov şi Serioja s-au îmbrăcat şi au ieşit pe peron.

— Ce frigăraie! exclamă Serioja lipit de Olga.

Însoţitoare sta lângă ei, mâncând seminţe:

— Ce frig mai e şi ăsta? Doar minus 28 de grade. Frig e când sunt sub patruzeci.

De ea s-a apropiat un tip îmbrăcat într-un cojoc jupuit:

— Şefa, vinde-mi o vodcă.

— Nu vindem vodcă, a scuipat o coajă însoţitoarea.

— Îţi dau treizeci de ruble.

Ea s-a întors. Bărbatul s-a dus într-o parte, scârţâind cu pâslarii. De însoţitoare s-a apropiat un moş într-o pufoaică, a desfăcut la gură un sac din pânză de in:

— Ia, drăguţo, uite-n sac!

În sac era un cap de porc.

— Îţi faci din ăsta răcituri şi până la Paşte eşti sătulă! a zâmbit moşul.

— Când l-aţi tăiat? întrebă însoţitoarea şi atinse capul.

— Alaltăieri. Ia-l cu sac cu tot şi să fii sănătoasă.

Însoţitoarea s-a gândit un pic, a scos din buzunar o sticlă de vodcă şi i-a dat-o bătrânului.

— Aşa! zise moşul, ascunzând sticla-n sân şi îndepărtându-se.

— Staţionarea – cincisprezece minute!

Însoţitoarea i-a făcut cu ochiul lui Serioja, a înşfăcat sacul şi a urcat în vagon.

Olga se uita la clădirea gării:

— Gara e chiar mişto, e mai bună decât a noastră din Norilsk. Intrăm?

— Să nu pierdem trenul! zise Rebrov şi-a aprins o ţigară.

— Ah, Vitenika, ce grijuliu eşti! Olga i-a luat ţigara din gură, a tras un fum şi, lăsându-şi capul pe spate, a suflat fumul în sus.

În staţia Bogotol, aflată pe la 72 de kilometri de Acinsk, trei muncitori de la căile ferate, îmbrăcaţi în pufoaice şi

cu haine galbene fără mâneci, au intrat în vagonul numărul 7.

— Iar în depoul de locomotive se zvonea că eşti în concediu de maternitate! îi zâmbi însoţitoarei cel mai bătrân dintre muncitorii de la căile ferate. Ne gândeam că până şi ultima compatrioată de pe „Enisei" a fugit? Nimeni nu ne va mai servi cu ceai!

— Vă voi servi cu ceai, dar să vă scuturaţi pâslarii de zăpadă! – a râs însoţitoarea.

Rebrov, care era în coridor, i-a făcut din ochi Olgăi. Ea şi-a luat gentuţa, a deschis-o, a scos oglinda şi rujul şi-a început să se rujeze.

— Dumneata, Olenika, sunteţi Sophie Loren şi fără să vă rujaţi, a observat Ştaube, care stătea întins pe canapeaua de vizavi.

— Capitalist după şeptar, a spus Olga.

Ştaube s-a ridicat bodogănind. Serioja a coborât îndemânatic de pe poliţa de sus şi a băgat cubul Rubik în rucsac.

— Iar ţi-e plină ochi cutiuţa? a întrebat-o pe însoţitoare un muncitor mai tinerel.

— Ba sunt doar doisprezece oameni! Ocupaţi orice compartiment, vă aduc imediat un ceai.

— Aşa da! muncitorii au intrat în primul compartiment.

Rebrov s-a întors în compartimentul său şi s-a aşezat lângă uşa deschisă.

— Eu am crezut că veţi urca iar din Zerţalo, zise însoţitoarea în timp ce turna apă fierbinte din tender.

— Păi, ce troiene au fost aici – n-ai cum să le dai de capăt! De la prânz am tot curăţat zăpada. În Vaghin au trebuit să oprească trei trenuri.

Rebrov s-a uitat la ceas:

— 22,16. Întârziem cu 17 minute. Toată lumea să se pregătească...

În staţia Acinsk au urcat doi pasageri: un bărbat într-un cojoc scurt şi c-o şapcă, ducând cu el un geamantan, şi o femeie cu două genţi, îmbrăcată cu o geacă groasă albă...

— Ogaos, a spus încet Rebrov, pălind la faţă.

La 23,51 au trecut de Tarutino şi Rebrov a făcut semn din cap. Olga a scos revolverul din gentuţă şi a tras piedica:

— Toţi la pământ! Pereţii despărţitori de aici pot fi străpunşi şi cu degetul.

— Olenika, am impresia că ei sunt în veste antiglonţ, a şoptit Ştaube, întinzându-se pe podea.

— Mulţumesc! a râs nervos Olga. Apoi a sărit în coridor şi a tras de două ori într-un muncitor care stătea la fereastră. Acesta s-a prăbuşit fără suflare. Alţi doi muncitori au sărit în coridor cu revolvere în mâini, trăgând focuri de armă.

— Culcă-te la podea![33] a strigat un om din spatele Olgăi, care urcase în Acinsk, Olga s-a aruncat la podea, trăgând în continuare în muncitori. Bărbatul cu şapcă a tras o rafală lungă de automat şi muncitorii au căzut la podea. În spatele celor căzuţi, din platforma acoperită a vagonului, a apărut un miliţian cu automat. Olga şi bărbatul cu şapcă au tras în el şi miliţianul a căzut. La intrarea în compartimentul Nr. 8 a apărut un bărbat cu revolverul şi a împuşcat femeia cu geacă albă, care stătea cu un automat în mâini, în spatele bărbatului cu şapcă. Cu un ţipăt sfâşietor, ea îi răspunse cu o serie lungă de automat. Bărbatul a căzut încet la intrarea în compartiment. Însoţitorul lui a început să tragă de după el, dar Olga, care reuşise să se ridice, i-a tras două gloanţe în frunte. În acelaşi timp, bărbatul cu şapcă a tras şi el cu sete, nimerindu-i din plin. Continuând să ţipe, femeia s-a aşezat la podea, scăpând automatul din mâini.

---

[33] Noua gaşcă vorbeşte în limba ucraineană.

— Vasilia, ce, te-a atins? Paşind peste picioarele ei în cizme înalte de blană, bărbatul cu şapcă mergea prin vagon, terminându-i pe pasageri. Uh, târfelor! Scârboşilor!

Olga a smuls uşa celui de-al doilea compartiment, a împuşcat faţa unei femei care dormea, a intrat fulgerător în compartimentul însoţitoarei. Aceasta zăcea întinsă pe podea, ţinându-se de mâna împuşcată. Alături era aruncat un *walkie-talkie* din care se auzeau doar hârâituri. Olga l-a distrus împuşcând în el. Apoi a îndreptat revolverul spre însoţitoare:

— Ce zici de un ceai?

După ce a omorât toţi pasagerii, bărbatul cu şapcă a încuiat uşa tamburului şi s-a întors la prietena sa rănită:

— Unde te-a atins, Vasilia?

— Dă... femeia a icnit şi din gura ei a ţâşni sângele, pătându-i geaca albă.

Rebrov şi Ştaube au ieşit din compartiment.

— Ce e cu voi, băi dobitocilor, vă lăudaţi ce şmecheri sunteţi, dar la război trimiteţi o femeie?! s-a întors spre ei răutăcios bărbatul cu şapcă.

— Aşa trebuie, a bombănit Rebrov.

— Aşa trebuie! Ia ajutaţi-l aici pe băiatu'! zise el şi schimbă încărcătorul. Apoi se duse în compartimentul însoţitoarei, lângă care stătea Olga. Aha! Uite-o şi pe frumuseţea de fată – nu-ţi coase mânecă la pizdă! Câţi sticleţi sunt în tren?

— Nu ştiu, a răspuns însoţitoarea, strâmbându-se de durere. Sunt aici... şi în primul vagon. Eu n-am nici o legătură...

— Şi asta tot n-are nici o legătură? întrebă Olga, îndreptând ţeava armei spre *walkie-talkie*.

— Asta-i a lor, gemu însoţitoarea, ei m-au forţat. Au zis că altfel o vor omorî pe mama...

— Lasă vrăjeala! a râs în batjocură Olga.

— Micola... Mi... cola, horcăia femeia rănită.

Rebrov i-a ridicat puţin capul rănit.

— Ce e, Vasilia? Te-au zgâriat, dobitocii? Lasa că te vom duce, îţi va trece...

— Micola... spune-i lui Skoba... las' să nu depună partea mea...

— Păi tu singură îi vei spune, soro. Ia să vezi ce chefuri o să-ncingem noi doi, rupere nu altceva.

Din gura femeii ţâşni iarăşi sânge şi începu să tuşească. În tamburul alăturat s-a auzit un fluierat. Olga s-a pornit încolo...

— Linişteşte-te, ăsta-i Marik!

Micola i-a răspuns printr-un alt fluierat.

În tambur s-a ivit Marik cu revolverul în mână, îmbrăcat în uniformă de iarnă, de muncitor la căile ferate, cu revolverul în mână. Păşind peste cadavrul miliţianului, Marik a ridicat automatul acestuia şi l-a studiat:

— Ei, care-i treaba aici?

— Păi totul e cum trebuia, doar că pe Vasilia au atins-o.

— Bagajele sunt întregi?

— Deocamdată sunt întregi, zise Rebrov lăsând jos capul femeii, care nu mai scotea nici un sunet.

Marik băgă arma în buzunar şi le spuse:

— Trenul va frâna lângă drumul din pădure.

— Asta-i o chestie binevenită, a dat din cap Micola.

— Dar Kozulka? a întrebat Rebrov.

— În Kozulka sunteţi aşteptaţi cu braţele deschise, a râs în batjocură Marik şi i-a făcut cu capul lui Micola. Pregăteşte glumiţa.

— Facem! Micola a scos din compartiment două genţi în care se aflau cu bidoane cu benzină şi explozibil.

— Daţi bagajul!

Marik, Rebrov şi Olga au cărat lucrurile din compartiment în tambur. Micola a început să desfacă un şnur lung.

— Iar ăsta cine-i? s-a uitat Marik la însoţitoare.

— Un prieten devotat al miliţiei, a râs în batjocură Olga, încheindu-şi nasturii şubei.

— Aha! Marik a căzut o clipă pe gânduri, apoi a rupt o bucăţică de cearşaf. Ia dă-mi mâna care te doare!

Fata i-a întins mâna. Marik a legat-o repede şi a strâns-o puternic într-un nod. Însoţitoarea a ţipat.

— Nu te teme! îi zise el, ştergându-şi mâinile pline de sânge de cearşaf. Iar acum – mişcă-ţi copitele! Vei merge cu noi. Pe post de reprezentant plenipotenţiar şi împuternicit extraordinar al sticleţilor.

— Nu trebuie, nene! s-a târât fata în genunchi. În Krasnoiarsk am o mamă bolnavă, iar tata e invalid de război!

— Dacă vei fi cuminte – îi vei vedea pe invalizii tăi. Ce ai aici? Marik a împins cu piciorul sacul în care se afla capul de porc.

— Vier, s-a smiorcăit însoţitoarea.

— Unde-i ceaiul?

— Aici, pe raftul de sus.

El a deschis dulapul, a început să scoată pachetele cu ceai, zahăr şi biscuiţii şi aruncă totul în sacul cu capul de porc.

— S-a făcut! Micola a arătat capătul şnurului.

— Aşteaptă un pic! Marik a scos sacul în coridor. Toată în tambur!

— Serioja – ia-ţi şapca! Olga l-a împins pe băiat şi el a fugit, întorcându-se cu şapca în cap.

Trenul a început să frâneze brusc.

— Să aprinzi şnurul când voi ridica mâna! Marik a deschis uşa tamburului şi aerul foarte rece a năvălit în interior. Haideţi, domnilor! Aici zăpada e adâncă.

Primul a sărit Rebrov, cu blocul intermediar în mâini. Apoi a sărit Olga, cu mama lichidă. După ea – Serioja cu rucsacul şi Ştaube. Din faţa trenului s-au făcut trei semne

cu lanterna. Marik a răspuns cu o lanternă de buzunar, strigând la Micola:

— Aprinde!

— Aprind! Micola a aprins şnurul, a alergat în tambur, a împins-o pe însoţitoare cu automatul. Hai, fă pizdă, sari!!

Însoţitoarea a sărit. Micola şi Marik au urmat-o. Vagoanele s-au smucit prinzând viteză. Trenul plecase.

— Futu-te-aş în gură! Ştaube şi-a şters zăpada de pe faţă, apoi s-a întors în nămeţii de zăpadă. Am ajuns...

Afară era întuneric. Luna întunecoasă lumina foarte palid marginea pădurii şi dealurile mici, din depărtare.

— În ce stare e mama? întrebă Rebrov în timp ce scotea blocul intermediar din zăpadă şi-l punea pe traversele abia vizibile.

— Binişor! răspunse Olga ridicând cu greu geamantanul. Apoi strigă:

— Serioja! Cum te simţi?

— OK! a răspuns Serioja.

Peste vreo cinci minute s-au apropiat de ei Marik cu trei automate, Micola cu sacul şi însoţitoarea, care şchiopăta şi plângea. Marik a luminat cu lanterna:

— Ce-i cu bagajele?

— Totul e în regulă, sunt întregi, a răspuns Rebrov.

— Mi-am pierdut bastonul, se plânse Ştaube bâjbâind prin nămeţii de zăpadă. Luminează-mi!

Marik i-a luminat:

— Cam târziu au frânat. Va trebui să mergem pe jos până la drumul din pădure.

— Mai e mult până acolo?

— Mai puţin de-un kilometru.

— N-o găsesc şi gata, în pula mea! Serioja, măcar tu ai putea să mă ajuţi!

În direcţia unde a plecat trenul s-a văzut un scurt circuit slab şi mic, apoi s-a auzit explozia.

— O! Ăsta-i începutul! a zâmbit Micola. A noastră are explozie mai impresionantă.

Imediat după asta, o explozie orbitoare a luminat tot cerul.

— O, asta-i bună! a plescăit din limbă Micola. Deja îmi făceam probleme. O! Să fiţi sănătoşi!

Micola şi-a scos şapca şi a făcut o închinăciune.

— Bastonul... bastonul e de cimişir! nu se lăsa Ştaube, e din anul 1958!

— O să vă găsim noi un baston, zise Marik stingând lanterna. Să mergem, timpul e scump.

Ştaube îşi luă servieta şi diplomatul lui Rebrov, scuipă şi ieşi din nămetele de zăpadă. Marik, la rândul lui, a luat de la Olga geamantanul cu mama lichidă, pe când Micola şi Rebrov au ridicat lada cu blocul intermediar. Au luat-o cu toţii pe calea ferată acoperită de zăpadă. Peste vreo douăzeci de minute cineva îi fluieră din spate.

— Staţi aşa! lăsă Marik jos geamantanul şi răspunse cu un alt fluierat.

Doi oameni îmbrăcaţi în uniforme de muncitori la căile ferate îi ajunseră din urmă. Unul purta la piept un automat Kalaşnikov cu ţeava tăiată, iar al doilea ducea o geantă nu prea mare.

— Că să vezi, Marik, am uitat acolo binoclul tău!

Bărbatul cu automatul începu să povestească, zâmbind şi respirând greu:

— Căram căcatul cela şi l-am scos, ca să nu mi se bălăngănească la gât. Apoi ne-a căzut pe cap un tip de pe spalier, mai pe scurt, până eu şi Koren l-am convins pe el, pur şi simplu, normal, am uitat de binoclul tău.

Marik îşi dezmorţi mâna obosită:

— Binoclu'... La noi, iată, Colea a uitat-o pe Vasilia.

— Ce s-a întâmplat? Au omorât-o?

— Da' au nimerit-o, Liutik, zise Micola smiorcăindu-se zgomotos şi ştergându-şi mâna de cojoc. Ei, cretinii, au

năvălit acolo ca nişte viermi în măr; nu eşti atent o clipă – îţi zboară creierii! Doar că pe primul l-am ucis eu, alţii doi au scăpat şi au împuşcat-o sub inimă.

— Futu-i..., a dat din cap Koren.

— Iar eu, şi aşa nu i-am întors cele două prize de tutun! a oftat Liutik.

— Să mi le dai mie, a râs obosit Marik. Pe la restaurant, fireşte, nu aţi trecut.

— Păi, când era să mai intrăm şi pe acolo, Marik!?

— Skoba ne va jupui de vii.

— Auzi, Restaurant! a râs răutăcios Koren. Bine că am scăpat vii de acolo. Cine poate să-mi dea o ţigară?

Olga a deschis portţigaretul şi i-l întinse. Koren, Liutik şi Micola au luat câte o ţigară.

— O să fumăm şi o să intrăm curând în pădure, Marik a ridicat geamantanul. Mai e puţin, pădurea e la o aruncătură de băţ...

Au mai mers vreo două sute de metri pe calea ferată, au întors la stânga, au trecut prin zăpada adâncă peste o cărare nu prea largă şi au intrat în pădure. Şi-au aprins câte-o ţigară. Marik a fluierat. Nu departe de ei, cineva i-a răspuns.

— O! plescăi din limbă Micola. Bine că s-a priceput...

Au mai mers puţin.

— Cu-cu!

De după un brad gros ieşi un tânăr îmbrăcat într-o şubă cu poale lungi, cu o şapcă mare şi pufoasă, iar pe umăr – o puşcă cu două ţevi. Alături stăteau doi cai pe care îi distingeai cu greu în întunericul dens. Erau înhămaţi la sănii.

— Mi-aţi venit! a râs tânărul. Am auzit cum a bubuit!

— Noroc, Vitea! zise Marik strâmbându-se şi lăsând geamantanul pe zăpadă. Pfu, futu-i... ce bagaje aveţi! Îţi smulg umărul...

— Ei, nici chiar aşa, a spus Serioja.

— Şi, cum v-aţi descurcat? Totul e-n regulă? Aţi adus tot?

— Au ucis-o pe Vasilia, îi spuse Marik şi aprinse ţigara care i se stinsese.

— Oi, blea! Au fost mulţi sticleţi?

— Până-n pulă.

— Ăştia nu erau sticleţi! a spus, respirând greu, Rebrov.

— Dar ce erau? s-a întors spre el Liusik. KGB... sau cine?

— Nici KGB.

— Dar cine erau?

— Las că îţi spun mai târziu, totul – mai târziu! a fluturat din mână Rebrov.

— Ei, atunci să mergem, zise Marik şi se apropie de cai.

Însoţitoarea a căzut în genunchi:

— Dragilor, fraţilor, lăsaţi-mă! Eu nu v-am făcut nimic rău şi nici nu ştiu nimic! Căci ei nu mi-au spus cine sunt şi de unde sunt, au intrat şi mi-au băgat revolverul în faţă! Eliberaţi-mă!

Ea a început să plângă în hohote.

— Ia urcă pe sanie, capro! a împins-o Micola.

— Dar o să mă omorâţi! Băieţi, scumpilor! Nu trebuie! Am să vă trimit bani! Lăsaţi-mă, nu mă omorâţi! Aştept un copil!

— Cine ar vrea să te ucidă pe tine?! a râs Marik, luând pătura de pe spatele calului. Noi nu omorâm femei. Te-om fute puţin şi-ţi vom da drumu'. N-o să-ţi atingem copilul. Aşază-te, nu mai trage de timp.

Plângând în hohote, însoţitoarea s-a aşezat pe sanie. Lângă ea s-au aşezat Marik, Olga cu Serioja şi Rebrov cu mama lichidă. Ceilalţi, luând bagajele, au luat loc pe a doua sanie, mai încăpătoare.

— Vitea, mergi tu înainte? zise Marik apucând hăţurile îngheţate, le-a tras iute şi calul s-a dat mai în stânga.

— Di-i-i! Vitea a lovit calul cu hăţurile şi sania a pornit cu scrâşnet pe urmele proaspete. Auzi, acolo, în vale, zăpada a acoperit totul, eu am mers peste pietre.

— Mi-e tot una pe unde merg, declară Marik şi şi-a acoperit faţa cu fularul, aruncând pătura peste picioare. Hai dar să mergem peste pietre.

S-au pornit. Drumul trecea printre copaci. Caii cărau săniile, intrând în zăpadă până la genunchi. Luna a ieşit de după nori şi a luminat pădurea bătrână şi înzăpezită.

— Mai e mult de mers? a întrebat Rebrov.

— Vreo trei ore, a răspuns Marik, mutându-şi fularul. Vom trece taigaua, apoi va începe un drum obişnuit.

Vreo patruzeci de minute au mers în tăcere după sania supraîncărcată a lui Vitea, unde avea loc o discuţie aprinsă, neîncetinită. Strânsă între Olga şi Rebrov, însoţitoarea izbucnea din când în când în plâns, apoi tăcea brusc. În faţă pădurea era întretăiată de stâlpi cu sârmă ghimpată.

— Ce e aici? Lagăr? a întrebat Olga.

— Scrie acolo, a râs Marik, ridicându-şi gulerul.

S-au apropiat şi mai mult. Pe stâlpi erau plăcuţe identice, pe care scria:

Intrarea interzisă!
Locuri infectate cu substanţe radioactive!
Periculos pentru viaţă!

Săniile au trecut printre doi stâlpi cu sârmă ghimpată, tăiată de pe ei şi înfăşurată în jurul lor.

— Dar aici e chiar periculos pentru viaţă? a întrebat Serioja.

— Iarna nu-i periculos, i-a spus Marik, aprinzându-şi o ţigară.

— Dar de ce?

— Aşa! a răspuns repede Rebrov. Ca să se mire fraierii!

Serioja a tăcut. Olga l-a îmbrăţişat, l-a strâns la piept şi i-a tras şapca peste ochi:

— Dormi, copilaşul meu minunat!

— Dormi tu! s-a zburlit Serioja.

Au ieşit de pe colină şi au intrat pe-un drum larg, încărcat de zăpadă, dar cu urme de sanie ceva mai vizibile.

— Ăsta nu e chiar cel mai naşpa drum! a strigat Micola. Marik, ajunge-mă din urmă!

Vitea a fluierat, a lovit calul care începu să tragă tare prin zăpadă. Marik şi-a mânat calul şi acesta începu să fugă, şi sania a luat-o din loc. Drumul se întindea pe marginea unui deal mare, pe care se înşirau stâlpi de telegraf foarte înclinaţi şi stâlpi căzuţi, cu sârme încâlcite şi rupte. Luna strălucea foarte tare.

— Pe aici nu merg maşini? a întrebat Olga, făcându-i cu ochiul lui Rebrov.

— De douăzeci şi şapte de ani, a răspuns Marik.

— Mă doare mâna! Am să mor! Trebuie să mă duc la spital! a început să plângă în hohote însoţitoarea.

— Curge sânge?

Olga a ajutat-o să-şi scoată mâna rănită din mâneca uniformei de muncitor la căile ferate. Materialul alb era pătat aproape tot de sânge.

— Nu simt, nu-mi simt mâna! E ca şi inexistentă! plângea fata.

— Dar nu mai face atâta gălăgie, ajungem imediat, zise Marik zgribulindu-se şi aruncând chiştocul. Doctorul nostru e mai bun decât orice spital.

— Hai s-o mai legăm la cot cu fularul, propuse Olga.

Scoase fularul şi începu să lege mâna însoţitoarei.

Drumul a fost întretăiat de două ori de şanţuri adânci, şanţuri pe care au trebuit să le ocolească, mergând prin pădure.

— Uite-aşa, în pula mea! zise Marik ducând calul de căpăstru şi ajutându-l să iasă din zăpadă. Iar sub Kozulka în genere totul e săpat, nici pe jos n-ai cum să treci pe acolo. Două rânduri de sârmă ghimpată...

Au mai străbătut vreo 25 de kilometri. Drumul a înconjurat o colină mare şi a început să treacă printr-un câmp larg, al cărui teritoriu consta aproape în întregime dintr-un oraş părăsit.

— Ia, haide, Lena, aleargă ca pantera! a strigat Vitea, mânând calul cu hăţurile.

Sania a început să ia viteză pe sub deal. Micola a fluierat. Marik a început să-şi îndemne şi mai tare calul, încercând să-i ajungă pe cei din cealaltă sanie. Au trecut de-o grămadă de fiare ruginite, acoperite de zăpadă. Au depăşit cinematograful Saianî, părăsit în ruine, acoperit de brazii care au crescut pe lângă el. Ei porniră pe strada Cehov. Pe marginea străzii se întindeau blocuri din piatră cu trei etaje, cu geamurile sparte şi cu acoperişurile în paragină. Clădirea magazinului era acoperită de brazi şi buruiene; prin acoperişul autobuzului de lângă magazin creştea un cedru. De pe strada Cehov au întors la stânga şi au pornit pe strada Lenin, largă şi mare.

— Dar cum s-a numit acest oraş? a întrebat Serioja.

— Ca şi râul. Ciulîm, a spus Marik, scoţându-şi fularul de pe faţă. Aţi avut noroc, domnilor, cu vîntul, care a fost prielnic. Dacă ar fi bătut vântul dinspre deal ar fi fost supernaşpa. Ar fi trebuit ca Skobe să ne scoată din sănii cu ranga.

S-au apropiat de clădirea cu cinci etaje a Comitetului orăşenesc de partid. Micola a fluierat. Barierele de stejar ale intrării principale s-au desfăcut şi din deschizătură a ieşit un bărbat îmbrăcat în palton, cu şapcă şi cu o armă cu două ţevi:

— Hopa, hopa şi el îngheţă! Ca nişte chibrituri.

Fără a-l lua în seamă, Vitea şi Marik au sărit din sanie, au luat caii de hamuri şi i-au dus în antreul Comitetului orăşenesc de partid.

— Uite ce aţi făcut, a râs bărbatul cu şapcă, închizând uşa cu cheia. Hopa, hopa şi e bine şi-aşa!

În antreul rece, ardeau două lămpi cu gaz. Au coborât din sănii şi au început să scoată bagajul.

— Ai încălzit apa? l-a întrebat Marik pe bărbatul cu şapcă.

— Am încălzit apa, am încălzit apa, am încălzit apa! repetă isteric bărbatul cu şapcă şi începu să deshame caii.

— Vai! Nici nu poţi să-ţi îndrepţi spatele! se plânse Vitea întinzându-se.

— Iar asta ce mai e?

Serioja s-a apropiat de masa portarului, pe care era întins un iepure mort, de mărimea unui porc. Spatele mare al iepurelui era acoperit cu fel de fel de conuri. Botul pătat de sânge al iepurelui se deschidea, văzându-i-se dinţii galbeni din faţă.

— Darurile naturii. Iepure cu dinţi-sabie, a tuşit în pumn Marik, apucând sacul. Tolean, tu nu-i supraalimenta!

— Alimentează-i, nu-i alimenta, oricum e hop şi-aşa!

Bărbatul cu şapcă a dus calul după tejgheaua garderobei şi a pus în faţa lui o căldare cu apă.

— Znedoul nu e prioritar! i-a şoptit Rebrov Olgăi.

— Steril. Ia mai lăsă-mă-n pace! i-a întors-o Olga.

Au luat bagajele şi au coborât la subsol. Marik a luminat cu lanterna o uşă de metal şi a bătut în ea.

— Cine e? s-a auzit slab de după uşă.

— Baldoh! a strigat Marik.

Uşa masivă s-a deschis, făcând loc luminii şi căldurii.

— Cum e mai bine! a râs Kiselek, lăsând în jos ţeava armei şi ferindu-se într-o parte. Scandalagiilor, futu-v-aş...

— Băi tu, tâmpiţelule, băi tu, broscuţă-sărăcuţă! zise Liutik suflându-i în faţă.

— Kiselek, eu am văzut mesteacănul, îi făcu cu ochiul Vitea, aducând în cameră geamantanul cu mama lichidă.

— Dar mustăţile mele au mirosit mesteacănul ăla! a izbucnit în râs Nicola.

— Scandalagiilor, vagabonzilor! zâmbea Kiselek, închizând uşa.

Încăperea din subsol era încălzită până la duhoare. Plafoanele mate aveau un luciu uniform, iar pereţii erau îmbrăcaţi în lemn poleit. Au început să se dezbrace la o garderobă mică. Ştaube şi-a scos fularul, boţindu-l:

— Dumnezeule, oare chiar am ajuns la căldură? Şi toaleta e încălzită?

— Păi cum să nu? îi răspunse Marik dezbrăcându-şi mantaua strâmtă, de muncitor la căile ferate. Deocamdată ne ajunge motorina, slavă Domnului!

Olga a ajutat-o să se dezbrace pe însoţitoarea de tren, palidă şi slăbită.

— Haide, hopa, hopa la şefu'! a dat din cap Kiselek.

Pornindu-se pe covorul albastru, au mers pe coridor. Toţi locuitorii subsolului aveau capetele atent şi proaspăt rase. Kiselek s-a oprit la uşa pe care scria pe o tăbliţă „Al doilea secretar". A bătut în uşă.

— Hopa!

— Du-te şi fură! s-a auzit de după uşă.

— Futu-i muma-n cur! zise Marik şi schimbă câteva priviri cu Kiselek. El... ce... deja?

— Bărbatul pe bărbat nu-l cară pe scândură! a râs Kiselek şi a deschis uşa.

Au intrat într-un birou spaţios, printre fel de fel de lucruri aruncate peste tot. În colţ, pe-o saltea, stătea întins gol Skoba şi se uita la video. Alături avea o mitralieră mare, cu bandă de gloanţe. Skoba avea capul bărbierit. În creştet avea lipit un plasture rotund. El se uita absorbit la televizor, unde rula *Casablanca*.

— Hopa, hopa, cine locuieşte-n foişor? a rostit Kiselek.

— Du-te şi fură! a ţipat Skoba atât de tare şi de intens încât corpul lui plinuţ şi plin de tatuaje s-a cutremurat.

— Mişa, ţi-am adus oaspeţi! a spus încet Marik.

— Du-te şi fu-u-ură! a ţipat Skoba.

— Puhnacev şi Menzelinţev, a spus mai tare Rebrov.

— Du-te şi fu-u-ură!

— Prelucrări ministeriale, medii automobilistice, proiectul Nr. 365! a continuat Rebrov.

— Du-te şi fu-u-ură! Du-te şi fu-u-ură! Du-te şi fu-u-ură!

Skoba s-a întors şi şi-a îndreptat mitraliera spre Rebrov. Marik l-a împins pe Rebrov într-o parte, l-a apucat pe Mikola de păr şi l-a împins în celălalt colţ al biroului:

— Serîi!

— Du-te şi fu-u-u-u-u-ură! exclamă încă o dată Skoba şi apăsă pe trăgaci.

Gloanţele de calibru mare au făcut harcea-parcea trupul lui Mikola.

— Vezi, doar încearcă să-mi atingi instalaţiile electrice! s-a auzit o voce liniştită în selectorul care era pe masa supraîncărcată.

— Du-te şi fură? zise Skoba aruncând mitraliera şi mirosindu-şi degetele.

Însoţitoarei i s-au înmuiat picioarele şi a căzut la podea.

— Marik, pe cine? au întrebat în selector.

— Pe Micolka, doc!

Marik a luat de pe selector o bucăţică de pâine uscată şi a aruncat-o pe podea.

— El a lăsat-o singură pe Vasilia.

— Du-te şi fu-u-ură! a urlat Skoba.

— Mereu v-am spus că haholii nu sunt oameni de încredere, continua să spună vocea din selector. Câţi bani?

— Vreo două mii, doc.

— Felicitări, a râs batjocoritor vocea. Iar mâncare?

— Păi tot nu prea multă, a oftat Marik. Doc, avem aici o fătucă destul de futabilă. Tocmai s-a tăiat.

— Am înţeles, a căscat vocea. Ei bine, intraţi câte unu'. Iar Susanin[34] – hai marş, marş la bucătărie!

Koren a înşfăcat sacul şi, bombănind ceva, nemulţumit, a ieşit.

— Du-te şi fură! Fură! Fură! striga Skoba.

Rebrov s-a apropiat de masă, s-a aplecat deasupra selectorului:

— Puhnacev şi Menzelinţev! Puhnacev şi Menzelinţev!

— Am înţeles! Am înţeles deja, nu mai ţipaţi! s-a auzit răspunsul şi selectorul a fost oprit.

— Mişa, atunci să-i spui lui Toleap. Lasă să-l târâie sus pe dobitocul ăsta, zise Marik arătând cu capul cadavrul care se afla într-o baltă de sânge.

— Du-te şi fură! a ţipat repede Skoba, sărind pe saltea.

Au ieşit în coridor. Au mers puţin şi s-au oprit la uşa pe care scria „Primul secretar". Kiselek l-a mângâiat pe Marik pe creştet:

— Primul iepuraş – hopa, hopa!

Marik a intrat. Kiselek a închis uşa după el:

— Al doilea iepuraş va fi ca la mămică-sa. Stropeşte puţin.

Al doilea a intrat Vitea.

— Al treilea băşinos va intra şi gata! a râs Kiselek, dezgolindu-şi dinţii dezbătuţi.

— Păi, eu rămân mască, să-mi bag pula, Kiseli! a bombănit emoţionat Liutik, intrând.

— Apoi şi franzeluţele! a râs Kiselek, ascunzîndu-se după Liutik.

— Ce faceţi?! i-a şoptit Ştaube lui Rebrov, care se înălbise la faţă.

— Vitea, Vitea! ţipă Olga, strângându-i mâna. S-ar putea ca ei să nu ştie nimic! De ce să întindem? Fă podul, dragule!

---

[34] Ivan Susanin – erou sovietic, care s-a angajat să le arate duşmanilor drumul, dar i-a dus pe toţi într-o mlaştină, unde au şi murit.

— Nu mă încurcaţi, Rebrov şi-a eliberat mâna şi a deschis uşa. Au intrat într-un birou spaţios şi curat. La masa de serviciu stătea docul. Lângă fotoliul său stătea în genunchi Kiselek, bolmojind ceva, apucându-l pe doc de genunchi.

— Mâinile, mâinile, doc l-a lovit peste mâini, i-a şters cu spirt ţeasta lui rasă, a aşteptat un minut, apoi i-a uns ţeasta cu o substanţă verzuie.

— Pe-a păsării, pe-a păsării, dragule..., bolmojea Kiselek, tresărind.

Colea, care stătea lângă el, a început să-i susţină capul. Doc şi-a băgat mâna, care era într-o mănuşă de cauciuc, într-un borcan de zece litri, a căutat în frunzişul putred şi-a scos un melc gros cafeniu-albăstrui.

— Pe-a păsării, pe-a păsării, pe-a păsării! a început să tresară Kiselek.

Doc i-a pus melcul pe ţeastă. Colea l-a ridicat din genunchi pe Kiselek, care plângea cu sughiţuri, şi l-a ajutat să ajungă la o masă lungă, la care stăteau unul lângă altul Marik, Liutic şi Vitea. Melcii de pe ţestele lor se mişcau abia vizibil. Colea l-a pus pe Kiselek lângă Vitea.

— Deocamdată dă pentru patru, a spus doc, scoţându-şi mănuşa de pe mână.

Colea a scos dintr-un tub uzat două spiţe de un metru, le-a şters cu spirt. Cei care stăteau la masă au ridicat mâinile stângi. Înfigându-le, pe rând, în punctul *hăgu*, Colea a înşirat palmele pe spiţă. Apoi, cei de la masă şi-au ridicat mâinile drepte. Colea le-a înşirat pe cealaltă spiţă.

— Dă treizeci, ca pe urmă să nu se văicărească, i-a zis doc, în timp ce lega gura borcanului cu tifon.

Colea a pornit reostatul, l-a reglat şi i-a unit clemele la capetele spiţelor. Cei care stăteau la masă s-au zdruncinat. Melcii de pe ţestele lor au început să devină roz. Când au ajuns să aibă culoarea vişinei coapte, Colea a pornit reostatul. Cei care stăteau la masă au căzut neputincioşi.

Colea şi-a tras pe mână o mănuşă de cauciuc, a luat melcii de pe capetele lor, i-a pus într-un borcan din sticlă albastră, pe care l-a închis cu un capac. În acest timp, doc a tăiat dintr-un plasture piperat patru bucăţele rotunde, s-a apropiat de cei de la masă. Colea le-a şters ţestele cu spirt, iar doc le-a lipit în creştet plasturii rotunzi. În timp ce Colea le scotea spiţele din mâini, doc a scos din seif o cutie din pâslă, încuiată cu un lacăt miniatural care atârna. Descuind lacătul, el a deschis cutia şi a scos o piramidă îngustă de aur, al cărei vârf era din metal argintiu-verzui. Extrăgând cu seringa substanţa incoloră din balonaş, doc a băgat acul cu putere în vârful piramidei şi-a lăsat să curgă acolo lichidul.

Colea a început să-i lovească pe cei de la masă în frunte:

— Ei, nu, hopa-mititei leneşi... Tre-e-ezirea! Nu vom aştepta.

Ei s-au trezit pe rând.

— Repede, repede! doc a lovit cu palma în masă. Cine suge pana?

— Eu, a şoptit Kiselek.

— Eu, a şoptit Liutik.

— Frecare?

— Eu, a şoptit Vitea.

— Eu, a şoptit Marik.

Doc i-a transmis piramida lui Kiselek, care a început imediat să sugă vârful. Colea le-a întins lui Vitea şi lui Marik două beţe de ebonită identice. Vitea şi Marik s-au aşezat în genunchi unul în faţa celuilalt, s-au sprijinit frunte în frunte şi au început să-şi frece repede spetele beţelor.

— Doc, astăzi se poate *curat*? a întrebat Colea.

— Mai aşteaptă, acum o să mă ajuţi cu duduia, zise doc şi dădu într-o parte seringa şi balonul.

— Iar la strungul de tâmplărie? a întrebat trist Colea.

— Da, da, doc a ieşit în coridor.

— Ascultaţi-mă! Ne veţi acorda, în sfârşit, un pic de atenţie? s-a dus Rebrov după el.

— Da, da, să mergem, imediat..., doc a mers pe coridor, a descuiat cu cheia uşa laboratorului de tâmplărie, a intrat, a aprins lumina. Rebrov, Ştaube, Olga şi Serioja au intrat după el. Colea a adus-o pe însoţitoare care-şi împletea picioarele şi-a început s-o dezbrace repede.

— Imediat, imediat, doc i-a făcut din cap liniştitor lui Rebrov, a luat cureaua şi a tras coatele goale ale fetei la spate, legându-i-le. Fata a ţipat.

— Nu te teme, nu va fi dureros, i-a spus Colea descheindu-i nasturii de la fusta ei neagră.

— Sunt gravidă! a început să plângă fata.

— Asta-i, că mă uitam... burtică... Colea i-a tras fusta.

— Băieţi, am o mamă bolnavă, tatăl meu e invalid! Îmi veţi da drumu'?

— Îţi vom da drumu', i-a făcut din cap doc, căutând prin lada cu instrumente.

— Ăsta... al vostru, a zis – te vom fute şi-ţi vom da drumu', iar pe copil nu ţi-l vom atinge... băieţi, eu am să vă trimit bani! a început ea să plângă în hohote.

— Te vom fute şi-ţi vom da drumu', asta aşa e. Nu-ţi vom atinge copilul. Vă garantez asta. Haide! doc s-a apropiat de strungul de tâmplărie.

Colea a tras-o pe fata goală, i-au strâns repede capul între menghinele de lemn. Însoţitoarea a ţipat tare.

— Da' nu te mai teme, doar nu-i dureros! Colea a slăbit puţin strânsoarea. Doc a aşezat la ceafa fetei rindeaua electrică şi a pornit-o. Fata a început să urle. Pe podea s-a presărat rumeguş de oase.

— Gata, gata! el a închis rindeaua electrică, a studiat deschizătura din ceafă şi a început să se desfacă la pantaloni. Fata ţipa, sângele a curs într-un şuvoi subţire pe spatele ei.

Doc şi-a lăsat pantalonii în jos, şi i-a tras de pe el şi şi-a îndreptat organul său în erecţie în deschizătura din ceafa fetei:

— Drago...

Penisul a intrat în deschizătura din ceafa fetei, strivind o parte a creierului. Fata a ţipat, dând tare din picioarele goale.

— Draga mea, drago, drago, doc a început să se mişte ritmic, punându-şi coatele pe strung.

Fata ţipa. Sângele şi substanţa creierului curgeau pe spate. Picioarele ei au tremurat spasmodic, din deschizătura din ceafă a izbucnit sângele, ea s-a băşit.

— Draga mea, drago, dra-a-ago-o-o-o! a gemut doc, lipindu-se cu faţa de strung.

— Noi futem la sigur, a zâmbit Colea, alegând instrumentele.

Doc a gemut tare şi-a amuţit. Fata tremura în tăcere. Doc s-a ridicat, penisul său a ieşit din ceafa fetei cu un ţocăit. Doc s-a dus spre un scaun, pe care era o cratiţă. Colea i-a dat o rămăşiţă de săpun şi i-a turnat încet apă din sticlă.

— Vai, vai...! a răsuflat adânc doc, spălându-şi penisul.

— Cuiburi de păsări! a râs Colea.

— Puhnacev şi Menzelinţev! a strigat Rebrov, pierzându-şi răbdarea. Pu-hna-cev! Men-ze-lin-ţev!

— A câta oară repetaţi chestia asta? a râs doc.

— Stimabile, ce, noi îţi suntem rude îndepărtate?! s-a dat la el Ştaube. Milogi?! Aş fi putut să vă fiu tată!

— Am pierdut deja o oră!

— Oricum va trebui să aşteptaţi până la răsăritul soarelui, doc şi-a şters penisul cu prosopul pe care i l-a întins Colea. Noaptea n-ai cum să treci spre hangare.

— Iar cu lanternele? a întrebat Rebrov.

— Nu vă veţi strânge oase de pe jos. Acolo totu-i în muci, totul se tăvăleşte aiurea.

— Şi cum... atunci de ce, în pula mea, ne-am rupt aşa să ajungem aici?! a ridicat vocea Ştaube.

— Nu trebuie să vorbiţi aşa în faţa mea, s-a încruntat doc, încheindu-şi şliţul. Pieptul e la dumneavoastră?

— E la noi.

— Arătaţi-mi-l.

Rebrov a deschis diplomatul, a scos pachetul cu părticica din pieptul lui Leontiev, i l-a întins lui doc. Doc a dezlegat pachetul, s-a uitat:

— Aşa. Cicatricea, perişorul, sfârculeţul. Le-am pupat personal înainte de Anul Nou... Colea, asta, împreună cu duduia, du-le sus.

El a aruncat pachetul la podea. Colea a slăbit menghinele strungului şi cadavrul s-a prăbuşit la podea.

— Încă un pic şi ar fi născut! Colea i-a făcut din ochi Olgăi şi a desfăcut picioarele cadavrului. Din vaginul însângerat al fetei se vedea căpşorul pruncului.

— Unde-i intermediarul? doc a ieşit în coridor.

— Uite-acolo, zise Rebrov şi porni spre el.

Lângă camera lui Skoba se târau Marik şi Vitea. Prin uşa deschisă se auzea plânsul lui Toleapa.

— Aici, răspunse doc şi ridică intermediarul.

A intrat în camera de legătură şi a pus lada pe masă:

— Vai de mine, ce mare e...

— Dureros... ce dureros..., plângea Toleapa.

— Deschideţi! doc a închis casa de bani.

Rebrov a deschis intermediarul. Pe uşă s-au târât Marik şi Vitea. Doc a scos din casa de fier blitul şi-un cartuş, a început să le înşurubeze.

— Doamne, a bălmăjit Ştaube, dar eu m-am gândit... Dumnezeule!

Rebrov a întors levierul de tragere transversală, a mişcat gnecul la 3, a mutat stinghia la 2. Marik a pupat bocancul lui doc.

— Du-te de-aici, zise doc şi-l împinse cu vârful bocancului.

— Bolnavăăăă! Boolnavăăă! a strigat Toleapa.

— Închideţi uşa, a bălmăjit doc, apropiindu-se şi aplecându-se deasupra intermediarului.

Olga a încuiat uşa. Doc a pus blitul în cuibul osiei, a început să-l întoarcă cu atenţie. Rebrov a mişcat levierul de tragere longitudinal. Gnecul se întorcea, blitul a început să intre în cuib.

— Şi fără nici un fel de electronice, a râs doc, doar să nu forţaţi.

— Păi da! a bălmăjit bucuros Rebrov, 6, apoi 8 şi pe paraclit.

Marik s-a târât până la doc şi i-a pupat bocancul. Rebrov a mutat levierul de tragere la 6.

— Du-te şi fură! Du-te şi fură! a bătut la uşă Skoba.

Blitul s-a încărcat până la semnul roşu. Rebrov a mutat levierul de tragere la 8, a tras paraclitul.

— Du-te şi fură! Du-te şi fură! bătea în uşă Skoba.

— Dobitocul... mâine îl voi trimite să taie lemne în pădure! a strigat doc.

Marik s-a târât la picioarele Olgăi. Blitul s-a încărcat până la semnul principal. Rebrov a scos levierul de tragere, a mutat gnecul la 0 şi a respirat uşurat:

— Hop!

Olga s-a întins spre geantă, dar Marik a apucat-o de picioare şi a tras-o. Ea a căzut, dar Vitea a înşfăcat geanta.

— Pe loc! doc a scos revolverul din buzunar, l-a îndreptat spre Rebrov, s-a furişat până la uşă şi a deschis-o. În cameră au intrat cu armele în mâini şi ceilalţi locuitori ai subsolului.

— A, curvarul! Se revoltă târfa! exclamă Marik în timp ce se lupta cu Olga, ducându-i mâna la spate.

— Mâinile la spate! a comandat Toleapa şi cu o lovitură fulgerătoare l-a pus la pământ pe Rebrov.

Ştaube şi Serioja au ridicat mâinile.

— Ia! a scos Vitea revolverul din geanta Olgăi şi i l-a întins lui Toleapa.

Toleapa, fără să se uite, a pus revolverul la brâu, l-a împins pe Ştaube şi s-a apropiat de intermediar:

— Ei?

— Tot, au făcut totul! a fluturat doc din mâini. Termină-i, în pula mea.

— Iar lacătul?

— Ce e cu lacătul? Voi deschide şi singur lacătul.

— Tu ai să-l deschizi?

— Ei... îl vom deschide împreună! Îl vom deschide, îl vom deschide!

— Îl vom deschide? Vai-vai-vai... Toleapa clătina din cap cu mirare şi l-a lovit pe doc cu piciorul în piept. Doc a zburat la podea.

— Ghena, despre lacăt ştie gagiul, a spus Skoba. Leontiev pe el l-a nominalizat.

— Du-te în pulă cu Leontievul tău! se răsti Toleapa şi închise intermediarul.

Marik i-a strâns Olgăi mâna la spate şi s-a aşezat pe picioarele ei:

— Uite-aşa, târfo.

Toleapa l-a apucat pe Serioja de păr:

— Ei? Vei spune despre lacăt?

— O pulă! O pulă! a strigat Serioja, rupându-se din mâinile lui.

Toleapa l-a împins pe Serioja la podea:

— Şi nu doar pula! Ouăle, ochii, urechile – vei da totul, până vei spune. Căraţi-l în baie! Iar pe aceştia percheziţionaţi-i până şi-n chiloţi! Rîba, Valtik – voi răspundeţi de asta.

Kiselek şi Liutik l-au dus pe Serioja.

— Dacă puţică ăsta al voastru n-o să spună, scoatem maţele din voi! a urlat Toleapa şi a lovit-o pe Olga cu bocancul. Iar ţie îţi voi face pizda zdrenţe. Personal.

Pe Rebrov, Olga şi Ştaube i-au controlat şi i-au băgat într-o cramă întunecată şi goală. Vitea i-a încuiat cu

cheia. Koren a cărat o bancă, a rezemat-o de uşă. Ei s-au aşezat pe bancă.

— Ăsta mi-a rupt ceva, zise Rebrov pipăindu-se în întuneric. Vai de mine, doare... !

— Să te arzi chiar aşa! a oftat Ştaube. Să caci totul într-o clipă! Olga Vladimirovna, unde eraţi cu reacţia dumneavoastră?

— Iar voi unde aţi fost... dobitocilor, dobitocilor, dobitocilor! Vitea! Cum e posibil aşa ceva?! De ce nu ştiau? Vitea! Vitea!

Rebrov tăcea. S-a auzit ţipătul sfâşietor al lui Serioja.

— Dobitocilor! Dobitocilor! Olga a bătut în uşă. Boi futuţi în cur! Daţi-i drumu'!

— Îi vom da drumu', s-a auzit de după uşă. Îi vom scoate măruntaiele, apoi îi vom da drumu'.

— Cretin împuţit! Căcatule!

— Dacă ai să mai fuţi capu' – am să te scot în frig.

Serioja a ţipat.

— Dobitocii! Ce vor face ăştia cu el? Vitea! Ei, de ce stai degeaba! ea l-a împins în întuneric.

— Au! a ţipat Rebrov. Mă doare... Probabil e vorba de Golubev. Da. N-am verificat oamenii săi. Ar fi putut ca cineva dintre ei să-l fi cunoscut pe Leontiev. 62, 1 – asta nu-i cleno, asta-i, aşteaptă... nu! el s-a târât spre uşă. Aşteptaţi! Deschideţi! Nu trebuie să-l deranjaţi! Nu trebuie să-l distrugeţi!

— Am belit-o, am belit-o! Ptiu, futu-te-aş în gură! scuipa Ştaube. Cu moaca – şi-n căcat! Pe tine! Răsuflaţi mai adânc, cretinilor!

— Seriojenca... dobitocii! El nu ştie nimic! Boi imbecili! Veţi strica totul! Deschide, boule!

— O să-ţi deschid eu, a răspuns răstit Vitea, mestecând gumă.

Ştaube şi-a tras pantalonii şi-a început, pipăind, să-şi scoată proteza:

— Gata! Totul s-a dus pe pulă...!. Îmi bag pula, mă arunc în aer. De-ajuns.

— Ce? Ce vorbiţi? a întrebat pierdut Rebrov.

— Am o grenadă în proteză. Haideţi toţi odată. Nu-s puteri... dă-le în pulă de fundamente...

— Ce grenadă? Olga s-a atins de capul transpirat al bătrânului.

— Obişnuită... cine-n pula mea mai ştie, haideţi, dragilor! Tot vom muri! Olenika...

— Staţi un pic... unde?

— Aici, la rădăcină, trebuie scoase firele, iar în ţeavă e un şnur... haideţi dragilor, puneţi capetele pe proteză, iar eu voi trage de şnur.

Olga i-a luat proteza lui Ştaube şi a şoptit:

— Ia, daţi-mi-l, haideţi! Ce arme au ăştia doi?

— Unul are revolver, iar al doilea... nu-mi amintesc, Olenika, drăguţo, ăştia vă vor face pizda zdrenţe, iar pe noi ne vor fute în creier. Haideţi mai bine să ne aruncăm în aer!

— Linişte, nu mai urlaţi. Târâţi-vă în colţul îndepărtat! Vitea, du-te repede acolo! Acoperiţi-vă urechile, deschideţi gurile!

— Olea, Olea!

— Târâţi-vă, n-am de gând să pierd timpul! Le ordonă ea şi puse ţeava protezei în clanţa uşii.

Apoi a bătut în uşă:

– Băieţi, scuzaţi-mă! Am pentru voi o înştiinţare foarte importantă!

— Vă ascultăm, tovarăşa gagică! a izbucnit în râs Vitea.

Olga a scos firul, a tras şnurul şi s-a aruncat în colţul camerei.

Explozia a făcut uşa ţăndări. Olga a fugit în coridorul plin de fum, a înşfăcat revolverul Makarov din buzunarul lui Vitea, pocit de suflul exploziei. Din partea opusă

a coridorului au ieşit în fugă din baie Marik, Kiselek şi Colea. Stând în genunchi, Olga a deschis focul. Marik a căzut, Kiselek şi Colea au tras cu automatele. Olga s-a aruncat în încăperea de vizavi. Rebrov l-a apucat de picior pe Koren care sângera cuprins de convulsii şi l-a tras în cramă. Ştaube a scos revolverul de la brâul lui Koren şi a început să tragă, ieşind la fiecare tragere de după uşă. O serie de automat a rupt uşorul de lemn de deasupra capului său. Ştaube s-a ascuns.

— Aruncaţi-mi mie revolverul, nu mai pierdeţi cartuşele! a strigat Olga.

Ştaube i-a aruncat revolverul.

— Fugiţi spre scară!

Olga a tras patru gloanţe, unul dintre ele l-a nimerit pe Colea în piept.

Ştaube a sărit în hol, fluturându-şi cracul gol al pantalonilor. Rebrov, şchiopătând, s-a aruncat după el. Toleapa a tras o serie lungă, două gloanţe l-au nimerit pe Rebrov în partea dreaptă, iar lui Ştaube i-a zburat degetul arătător de la mâna stângă. Olga a aruncat revolverul golit de gloanţe, a tras cu cealaltă armă. Un glonte i-a sfârâmat obrazul.

— Radeţi-i! Radeţi-i! Radeţi-i! a ţipat el, ascunzându-se în una din camere.

În coridor a apărut Skoba cu o mitralieră în mâini. Olga s-a aruncat în hol, spre uşă, fugind în sus pe scări. Ştaube îl trăgea pe Rebrov de mână:

— Haide, haide!

Olga l-a apucat pe Rebrov de cealaltă mână, cărându-l în sus.

— Intermediarul... trebuie să facem câte 19...! tuşea Rebrov.

— Dar să se fută în gură intermediarul vostru! Vor face ăştia ciur din noi!

— Ascundeți-vă lângă cal, acolo e întuneric! Ei vor veni cu toții după mine, iar voi – la subsol! zise Olga și fugi la etajul întâi.

Ștaube și Rebrov s-au ascuns în vestibul.

Din subsol Skoba a alergat primul pe scări și a tras o serie.

— Suge pula, boule! a strigat de sus Olga.

Skoba, Kiselek și Liutik au fugit pe scări în sus.

— Du-te la bufet și stai acolo, lângă scară, i-a ordonat Toleapa lui doc.

Doc a alergat dinspre vestibul în partea dreaptă. Toleapa a rupt o bucățică de material din cămașă și a pus-o la obraz.

— Futu-te-aș să te fut...

A luat automatul în mâna stângă și a pornit pe coridor în partea dreaptă. Olga a alergat la etajul patru, a trecut prin coridor și s-a ascuns după o coloană din hol. În jur era frig, dar nu era întuneric: luna strălucea prin ferestrele mari cu geamuri sparte ale holului. Olga a scos încărcătorul revolverului, a numărat cartușele: două în încărcător, unul în țeavă. A țintit repede în colțurile ferestrei, șoptind:

— Tuc, tuc, tuc.

Pe scară s-a auzit un foșnet. Olga s-a descălțat, și-a luat bocancii în mâna stângă. Kiselek se mișca cu atenție pe coridor, aproape lipit de marginea peretelui, ținând automatul pregătit pentru tragere. Ajungând la prima ușă, a deschis-o cu piciorul, a alergat în cameră, a studiat-o și a ieșit repede. Când s-a apropiat de hol, Olga a scos un sunet gutural puternic și a aruncat bocancii în partea stângă. Kiselek a tras o serie de automat în partea bocancilor căzuți, iar Olga a sărit de după coloană în dreapta și a tras. Glonțul l-a nimerit pe Kiselek în umărul stâng. Kiselek a țipat, apăsând pe trăgaci. Olga a făcut două sărituri mari și a tras iar. Glonțul l-a nimerit pe Kiselek în partea stângă.

El ţipa încercând s-o ochească pe Olga, care a sărit după o coloană. Gloanţele au sfărâmat tencuiala de marmură. Kiselek a căzut în genunchi, apoi s-a ridicat brusc, a început să fugă şi a căzut după altă coloană, strigând răguşit:

— Baton! Vasea!

Olga a scos din nou un sunet gutural puternic şi a fugit de după coloană. Kiselek a tras, Olga a sărit în dreapta, în stânga, în dreapta, a alergat până la coloana după care se ascundea Kiselek, s-a aşezat după ea. Kiselek şi-a tras picioarele sub el şi s-a ridicat în genunchi. Olga a strigat foarte tare, s-a uitat din partea stângă a coloanei, el a tras, iar ea a sărit în dreapta. S-a aplecat, a întins mâna şi l-a împuşcat în faţă. Pe scări s-au auzit paşi iuţi. Olga a aruncat revolverul, a luat automatul, a fugit pe coridor şi s-a aruncat pe uşa deschisă. Skoba şi Liutik s-au apropiat de cadavru. Skoba s-a aşezat într-un genunchi şi a întors spre lumină faţa desfigurată a cadavrului:

— Haide, tu vei intra în cabinete, iar eu te voi asigura din spate.

Liutik a început să verifice, unul câte unul, cabinetele. Când s-a uitat în bibliotecă, Olga a strigat. Liutik a tras o serie peste rafturile cu cărţi. Olga, care stătea după dulapuri, a apăsat pe trăgaci: o serie lungă a făcut dulapul ţăndări, pe Liutik şi fereastra din hol. Olga a fugit în interiorul bibliotecii. Skoba a păşit peste Liutik, care se zbătea în agonie, şi a tras un tir din mitralieră. Olga s-a aruncat la podea. Skoba s-a furişat prin trecerea dintre rafturi, trăgând serii scurte. Gloanţele de calibru mare sfârtecau volumele, banda mitralierei se tăvălea pe podea. Stând întinsă după rafturile căzute pe jos, Olga a luat o carte acoperită de un strat gros de praf, pe care a aruncat-o peste trecerea dintre rafturi. Skoba a amuţit, s-a aşezat în pirostrii. Olga a luat altă carte, a aruncat-o mai departe. Skoba a luat o carte din raft, a aruncat-o. Atunci Olga a luat o carte, s-a aşezat, a îndreptat ţeava automatului

spre trecerea dintre rafturi. Skoba lua cărţi din raft şi le arunca înainte. Una dintre cărţi a lovit-o pe Olga. Olga a aruncat cartea pe care o ţinea în mână. Skoba a tras o serie lungă în jurul său, făcând un cerc pe loc. Apoi s-a oprit şi a ascultat. Olga şi-a făcut buzele lunguieţe şi a scos un sunet moale şi subţire. Skoba venea prin trecerea dintre rafturi. Banda mitralierei se tăvălea pe podea. Olga a tăcut. Skoba s-a oprit. Până la Olga mai rămăsese doar un raft.

— Ştii, nu pot face nici o pulă ca duduile, a spus ea.

Skoba s-a îndreptat spre ea, păşind dinspre trecerea dintre rafturi şi a îndreptat mitraliera spre ea:

— Ia, haide!

Olga a aruncat automatul într-o parte şi s-a ridicat:

— Ele sunt totdeauna primele.

— Dar tu ai crezut – de frică? a râs răutăcios Skoba. Îmbrobodita pulii! Haide, mişcă-ţi curu' încoace.

Olga s-a pornit spre uşă prin trecerea dintre rafturi:

— Pot să mă încalţ în bocanci?

— Mergi! a împins-o el cu ţeava mitralierei.

Au ieşit în hol, Olga a găsit bocancii şi a început să se încalţe.

— Despre Saşka ai inventat singură sau naşparliii tăi te-au învăţat ce să zici?

Olga tăcea.

— Mergi înainte!

Ea mergea pe coridor, suflând în mâinile îngheţate. S-a oprit lângă scara de rezervă.

— Păşeşte în jos, o împinse Skoba.

Olga s-a lăsat în genunchi:

— Stai un pic...

— Ei!

— Aşteaptă un pic... eu nu pot aşa. Aşteaptă! Acolo-i zugrăvire în mai multe straturi! Doar nu puteam să inventez eu totul! Doar nu se poate deodată!

— Cară-te în jos! Skoba a împins-o cu piciorul. Mai cântă-mi despre cadran!

— Nu pot aşa deodată! a izbucnit în plâns Olga. Acolo sunt semne! Eu nu sunt o maşină!

— Haide, nu pierde timpul!

Olga a pornit pe scara întunecoasă în jos. Skoba mergea după ea.

— Acolo sunt semne! Nu se poate! Nu se poate! plângea Olga.

Abia au trecut de etajul al treilea, că în spate s-au auzit serii de automate:

— Culcat!

Gloanţele au dat jos zugrăveala de pe tavan. Olga s-a aruncat la podea.

— Suntem de-ai noştri, strigă Skoba, apoi s-a întors spre Toleapa şi a tras o serie lungă. Toleapa a zburat peste balustradă, căzând pe scări.

Revolverul Olgăi îi căzu de la brâu, rostogolindu-se în jos pe scări.

— Mai e unul acolo! a strigat Olga.

Skoba s-a uitat în sus. Olga a rupt-o din loc, a sărit peste balustradă.

— Opreşte-te! strigă Skoba şi deschise focul. Olga a sărit pe palierul scării, a ridicat revolverul şi a fugit în jos. De acolo s-a auzit o serie de automat şi gloanţele au şuierat pe lângă Olga. Ea s-a aruncat după colţ.

— Stai, târfă! Opreşte-te, îmbrobodito! striga Skoba coborând scările şi trăgând încontinuu.

Olga a scos piedica revolverului. De jos s-a tras o serie lungă. Gloanţele s-au oprit în pereţii de alături. Skoba a amuţit. Tuburile cartuşelor împuşcate săreau pe scări. De jos, cineva a fluierat. Skoba a răspuns cu un alt fluierat. Sângele lui Toleapa se scurgea în jos de la etajul patru, înghețând în mişcare. Ţurţurii de sânge se presărau în

întuneric lângă picioarele Olgăi. Olga a sărit în dreapta, a căzut, a pornit în viteză pe coridor.

— Te voi strivi, târfă! Stai! a țipat Skoba.

Alergând până la capătul coridorului, Olga a deschis ușa căptușită și s-a trezit în sala mare de conferințe. Geamurile ferestrelor largi erau sparte, troienele de zăpadă acopereau rândul de fotolii putrede. Intrând în zăpadă până la genunchi, Olga a fugit pe culoarul din mijlocul camerei, a pășit pe podium, a sărit peste masa căzută, cu bucăți de postav roșu putred și s-a așezat după bustul masiv de marmură al lui Lenin. Skoba a intrat în fugă, a tras în jur învârtindu-se. Olga a împușcat de două ori de după umărul lui Lenin: primul glonte a ricoșat de pe mitraliera lui Skoba, iar al doilea l-a nimerit în șoldul piciorului drept. El a țipat, s-a aruncat într-un troian de zăpadă, s-a ridicat puțin și a deschis focul. De pe bust au zburat cioburi de marmură. Olga s-a aruncat la podea, s-a târât până la pianul căzut pe-o parte, a început să țintească, dar chiar în fața ei, din lucrurile putrede a ieșit un șobolan enorm cu o coadă scurtă, dar neobișnuit de groasă, a sărit greoi de pe podium și a fugit alene. Olga a sărit într-o parte și, țipând, a tras în șobolan până revolverul a țăcănit, aruncând țeava.

— Mulțumesc, iată, s-a auzit din spate vocea lui doc, cu o fiară mai puțin.

Olga s-a întors. Doc a ieșit din spărtura din zidul din spate, a îndreptat automatul spre Olga:

— Vasea! De-ai noștri.

— Te voi strivi, târfă! Te voi strivi, pizdă! urlă Skoba și ieși cu greu din troianul de zăpadă, șchiopătând spre podium.

— Nu trebuie, Vitea! a strigat Olga, uitându-se cu groază de după spatele lui doc.

Doc s-a uitat spre Vitea, Olga a sărit la el, a apucat automatul de țeavă, l-a tras în sus. O serie de gloanțe a lovit

tavanul. Olga şi-a încleştat cealaltă mână în faţa lui doc şi ei au căzut la podea.

— Mie, mie, târfă!

Skoba a şchiopătat până la podium, a aruncat mitraliera, a sărit peste cei doi care se luptau. Doc a lovit-o pe Olga cu pumnul în cap, dar a scăpat automatul din mână. Olga a scăpat din mâinile lui, s-a smucit într-o parte. Skoba a apucat-o de-un picior, a tras-o spre el, ea a alunecat pe parchetul îngheţat. Skoba s-a aruncat pe ea, şi-a încleştat dinţii în obrazul Olgăi, ea a ţipat, a căutat trăgaciul, a împins cotul lui Skoba cu ţeava şi a tras: mâna lui a zburat în sala de conferinţe. El a urlat şi din gură i-a căzut o bucăţică din obrazul Olgăi. Olga s-a retras, doc a lovit-o cu piciorul în faţă, ea a zburat spre bust, scăpând automatul din mâini şi doc s-a aruncat spre automat.

— Tî-î-îrffff-o-o! strigă Skoba apucând mitraliera de ţeavă şi făcându-şi vânt, Ştaube a tras de trei ori în el cu revolverul. Skoba a căzut ţipând de pe podium, doc s-a ascuns repede după bust, Olga şi-a încleştat mâinile în Skoba, Ştaube a sărit spre bust, doc a împuşcat, seria a rupt puloverul lui Ştaube la subsuori, căzând. Glonţul a nimerit în umărul lui doc, Olga l-a apucat de gură, l-a tras în jos, doc a căzut, a lovit-o pe Olga cu automatul. Ştaube s-a târât până la bust, a tras, glonţul a rupt bărbia lui doc şi a atins mâna Olgăi. Ştaube l-a apucat pe doc de cap şi a început să-l lovească de colţul bustului:

— Nu respira! Nu respira! Nu respira!

Olga a înşfăcat automatul, l-a împins pe Ştaube, l-a împuşcat în faţă pe doc. Creierul şi sângele lui au stropit bustul.

— Victor e acolo, încă viu! strigă Ştaube şi, aruncând revolverul fără gloanţe, s-a ridicat, sprijinindu-se de bust.

— Iar Serioja?..

— E viu, trebuie să-l scoatem, haide!

Ei au coborât de pe podium, îmbrăţişându-se şi au pornit încet spre ieşire, dar Ştaube a căzut:

— Futu-i... Olenka, duceţi-vă, eu mă voi târî.

Olga şi-a atârnat automatul de gât, a luat o mână de zăpadă şi a lipit-o de obrazul rupt:

— Urcaţi în spate.

— Păi nu, nu trebuie...

— Urcaţi, hai, urcaţi-vă! Urcaţi-vă! a strigat Olga.

Ştaube a urcat pe ea, Olga a pornit. Au trecut de uşă şi au străbătut coridorul. În vestibul au speriat doi şobolani imenşi, care mâncau din cadavrul însoţitoarei de tren. Au coborât în subsol. Serioja, gol, atârna în baie într-un cârlig, înfipt sub claviculă. Rebrov stătea într-un colţ, ţinându-se de rănile sale.

— Eu îl ţin, zise Ştaube şi-i cuprinse picioarele lui Serioja.

Olga a tras în funie, Serioja a căzut în mâinile lui Ştaube.

— Seriojenka!

Olga i-a scos cârligul, Serioja a gemut.

— La mine... pluteşte totul în faţa ochilor, zise Rebrov, palid; închise ochii, a scuturat din cap. Una mică... repede.

Olga a adus geanta, a scos alezorul, l-a întins la podea. Ştaube i-a transmis lui Rebrov bila de ebonită. Rebrov i-a dat drumul din mâinile lui însângerate. Bila s-a oprit la „serviciu". Olga a aşezat o placă la 3, alta – la 7. Ştaube a atins roşul cu sceptrul. Olga l-a tras pe Serioja spre alezor şi a început să-l bată peste obraji:

— Seriojenka, e mişcarea ta. Seriojenka...

Serioja a deschis ochii. De sub claviculă curgea un fir subţire de sânge. Olga i-a pus creta în mână. Serioja a trecut cu ea peste „zăvorul-perete" şi l-a scăpat. Rebrov a mutat segmentul spre „mare", a mişcat bila. Bila a arătat „încredere". Olga a mutat placa dreaptă pe 29. Ştaube a trecut cercul pe roşu. Olga a pus creta în mâna lui Serioja.

Serioja a însemnat „peretele-casă". Rebrov a îndreptat degetul spre „ned-rădăcină", a mutat segmentul spre „intersectare" şi a mişcat bila. Bila a arătat „pauză". Olga a mutat placa stângă pe 2. Ştaube a mişcat cu sceptrul până la galben. Serioja şi-a pierdut cunoştinţa. Olga l-a scuturat:

— Serioja! Ultimul cerc.

Ştaube l-a plesnit peste bucile tăiate:

— Să nu ne joci feste, a mai rămas puţin.

— Mi-e... foarte rău, grăbiţi-vă... zise Rebrov şi se întinse pe spate.

Olga a început să-l lovească pe Serioja peste obraji:

— Ei! Ei! Ei!

— Tre... ziţi-l, respira greu Rebrov şi începu să tuşească.

Olga a dat drumul la duş, l-a îndreptat spre Serioja. Apa rece a început să curgă pe faţa lui, Ştaube îi scutura picioarele, pătându-l cu sângele care curgea din degetul împuşcat:

— Trezeşte-te, drăguţule! Ridică-te, în numele lui Iisus Hristos.

Serioja nu se mişca. Ştaube şi-a înfipt dinţii în piciorul lui, iar Olga îl lovea peste obraji, împroşcând cu apă.

— Cârligul..., a spus Rebrov, uitându-se în tavan.

— Îhîm... Olga l-a aruncat pe Serioja, a legat funia tăiată cu glonţul într-un nod marinăresc, Ştaube a introdus cârligul în rana lui Serioja, sub claviculă şi Olga a întins funia:

— Dragule, te rog, Seriojenka!

Serioja s-a legănat deasupra podelei. Ştaube l-a apucat de testicule:

— Trezeşte-te, pui de căţea!

Serioja a gemut. Olga l-a lăsat, l-a tras spre alezor, Ştaube i-a pus creta în palmă.

— Serioja, te implor, a vorbit Rebrov, ridicându-se în coate.

Serioja a strâns creta:

— Spatele... mă doare...

Olga i-a întors capul lui ud spre alezor. Serioja a scăpat creta la „peretele-ieşire". Rebrov a tras în şapte, a mutat segmentul pe teren, a mişcat bila. Bila a arătat „săritură".

Ştaube şi-a făcut cruce, a împins într-o parte sceptrul. Olga i-a scos lui Serioja cârligul de sub claviculă. Rebrov s-a ridicat, ţinându-se de perete:

— Henrich Ivanîci... găsiţi acolo o rindea... sau o daltă de tâmplărie.

Ştaube a sărit în coridor. Olga a adunat de pe jos hainele lui Serioja şi a început să tragă pe el puloverul.

— Nu trebuie, zise Rebrov, clătinându-se, şi ieşi pe coridor.

Olga l-a cărat pe Serioja după el. Rebrov a intrat în cabinetul lui doc, a apucat biroul de lucru încercând să-l mute, dar a început să tuşească, pătând totul de sânge.

— Ce-i cu tine, cretinule! Olga l-a lăsat jos pe Serioja, l-a împins pe Rebrov şi a mutat biroul.

A intrat Ştaube, sprijinindu-se în două lopeţi. La brâul său atârnau două dălţi de tâmplărie.

— Spatele..., a început să plângă slab Serioja.

— A treia bucată de parchet de la colţ, zise Rebrov întorcându-se pe spate. Intermediarul, mama lichidă...

Olga a ieşit în fugă. Ştaube a băgat dalta în parchet: în crăpătură s-a arătat un metal.

— Este, zise Ştaube şi începu repede să dea la o parte parchetul.

Olga a adus lada cu blocul intermediar şi geamantanul cu mama lichidă şi s-a apucat să-l ajute pe Ştaube. Sub parchet s-a dovedit a fi un patrulater mare de metal, înşurubat cu opt şuruburi groase şi puternice. Ştaube şi Olga le-au deşurubat, au desfăcut placa de metal cu dălţile şi au mişcat-o. Sub ea era un capac de fier cu zăvor înşurubat şi cu un lacăt cu număr secret din patru cifre.

— Vitea! Olga l-a împins pe Rebrov şi el se târî spre capac:

— 4242.

Ştaube a cules numărul, a întors zăvorul şi a tras:

— Ajută-mă.

Olga a apucat strâns cercul zăvorului. Capacul s-a ridicat încet.

— Vitenika! Vitenika! Olga s-a aruncat să sărute faţa palidă a lui Rebrov.

— Acolo-s scări, zise Ştaube uitându-se în jos, şi e întuneric. Tâmpiţii ăştia aveau pe undeva o lanternă.

— O clipă! Ţin minte! Olga a ieşit în fugă şi s-a întors cu lanterna electrică a lui Marik.

— În jos, în jos, bălmăjea Rebrov.

Olga a coborât pe scări într-un buncăr spaţios, luminând cu lanterna şi a strigat:

— Aici e doar un subsol şi nimic mai mult!

— Mai jos... ordonă Rebrov şi începu să tuşească.

Ştaube l-a târât pe Serioja până la capac, Olga s-a ridicat până sus şi l-a luat în braţe. Apoi l-au dus pe Rebrov, intermediarul şi pe mama lichidă.

— Segmentele, a bălmăjit Rebrov.

— Ale cui? Olga şi Ştaube au schimbat priviri.

— Toate.

Olga a scos din buzunar segmentul ei şi pe al lui Serioja, Ştaube l-a luat pe-al lui Rebrov, apoi s-a căutat prin buzunare.

— Este.

Rebrov s-a lipit cu faţa de podeaua de beton:

— Aşezaţi-le prin colţuri... în ordine ierarhică. Cu cadranul mare spre centrul buncărului... cu părţile roşii în partea dreaptă... toate spre dreapta...

Olga şi Ştaube s-au dus spre colţurile buncărului.

— Ăştia mi-au tăiat picioarele? s-a ridicat puţin în mâini Serioja. Unde-s picioarele mele?!

— Aici, aici, bălmăjea Ştaube.

— Aţa... prin terminal...

— În cruce?

— Da.

Peste un minut bucata de aţă dentară era trecută prin toate cele patru segmente. Olga a scos bila, i-au dat drumul pe aţă. Bila s-a rostogolit, bâzâind slab.

— Pluteşte... mai departe nu ştiu... a şoptit Rebrov, dar mai departe... mai departe e simplu deja...

— Vă rog să corectaţi! Ştaube urmărea cu lanterna după mişcările bilei.

— Piciorul... picioarele! plângea Serioja, pipăindu-şi în întuneric picioarele sale goale.

— Am întins-o prea slab, bălmăjea Ştaube.

Bila s-a oprit.

— Vitea! Şi acum? Olga s-a aplecat spre bila tremurândă.

— Eu... nu ştiu sigur..., şoptea Rebrov.

Ştaube a luminat podeaua de sub biluţă, a atins proeminenţa abia vizibilă, care s-a dovedit a fi o placă de metal, ascunsă sub beton. Ştaube a mişcat placa. Sub ea se afla gaura cheii.

— Cheia?

— La... gât..., a şoptit Rebrov.

Serioja plângea.

— Cheia! Cheia! a strigat Olga.

— La gât..., şoptea Rebrov.

Ea s-a dus repede la el, i-a pipăit gâtul, i-a scos lănţuşorul cu o cheie lungă şi plată, i-a dat-o lui Ştaube. El a introdus cheia în broască şi-a răsucit-o. Se auzi un vuiet, podeaua se cutremură şi începu să coboare.

— Vitea, mergem! zise Olga netezindu-l pe cap.

Coborârea în mina de beton a fost lungă: despărţitura luminată a capacului s-a îngustat, s-a transformat într-o luminiţă slabă, care s-a pierdut în întuneric. Mişcarea

podelei s-a oprit. Olga a luminat cu lanterna: în jur erau pereţi de beton, în unul dintre ei era un scut metalic cu o broască. Ştaube a scos cheia din podea şi i-a transmis-o Olgăi. Ea a băgat cheia şi a răsucit-o.

Arcul a pocnit, scutul s-a mutat, făcând să apară o adâncitură metalică cu un profil complicat şi cu multiple deschizături.

— Vitea, priveşte! a luminat Olga deschizăturile.

Rebrov, întins la podea, nu le răspunse.

— Victor Valentinîci..., s-a târât Ştaube spre el. Corecţia.

Rebrov tăcea. Ştaube l-a întors pe spate. Olga l-a luminat: ochii semideschişi ai lui Rebrov erau nemişcaţi.

— Vitea! Vitea! Vitea! Olga a început să-l lovească peste obraji.

— Mi-e frig, plângea Serioja.

— Stai un pic, am înţeles! se dumiri Ştaube şi se târî spre lada cu blocul intermediar. Ia luminează...!

Olga a luminat. Ştaube a deschis lada, a început să desfacă şuruburile strânse.

— Oli, Oli, în mine au bătut cuie! a început să plângă Serioja în hohote, târându-se spre picioarele ei. Oli, tu nu vei spune? Nu vei spune?

— Lasă-mă! a strigat Olga.

Serioja plângea în hohote, acoperindu-şi gura cu palma. Ştaube scotea intermediarul din ladă:

— Ajutaţi-mă...

Olga l-a ajutat.

— M-am priceput, am înţeles, cur bătrân! a început să râdă Ştaube.

Ei au cărat blocul intermediar la perete şi l-au fixat în adâncitură. Profilul intermediarului a coincis cu profilul adânciturii. Ştaube a răsucit levierul de alimentare automată, a mişcat gnecul la 3, a mutat stinghia la 5 şi a tras paraclitul:

— Ce-a fost la repartiţie înainte de „săritură“?

— „Pauză“.

Ştaube a mişcat levierul de alimentare automată. Gnecul se roti. Ştaube a mutat paraclitul pe autorevers şi a deplasat stinghia la 7. Când gradaţiile roşii ale paraclitului au coincis, el a tras de inel. Se auzi un şuierat; toate osiile au intrat înăuntru, peretele a început să tremure şi porni să se deplaseze în dreapta. Imediat după ce ea a ajuns în poziţia maximă, s-au auzit bătăile motoraşului, iar în locul liber care s-a deschis a izbucnit lumina. Ştaube a înşfăcat geamantanul cu mama lichidă şi s-a târât cu el înainte. Olga i-a tras după ea pe Serioja şi Rebrov. Ei au ajuns într-un buncăr spaţios, de beton. În mijloc erau patru teascuri de hăcuit MMP[35]-118. În podea era montată o pâlnie de nichel.

— Doamne, fie-ţi milă... Doamne, fie-ţi milă..., s-a târât Ştaube, făcându-şi cruce, spre pâlnie, a tras geamantanul cu mama lichidă, a început să spargă lacătul cu dalta.

— Iar dumneavoastră aţi vrut să vă aruncaţi în aer! a izbucnit într-un râs nervos Olga, după care începu să plângă în hohote.

— Gata, gata. Dumnezeule, gata... zise Ştaube trăgând dopul şi înclinând geamantanul.

Lichidul întunecos a curs în pâlnie.

Olga s-a dezbrăcat, a tras puloverul de pe Serioja. Băiatul a ţipat.

— Dragule, mai suportă un pic... nu! Nu vreau să cred! Seriojenca! Vitea! Dar dacă nu va ieşi?! Pentru ce! Oare pentru ce?! plângea în hohote Olga.

— Gata, gata... zise uşurat Ştaube aruncând geamantanul golit şi începu să se dezbrace.

Olga l-a ridicat pe Serioja, l-a aşezat pe postamentul teascului.

---

[35] Mecanism Mecanic de Presat.

— Olea, deja? a întrebat el.

— Da, dragule... Ea a băgat picioarele lui, învineţite şi nemişcate, în adânciturile fixatorului. Iar mâinile – acolo...

Serioja şi-a băgat mâinile în orificiile fixatorului.

— Înainte de vreme tot... nu trebuie..., Ştaube, gol, s-a târât până la Rebrov, a început să-i desfacă şireturile de la bocanci.

— Ştaube, dragule, nu-mi vine să cred! a început să râdă Olga, întinzându-şi sângele pe faţă. Am ajuns!

— Nu trebuie mai devreme... ajutaţi-mă...

Împreună l-au dezbrăcat pe Rebrov şi l-au aşezat pe postamentul teascului.

— E acolo un levier... zise Ştaube şi urcă pe teascul său.

— Ştiu! Olga a răsucit levierul roşu de pe teascul lui Rebrov, apoi pe acela de pe teascul lui Serioja.

Ştaube s-a întins până la levierul său şi l-a răsucit:

— Trebuie repede...

Olga s-a aruncat pe teascul ei, s-a întins, a întors levierul. Teascurile au intrat în funcţiune şi căpşoarele lor au început să coboare, deschizându-se.

— Olea! a ştrigat Serioja.

— Taci! Taci! plângea de bucurie Olga.

— Iată...! Ştaube îşi închise ochii şi-şi linse buzele tremurânde.

Tijele şlefuite în faţete au intrat în capetele lor, în umeri, în abdomene şi-n picioare. S-au învârtit tăietoarele, bateriile pneumatice au coborât peste ei, a curs freonul lichid şi căpşoarele teascului au acoperit postamentul. Peste 28 de minute, inimile celor patru, presate în cuburi şi îngheţate, au căzut în roler, unde au fost marcate după principiul zarurilor. Peste 3 minute mecanismul le-a aruncat pe un câmp îngheţat, turnat cu mamă lichidă. Inimile celor patru s-au oprit:

6, 2, 5, 5.

Titlurile Editurii ART

cărți cardinale

Texte fundamentale, indispensabile oricărei formații intelectuale împlinite

Theodor W. Adorno, *Minima moralia*
Harold Bloom, *Canonul occidental*
Pierre Bourdieu, *Regulile artei*
Alain Touraine, *Lumea femeilor*
Alain Corbin, Jean-Jacques Courtine, Georges Vigarello (coord.),
Istoria corpului I. De la Renaştere la Secolul Luminilor
Peter L. Berger, Thomas Luckmann,
Construirea socială a realității

demonul teoriei

Noi sinteze şi ipoteze despre lumea contemporană

Pierre Bourdieu, *Despre televiziune*
Hans Magnus Enzensberger, *Cei care aduc groaza.*
Eseu despre perdantul radical
André Comte-Sponville, Jean Delumeau, Arlette Farge,
Cea mai frumoasă istorie a fericirii
Pascal Engel, Richard Rorty, *La ce bun adevărul?*
J. Hillis Miller, *Etica lecturii*

Arthur Schopenhauer, *Arta de a avea întotdeauna dreptate*
Gilles Deleuze, Félix Guattari, *Kafka.*
Pentru o literatură minoră
François Furet, Ernst Nolte, *Fascism şi comunism*
Paul Ricœur, *Răul*
Georg Simmel, *Despre secret*
Jürgen Habermas, *Etica discursului şi problema adevărului*
Jean Baudrillard, *Cuvinte de acces*
Jean Bottéro, Marc-Alain Ouaknin, Joseph Moingt,
Cea mai frumoasă istorie a lui Dumnezeu
Belinda Cannone, *Sentimentul de impostură*

desenul
din covor

Colecţie dedicată prozei moderne şi contemporane

Alfred Jarry, *Superfemeia*
Alfred Jarry, *Suprabărbatul*
Alberto Moravia, *Cum să trăieşti cu o soţie necredincioasă*
Julien Green, *Leviathan*
Jiří Marek, *Unchiul meu Ulise*
Chloé Delaume, *Locuiesc în televizor*
Luigi Pirandello, *Exclusa*
Raymond Radiguet, *Bal la contele d'Orgel*
Alberto Moravia, *Indiferenţii*
Patrick McGrath, *Păienjenel*
Jacques Chessex, *Vampirul din Ropraz*
Malcolm Bradbury, *Omul Istoriei*
Enis Batur, *Mărul*
Alain Robbe-Grillet, *Un roman sentimental*
Almeida Faria, *Conchistadorul*
Gabriele d'Annunzio, *Poate că da, poate că nu*
Mia Couto, *Veranda cu frangipani*
Pascale Roze, *Iţic*

laur

Colecție destinată în exclusivitate autorilor laureați și cărților premiate (Nobel, Goncourt, Cervantes, National Book Award, Goethe, Pulitzer etc.)

Carlos Fuentes, *Toate pisicile sunt negre*
Julien Gracq, *Țărmul Syrtelor*
William Styron, *Alegerea Sofiei*
Ernst Jünger, *Albine de sticlă*
Jean Echenoz, *Eu plec*
Sergio Pitol, *Îmblânzirea divinei egrete*
Luigi Pirandello, *Șase personaje în căutarea unui autor și alte piese*

crime fiction

Cei mai mari inspectori și detectivi dezleagă crime din toate colțurile lumii

Jiří Marek, *Panoptic de vechi întâmplări criminalistice*
Anthony Bloomfield, *Răzbunarea*
Max Aub, *Crime exemplare*

ocheanul întors

Mari scriitori și jurnalele, memoriile și scrisorile lor

Doamna de Sévigné, *Scrisorile «divinei marchize»*
William Styron, *Beznă vizibilă. Amintiri despre nebunie*
Jaroslav Seifert, *Toate frumusețile lumii*
Jean Cocteau, *Opium. Jurnalul unei dezintoxicări*

Mark Twain, *Autobiografie*
Aleida March, *Mărturisiri. Viaţa mea alături de Che*
Vincent van Gogh, *Dragă Theo*

art clasic

Cei mai importanţi autori ai literaturii universale cu operele lor reprezentative

Lev Tolstoi, *Război şi pace*
Gustave Flaubert, *Educaţia sentimentală*
F.M. Dostoievski, *Eternul soţ. Dublul*
F.M. Dostoievski, *Umiliţi şi obidiţi*
F.M. Dostoievski, *Adolescentul*
Jaroslav Hašek, *Serata abstinenţilor sau Distracţie americană*
J.W. von Goethe, *Suferinţele tânărului Werther*

ficţiune şi artilerie

Operele reprezentative ale autorilor români contemporani şi canonici

Gheorghe Crăciun, *Frumoasa fără corp*
Constantin Ţoiu, *Vrăjeli (de buzunar)*
Dumitru Ţepeneag, *Zadarnică e arta fugii*
Constantin Ţoiu, *Căderea în lume*
Vintilă Horia, *O femeie pentru Apocalips*
Gheorghe Crăciun, *Pupa russa*
Nicolae Breban, *Jiquidi*
Dumitru Ţepeneag, *La belle Roumaine*
Marin Sorescu, *Trei dinţi din faţă*
Dumitru Ţepeneag, *Nunţile necesare*

Colecția
Revizitări

Analize și sinteze critice care propun puncte de vedere noi asupra unor autori consacrați

Ilina Gregori, *Știm noi cine a fost Eminescu? Fapte, enigme, ipoteze*
Petre Solomon, *Paul Celan. Dimensiunea românească*

dulapul îndrăgostit

O colecție stranie, paradoxală, nemaiîntâlnită

Desmond Morris, *Maimuța goală*
Șerban Foarță, *Micul Print*
Ecclesiastul. Cântarea Cântărilor
Eluned Summers-Bremner, *O istorie culturală a insomniei*
Pierre Enckell, *Încă o zi infectă... sau 365 de motive de a nu te ridica din pat*

Grupul Editorial ART
Comenzi – carte prin poștă
C.P. 78, O.P. 32, cod 014810, sector 1, București
tel.: (021) 224.01.30, 0744.300.870, 0721.213.576;
fax: (021) 224.32.87

În colecția **Desenul din covor**
au apărut:

1. Alfred Jarry, *Superfemeia*
2. Alfred Jarry, *Supraběrbatul*
3. Alberto Moravia, *Cum să trăiești cu o soție necredincioasă*
4. Julien Green, *Leviathan*
5. Jiří Marek, *Unchiul meu Ulise*
6. Chloé Delaume, *Locuiesc în televizor*
7. Luigi Pirandello, *Exclusa*
8. Raymond Radiguet, *Bal la contele d'Orgel*
9. Alberto Moravia, *Indiferenții*
10. Patrick McGrath, *Păienjenel*
11. Jacques Chessex, *Vampirul din Ropraz*
12. Enis Batur, *Mărul*
13. Alain Robbe-Grillet, *Un roman sentimental*
14. Malcolm Bradbury, *Omul Istoriei*
15. Almeida Faria, *Conchistadorul*
16. Gabriele d'Annunzio, *Poate că da, poate că nu*
17. Mia Couto, *Veranda cu frangipani*
18. Pascale Roze, *Iţic*
19. Mario Fortunato, *Zilele inocente ale războiului*
20. Oksana Zabuşko, *Studii în teren despre sexul ucrainean*

În curs de apariție:

• Lídia Jorge, *Valea pasiunilor*
• Adelaida García Morales, *Tăcerea sirenelor*
• Bora Ćosić, *Rolul familiei mele în revoluția mondială*
• Venedikt Erofeev, *Jurnalul unui psihopat*

desenul
din covor

Literatura rusă contemporană ne-a obișnuit cu scene atroce, dar nici un alt autor n-a mers atât de departe ca Vladimir Sorokin. *Inimile celor patru* (1993) este textul în care Sorokin experimentează mai mult ca oricând, punând la încercare rezistența hârtiei, dar și a personajelor de hârtie, sângele lor înroșind complet atmosfera cărții; poate cel mai sângeros roman realist pe timp de pace.

Deși posedate de violență, personajele lui Sorokin sunt în același timp ființe fragile, cuprinse de o candoare stranie, în universul cărora cruzimea se înscrie în banalitatea gesturilor cotidiene.

„Încă trăim într-o țară care a fost creată de Ivan cel Groaznic. Copil fiind, am perceput violența ca pe un fel de lege a firii. În Uniunea Sovietică totalitară, opresiunea ne unea pe toți. Am trăit acest sentiment încă de la grădiniță și până am terminat școala. Mai târziu am încercat să înțeleg de ce oamenii nu se pot lipsi de violență. E un mister pe care nu l-am rezolvat nici până azi. Violența e tema mea principală."

Vladimir Sorokin

www.editura-art.ro

ISBN 978-973-124-236-1